

பால காவீரன்

தசரதன்

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

உலகம் காக்கும் பரந்தாமன், பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கிறான். அது திருமால் வாழும் வைகுண்டலோகம். கற்கண்டை மொய்க்க வரும் எறும்புகள் போல, படுத்திருக்கும் பரந்தாமனை நாடி, தேவர்கூட்டம் சாரிசாரியாக வருகிறது. அத்தனை தேவர்களது நெஞ்சினிலும் அளவில்லாத சோகம், கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சோர, கரங்களைச் சிரங்களில் குவித்தபடி வரும் அவர்கள், ‘ஆபத்தாந்தவா! அனாதரட்சகா!’ என ஓமிடுகிறார்கள். தேடி வந்த தேவர்களின் குரல் கேட்டு, பள்ளி கொண்டிருந்த பரந்தாமன் கண் விழிக்கிறான்.

அவன் கண்களில் கருணை வெள்ளம் பாய்கிறது. வந்த தேவர்களை வாஞ்சையுடன் பார்த்த பரந்தாமன், அவர்களின் துன்பத்திற்கான காரணத்தைத் தன் கமலக் கண்களால் வினவுகிறான். இலங்கை வேந்தன் இராவணனால் தாம்படும் இன்னல்களை உரைத்து, தம்மைக் காக்க வேண்டிக் கதறுகின்றனர்

அத்தேவர்கள். அவர்களுடைய துன்பத் தைக் கண்ட திருமால் மனமிரங்கி, தன் பவளவாய் திறந்து பதிலுரைக்கின்றான்.

‘தேவர்களே அஞ்சாதீர்! உங்கள் துன்பத்தை நீக்க, நான் பூலோகத்தில் மானுடனாய் அவதரித்து, இராவணனை வதம் செய்வேன். அயோத்தியை ஆளும் தசரதனின் புதல்வனாய் நான் அவதாரம் செய்வேன். என் கையிலிருக்கும் சங்கும் சக்கரமும், நான் படுத்திருக்கும் பாம்பும், என்றும் என்னை விட்டுப் பிரியாதிருப்பவை. அதனால் அவையும் என்னுடைய சகோதரர்களாய் புவியில் வந்து தோன்றப் போகின்றன. நாம் ஒன்றிணைந்து உங்களின் துன்பம் துடைப்போம்’ என்கிறான் கருணைக் கண்ணன்.

திருமால் அங்ஙனம் கூற, அழுது நின்ற தேவரெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரிக்கின்றனர். தேவர்களுக்குப் பதிலுரைத்த திருமால், தொடர்ந்து புன்னகை புத்தபடி அவர்களைப் பார்த்து. ‘நீங்களும் வானரங்களாய்க் கானகத்தில் தோன்றி, அறம் காக்கும் அப்பணியில் இணையலாமே,’ என்கிறான். பரந்தாமனின் வார்த்தைகள் கேட்டு ஆனந்தித்த தேவர்கள், தாம் எடுக்கப்போகும் அவதாரங்களைப் பற்றி மகிழ்வுடன் உரைக்கத் தொடங்குகின்றனர்.

ஜாம்பவானை என் அம்சமாய் அனுப்புவேன் என்கிறான் பிரம்மன். உருத்திரன், அனுமனே என் அம்சம் என்கிறான். அந்த அனுமனில் என் ஆற்றலையும் கலப்பேன் என்கிறான் வாயு. வாலியாய் நான் வருவேன் என்கிறான் இந்திரன். சூரியன் தனது அம்சம் சுக்கிரீவன் என்று சொல்ல, அக்கினி நீலனாய்த் தான் தோன்றுவேன் என்கிறான். இப்படியே ஒவ்வொரு தேவரும் தாம் தாம் எடுக்கப்போகும் வானர அம்சங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகிறார்கள்.

விண்ணில் நடந்த இச்செய்திக்கும் இராமகாதைக்கும் என்ன தொடர்பு என்று குழம்புகிறீர்களா? குழம்பாதீர்கள்! இராம அவதாரத்தின் தொடக்கம் இவ்விடத்தில்த்தான் நிகழ்கிறது. வானில் நடந்த இந்த விடயங்கள் எப்படி மனிதர்க்குத் தெரியவந்தது?

அதனைக் கண்டு சொன்னவர் யார்? அவர் ஏன் இதனைக் கண்டு சொன்னார்? என்ற கேள்விகள் உங்கள் மனதில் அடுத்துப் பிறக்கும். உங்கள் கேள்விகளுக்கான விடைகாண நாம் அயோத்திக்குச் செல்வோம் வாருங்கள்!

பூலோகம்.

அங்கு மிகப்பெரிய ஓர் அரண்மனை. அதில் சேவகர்கள் தொடக்கம் அமைச்சர்கள், அந்தணர்கள் வரைக்கும் அனைவர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி கொப்பளிக்கிறது. அதற்காம் காரணம் என்ன? என்று சிந்திப்பீர்கள். வேறொன்றும் இல்லை. அந்நாட்டின் அரசனான தசரதன் அறவழி தவறாது ஆட்சி புரிந்ததால்தான் அந்நாட்டவர் எவருக்கும் குறையேதும் இல்லாததாயிற்று. அதனால்தான் அனைவர் முகத்திலும் அத்தனை பூரிப்பு.

அந்தத் தசரதன் ஆளும் நாட்டிற்கு, 'கோசலநாடு' என்று பெயர். அதன் தலைநகரம் 'அயோத்தி'. அந்நாட்டை வளப்படுத்தியும் அழகுபடுத்தியும், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்கின்ற நான்கு நிலத்தினூடும் அந்தந்த நிலங்களின் அமைப்பெல்லாம் மாறும் வண்ணம், 'சரையு' நதி பாய்கிறது. உடம்பு முழுவதும் ஓடும் உயிர் போல, அந்நகரம் முழுவதும் வலம் வரும் சரையு தந்த வளத்தால் அந்நகரில், எங்கு பார்த்தாலும் வனப்பு.

பாட்டு, நடனம் என, அந்த ஊரே வானுலகமாய்க் காட்சி தருகிறது. ஆலயங்கள் தோறும் இடைவிடாது நடக்கும் யாகங்களால் வெளிவரும் புகையும், மங்கையர்கள் தம் கூந்தலுக்கு வாசனை ஏற்றுவதற்காய் இடுகின்ற அகில் புகையும், வந்த விருந்தினர்களை மகிழ்ந்து வரவேற்று அவர்களை உபசரிப்பதற்காய் எந்நேரமும் நடக்கும் சமையலால், வீட்டுச் சமையலறைகளிலிருந்து எழுகின்ற புகையும் அந்நாட்டு ஆலைகளிலே இருந்து எழுகின்ற புகையும் ஒன்று சேர்ந்து எழுவதால், முகில் எது, புகை எது எனத் தெரியாது குழம்பி நிற்கிறது அந்நகரம்.

ஆலைகளிலிருந்து பாயும் கருப்பஞ்சாறும், அரியப்பட்ட தென்னம் பாளைகளிலேயிருந்து வடிகின்ற மதுவும், சோலைகளிலே பழங்களிலும் பூக்களிலும் இருந்து சொரிகின்ற தேனும் ஒன்று சேர்ந்து ஆற்றிலே சென்று கலக்க, அங்குள்ள மீன்கள் எல்லாம் அதனை உண்டு மகிழ்கின்றன.

அந்நாட்டிலுள்ள குப்பைமேடுகளையெல்லாம், தலையில் செந்நிறப் பூக்களைக் கொண்ட வெண்ணிறக் கோழிகள் கிளற, அதற்குள் இருந்து நவரத்தினங்கள் சிதறி விழுகின்றன. அந்த நவரத்தினங்களை, மின்மினிப்புச்சிகள் என்று கருதி, அவற்றைத் தூக்கணாங்குருவிகள் தம்வாயில்கொளிக்கொண்டு சென்று, தொங்குகிற தமது கூடுகளுக்குள் இருக்கும் குஞ்சுகளின் இருள் நீக்க, பயன்படுத்துகின்றன.

பகல் எல்லாம் குளங்களில் கிடந்துவிட்டு, மாலைப்பொழுதில் எழுந்து வரும் எருமை மாடுகள் தம் கன்றுகளை நினைய தாய்மை உணர்வால் அவற்றின் மடியிலிருந்து பால் சொரிகிறது. அந்தப் பாலை வயலுட்கிடந்த தாமரைப் பூக்களில் படுத்திருந்த அன்னக்குஞ்சுகள் பருகுகின்றன. பால் குடித்த அன்னக் குஞ்சுகளை வயலில் உள்ள பச்சைத் தேரைகள் தாலாட்டித் தூங்க வைக்கின்றன.

வயலில் பாய்ந்த எருமையின் பாலால் வளர்ந்த நெற்பயிர்கள் வானளாவி உயர்ந்து நிற்கின்றன. இடையும் கையும் வருந்த அந்நாட்டு ஆயப் பெண்கள் தயிர் கடைகிறார்கள்.

சோலைகளில் மயில்கள் நடனமாடுகின்றன. அவற்றின் நடனத்திற் கேற்ப, மேகங்கள் மத்தள ஒலி கிளப்புகின்றன, வண்டுகள் இன்னிசை பாடுகின்றன.

பெண்களின் கண்களை, தமது ஜோடிகள் எனக் கருதி, ஆண் வண்டுகள் அவர்களின் முகத்தைச் சுற்றி வருகின்றன. மற்றொருபுறம் அப் பெண்களில், தமது இணைகளின் சாயல் கண்டு, ஆண்மயில்கள் அவர்களைப் பின் தொடர்கின்றன. வேறொருபுறம் பெண்கள் பந்து விளையாடுகிறார்கள். மற்றோரிடத்தில் முருகனை ஒத்த இளைஞர்கள் கல்வி ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர்.

அந்நாட்டில் குற்றமே இல்லாததால், கூற்றம் வருவதில்லை. அந்நாட்டு மக்களின் மனம் எப்போதும் நிறைந்திருந்ததால், அவர்களுக்குக் கோபம் வருவதில்லை. அறச்செயல்களை அன்றி அவர்கள் வேறு செயல்களைச் செய்யாததால், அந்நாட்டு மக்களுக்கு உயர்வின்றி தாழ்வு வருவதில்லை.

அங்கு ஒருவருக்கும் வறுமை இல்லாதபடியால் கொடையின் சிறப்பில்லை. அங்கு எதிர்ப்பார் எவரும் இல்லாமையால் வீரம் வெளிப்படுவதில்லை. பொய் பேசுவார் ஒருவரும் அங்கு இல்லாதபடியால், உண்மையின் சிறப்புத் தெரிவதில்லை. கேள்விஅறிவு எல்லோருக்கும் மிகுந்திருப்பதால் அறிவுடைமையும் சிறந்து தோன்றுவதில்லை.

இத்தனை சிறப்புக்களும் பொருந்திய அந்த நாட்டின் தலைவன் தான் தசரதன். எந்நேரமும் மகிழ்ந்திருக்கும் ஊர் மக்களின் தலைவனான அவன், தன் அரண்மனையின் ஓர் ஓரத்தில் கவலையுற்றவனாக உட்கார்ந்திருக்கிறான். ஊரே மகிழ்ந்திருக்கத் தலைவனுக்குச் சோகமா? வாடி நிற்கும் அவனது கவலைக்காம் காரணம் என்ன?

நமது ஐயத்தைத் தீர்க்கும்படியாக அவ்வழியால் வந்த தசரதனது குலகுரு, அவனின் வாட்டம்கண்டு உண்மை அறிய அவனை அணுகுகிறார். அவனது அருகில் சென்ற வசிட்டமாமுனிவர், 'அரசனே! உன்னால் இந்த நாடே மகிழ்ந்திருக்கிறது. நீ மட்டும் சோர்ந்திருப்பதன் காரணம் என்ன?' என்று வினவுகிறார்.

குருவின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்த தசரதன், அவரை வலம்வந்து வணங்கி, பின் பேசத் தொடங்குகிறான். 'குருநாதரே! என்னுடைய துணைவியரான கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை ஆகியோர் என்மேல் பேரன்பு கொண்டு வாழ்கிறார்கள். என் குலகுருவாகிய தாங்கள் எங்களை எப்போதும் நல்வழிப்படுத்துகிறீர்கள். என் நல் அமைச்சனான சுமந்திரன் அரசநிர்வாகத்தை அமுகுற வழிநடத்துகிறான். அதனால், எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. என் மூதாதையர்கள் இவ்வுலகை சிறக்கும்படியாகக் காத்தார்கள். அவர்களின் வழிவந்த நானும் குருவாகிய உங்களது அருளால்

இத்தேசத்தை இனிமையாகக் காத்துவருகிறேன். ஆனால் எனக்கு இதுவரை புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் எனக்குப் பின் இத்தேசம் என்னாகுமோ? என்பதே எனது கவலைக்கான காரணம்' என்கிறான்.

தனக்காகக் கவலைப்படாமல், நாட்டு மக்களின் நலம் நோக்கிக் கவலைப்படும் உயர் தலைவனான தசரதனது பண்பினைக் கண்டு மகிழ்ந்துபோன வசிட்டமா முனிவர், அவனின் துயரம் நீக்க என் செய்யலாம்? என்று சிந்திக்கிறார். இன்றைய சில குருமார்கள் போல 'இதோ உனக்குப் புத்திரபாக்கியம் அளித்தேன்.' என்று அவர் கூறவில்லை. ஞானியாகிய அவர், தசரதனுக்கு விதிப்பலனால் புத்திரர்கள் கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதா? என்று முதலில் அறிய நினைக்கிறார். அதனால் கண்மூடி தனது ஞானப்பார்வையை அவர் செலுத்த...

திருமாலின் வைகுண்ட உலகம் அவருக்குத் தெரிகிறது. அங்குதான் தேவர்கள் முறையிட திருமால் இராமனாய் அவதரிப்பதாக வாக்களித்த, முன் சொன்ன வைகுண்டலோக சம்பவங்களை வசிட்டர் காண்கிறார்.

வசிட்டருக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. தசரதனுக்குப் புத்திரர்கள் கிடைக்கப் போகிறார்கள் என்பதுடன், திருமாலே அவனுக்குக் குழந்தையாகப் பிறக்கப் போகிறார் என்ற செய்தி தெரிந்ததும் உருகிப்போகிறார் அவர். இதுநாள் வரை எத்தனையோ தவங்கள் செய்தும், தன்னால் காணமுடியாமல் போன திருமால், தசரதனின் நல்விதியால், அவனுக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறந்து, தனக்கு மாணவனாய் ஆகப் போகிறான் என்ற செய்தி தெரிந்து அவரது மனம் சிலிர்த்துப் போகிறது.

ஞானதிருஷ்டியில் தான் கண்ட செய்திகளை வெளியில் சொல்லாமல், தசரதனை நோக்கிய வசிட்டர், 'மன்னனே அஞ்சாதே! 'புத்திரகாமேஷ்டி' யாகத்தை நீ செய்தால் உனக்குப் புத்திரர்கள் கிடைப்பார்கள்' என்று சொல்ல, அது கேட்டு மகிழ்ந்த தசரதன், 'யாகத்திற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று ஆர்வத்தோடு

வினவுகிறான். வசிட்ட மாமுனிவர், 'இந்த யாகத்தை நடத்த கலைக்கோட்டு முனிவர் என்று அழைக்கப்படும், இருஷியசிருங்க முனிவர் வரவேண்டும்' என்று அவனுக்குப் பதிலுரைக்கிறார்.

அதுவரை புத்திரருக்காய்த்தவங்கிடந்ததசரதன், தன் அதிகாரத்தால் அந்த முனிவரை உடன் அழைத்து வந்துவிடலாம் எனக் கருதி, 'சுவாமி! அந்த முனிவர் எங்கு இருக்கிறார்? என்று சொல்லுங்கள். அவரை இங்கு உடனே அழைத்துவரச் செய்கிறேன்' என்கிறான்.

அவனது அவசரத்தைக் கண்ட வசிட்டர் வாய்விட்டுச் சிரித்துப் பின் தசரதனை நோக்கி, 'மன்னனே! இருஷியசிருங்கர் சாதாரண முனிவர் அல்லர். முதலில் அவரது வரலாற்றைச் சொல்கிறேன். கேள்!' எனக் கூறி, அம்முனிவரின் வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

இருசியசிருங்கர்

உலகம் வியக்கும் வண்ணம் ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தது அந்தக் காடு. விதம் விதமான பறவைகளின் வேறுபட்ட ஒலிகள், ஒரு சில மிருகங்களின் உறுமல் ஒசைகள் என்பவற்றைத் தவிர வேறு எந்தச் சலனங்களும் இல்லாமல் தனித்திருந்தது அந்த வனம். மனித சஞ்சாரம் என்பதைச் சிறிதேனும் காண முடியாத அந்தக் கானகத்தின் நடுவில் ஒரேயொரு சிறுகுடில் மட்டும் இருந்தது. அந்தக் குடிஸ்தான் ‘விபாண்டக’ முனிவரது ஆச்சிரமம்.

காசிப முனிவரின் புத்திரரான, இந்த விபாண்டக முனிவர் தனது சக்தியால், ஒரு மானின் வயிற்றிலிருந்து ஓர் புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தார். அப் புதல்வனே ‘இருசிய சிருங்க முனிவர்’ ஆவார். இம் முனிவர் பிறக்கும் போதே மானினைப் போன்று தலையில் கொம்புடன் பிறந்ததால் இவர் ‘கலைக்கோட்டு’ முனிவர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார்.

உலகத் தொடர்புகொண்டு வாழ்ந்ததால்தான், பற்றுக்களுக்குத் தான் ஆளானதாய் நினைந்த விபாண்டக முனிவர், அப்பற்றுக்களை அடக்கத், தான் பட்ட சிரமங்களை மனங்கொண்டு, உலகத் தொடர்பே இல்லாமல் வாழ்ந்துவிட்டால் பற்றுக்களே பிறக்காது என்றும், அங்ஙனம் பற்றுக்கள் பிறக்காமல் இருந்தால் அவற்றை அடக்கச் சிரமப்படத் தேவையில்லை என்றும் ஒரு தவறான முடிவுக்கு வந்தார்.

மனம் அடக்கித் தவம் செய்ய, தான் பட்ட சிரமத்தைத் தன் மைந்தனும் படக்கூடாது எனக் கருதிய அவர், உலகத்தாரோடு தொடர்பின்றி, தனது மைந்தனான இருசியசிருங்கரை கானகத்தின் நடுவில் கொண்டுசென்று வளர்க்கத் திட்டமிட்டார்.

அதன்படி அடர்ந்த கானகம் ஒன்றின் நடுவில் ஆச்சிரமம் அமைத்து, மனிதவாடை கூட அறியாமல் தன் மைந்தனைத் தனித்து வளர்த்து வந்தார். அவரின் எண்ணப்படி இருசியசிருங்கரும் உலகத் தொடர்பில்லாததால், வேறு பற்றின்றித் தவத்தில் முழுமையாய் மனம் செலுத்தி அரிய தவசிரேஷ்டராய் ஆகினார்.

அவர்கள் இருந்த கானகத்திற்கு அருகில் 'அங்கதேசம்' என்ற ஒரு நாடு இருந்தது. அந்த நாட்டை, உரோமபாதன் என்கின்ற அரசன் தர்மநெறிப்படி ஆண்டு வந்தான். அவன் பிரம்மதேவனின் புதல்வனின் புதல்வனின் புதல்வனாவான். பிறக்கும் போதே கால்களில் அதிக உரோமங்கள் இருந்ததால்தான் அவனுக்கு இப் பெயர் உண்டாயிற்றாம்.

உரோமபாதன் என்னும் அம் மன்னவன் ஆண்டுவந்த அங்கதேசத்தில், ஒருமுறை விதியின் காரணமாய் மழை இல்லாமல் போனது. அதனால் அந் நாட்டில் கொடிய பஞ்சம் தலைதூக்க, மக்கள் மிகவும் வருந்தினர். அதுகண்ட அரசன் வேதங்களைக் கற்றுயர்ந்த பல முனிவர்களை வரவழைத்துப் பெரிய தானங்களைக் கொடுத்த பின்னும் கூட, வானம் வழங்காது போகவே, அதற்கு மேலும் என்னசெய்வதென்று தெரியாத அம் மன்னவன், மழையைப் பெய்விக்க வேறு வழி என்ன? என்று அம் முனிவர்களைக் கேட்டான். அம் முனிவர்கள் இருசியசிருங்கர் என்கின்ற பெரிய

முனிவரின் பாதங்கள் உன் நாட்டில் பதிந்தால் நிச்சயம் மழை பெய்யும் என்கின்றனர்.

மகிழ்ச்சியடைந்த உரோமபாதன், அம்முனிவர் எங்குள்ளார்? என்று வினவ, அம் முனிவர்கள் இருசியசிருங்க முனிவரைப் பற்றி எடுத்துக்கூறி, அவரின் தந்தையான விபாண்டக முனிவர் தன் புதல்வனை எங்கும் அனுப்பிவைக்கச் சம்மதிக்கமாட்டார் எனும் செய்தியையும் அரசனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றனர்.

அச் செய்தி கேட்டுக் கவலையுற்ற உரோமபாதன். இருசிய சிருங்கரை எங்ஙனம் தனது நாட்டிற்கு அழைத்து வருவதென்று அறியாமல் கவலையுற்றிருந்தவேளையில், ஒளிபொருந்திய நெற்றியையும், கறுத்த நெடுங்கண்களையும், சிவந்த உதடுகளையும், முத்துப் போன்ற பற்களையும் கொண்ட அழகிய அரண்மனை விலைமகளிர்கள் சிலர் அவன் முன் வந்து நின்றனர்.

வந்த அவர்கள் அரசனை வணங்கி, 'அரசே! நீங்கள் கவலை கொள்ளாதீர்கள். தவசிரேஷ்டரான இருசியசிருங்க முனிவரை நாம் இந் நாட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டுவருவோம். அதற்கு எமக்கு அனுமதி தாருங்கள்!' எனப் பணிந்து வேண்டுகின்றனர்.

அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த உரோமபாதன் அவ் விலைமகளிர்களுக்கு ஆபரணங்களையும், சேலைகளையும், பொற்காசுகளையும் பரிசாகவழங்கி, 'அழகியபெண்களே! உங்கள் விருப்பப்படி நீங்கள் அங்குசென்று அவரை அழைத்து வாருங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள் தேரில் ஏறி முனிவரின் ஆச்சிரமம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

அங்கு சென்று சேர்ந்த அவர்கள் இருசியசிருங்கரின் ஆச்சிர மத்திற்கு ஒரு 'யோசனை' தூரத்தில் இலைகளாலான பர்ணசாலை ஒன்றை அமைத்து, முனிவர்கள் போலத் தம் வடிவத்தை மாற்றிக் கொண்டு சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தனர்.

ஒருநாள் விபாண்டக முனிவர் இல்லாத சமயம்பார்த்து அக் கணிகையர், இருசியசிருங்க முனிவரின் ஆச்சிரமத்திற்குச்

சென்று அவரை வணங்க, அதுவரை பெண்களையே கண்டிராத இருசியசிருங்கர், இவர்களும் முனிசிரேஷ்டர்கள் தான் என நினைந்து, தானும் அவர்களை உபசரிக்கின்றார். அவரிடம் உபசாரம் பெற்ற கணிகையர் முனிவரின் தந்தையார் வருமுன் வேகவேகமாய் எழுந்து தம் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று சேர்கின்றனர்.

அதன்பின், அக் கணிகையர் அடிக்கடி விபாண்டகர் இல்லாத நேரம் பார்த்து அங்கு வந்து, சுவைமிகுந்த கனிகள் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, இருசியசிருங்கரைத் தம்வயப்படுத்துகின்றனர். சிலநாட்கள் சென்றபின் ஒரு நாள் இருசியசிருங்கரை, தமது ஆச்சிரமத்திற்கு வரும்படி அவர்கள் அழைக்க, அவரும் அவர்கள் பால் ஏற்பட்ட ஈரப்பால், அருகில்த்தான் அவர்களின் ஆச்சிரமம் இருக்கும் எனநம்பி அவர்களோடு செல்கிறார்.

முனிவர் வேடத்திலிருந்த அவ் விலைமகளிர், இதோ அருகில்தான் எங்கள் ஆச்சிரமம் என்று சொல்லிச் சொல்லியே, முனிவரை அங்கதேசத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றுவிடுகின்றனர். அங்கதேசத்திற்குள் இருசியசிருங்கரின் பாதங்கள் பட்டதுமே, சிவனது கழுத்தில் தங்கிய விஷம் போல, வானம் திடீரெனக் கறுத்து 'சோ' வென்று மழை பொழிந்தது. அதனால் அந் நாட்டில் உள்ள குளங்கள், ஆறுகள் எங்கும் சலசலவென மழைநீர் சென்று நிரம்பியது. மக்கள் மகிழ்ச்சியுற்றார்கள்.

தனது நாட்டில் திடீரென மழை பொழிந்ததைக் கண்ட உரோம பாதன், இருசியசிருங்கர் தன் நாட்டிற்குள் வந்துவிட்டார் என்பதை உய்த்துணர்ந்து மகிழ்கிறான். ஊடனடியாக அவன் அரிய வேதங்களைக்கற்ற முனிவர்கள் கழுச்சென்று ஊரின் எல்லையில் வைத்து இருசியசிருங்கரை வரவேற்கிறான்.

தான் வஞ்சிக்கப்பட்டதை உணர்ந்த இருசியசிருங்கர் கடுங்கோபம் கொள்கிறார். அவர் கோபத்தைக் கண்டு வானிலிருந்த தேவர்களும் அஞ்சுகின்றார்கள். கோபங்கொண்ட முனிவரின் பாதங்களில் வீழ்ந்துவணங்கிய உரோமபாதன், வேண்டுமென்றே தான் இவ் வஞ்சனையைச் செய்யவில்லை என்றும், மழை இல்லாததால்

நாட்டுமக்கள் பட்ட துன்பம் நீங்கவே இக் காரியத்தைச் செய்தேன் என்றும் உரைத்து மன்னிப்புக் கோரிநிற்கிறான்.

தனது நாட்டுமக்கள் மீதான உரோமபாத மன்னனது அன்பினைக் கண்டு இரங்கிய இருசியசிருங்க முனிவரின் கோபம், கடலில் பொங்கி எழுகின்ற அலைகள் கடவுளின் ஆணையால் கடலுக்குள்ளேயே சென்று அடங்குவதுபோல அடங்கிப் போயிற்று.

அதன்பின்னர் முனிவரைத் தனது அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று பதினாறு வகை உபசாரங்களையும் செய்து மகிழ்வித்த உரோமபாதன் அம் முனிவரை வேண்டி, தனது சுவீகாரப் புத்திரியான 'சாந்தை' என்பவளை இருசியசிருங்க முனிவருக்குத் திருமணம் செய்துவைத்து அவரைத் தன் நாட்டிலேயே இருக்கும்படி செய்கிறான்.

இருசியசிருங்கரின் இவ் வரலாற்றை உரைத்த வசிட்ட மாமுனிவர், உரோமபாதனின் அரண்மனையில் வாழ்ந்துவரும் மாபெரிய தவமுனிவரான அவரை அழைத்துவந்து 'அஸ்வமேதயாகம்', 'புத்திரகாமேஷ்டியாகம்' முதலியவற்றை நீ செய்வித்தால், உனக்குப் புத்திரபாக்கியம் நிச்சயம் கிடைக்கும் என்கிறார்.

மகிழ்ச்சியுற்ற தசரதன், உடனடியாக நாற்படையும் சூழ உரோமபாதனின் அங்கதேசத்திற்குச் சென்றுசேர, அவனை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறான் உரோமபாதன். பின்னர் அவன் தசரதன் வந்தநோக்கத்தை வினவ, புத்திரப்பேறு நோக்கி நான் செய்யப்போகும் யாகங்களை நடாத்தித்தர இருசியசிருங்கமுனிவரை, அயோத்திக்கு அழைத்து வரவேண்டும் என வேண்டிக் கொள்கிறான். 'அதனை நான் செய்வேன்' என வாக்களித்து, தசரதனுக்கு விடைகொடுக்கிறான் உரோமபாதன்.

பின்னர் அவன் இருசியசிருங்கர் முன்னிலையில் சென்று பணிந்து வணங்க, 'உனக்கு யாது வேண்டும்?' என வினவுகிறார் இருசிய சிருங்கர். அவரைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து போற்றிய உரோமபாதன், நேர்மைபொருந்திய சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதனுக்குப் புதல்வரைத் தரக்கூடிய யாகங்களை நீங்கள் நடாத்தித்தர அயோத்தி வரவேண்டும்

என வேண்டிக் கொள்கிறான். நடக்கப் போகும் சம்பவங்களை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்த முனிவர் அயோத்திக்கு எழுந்தருளச் சம்மதிக்கிறார்.

இருசியசிருங்கர் வருவதை அறிந்த தசரதன், தன் நாட்டின் எல்லையில் நின்று அவரை வரவேற்று உபசாரங்கள் செய்கிறான். அதன்பின்னர், அவன்புதல்வரைத்தரும் யாகங்களைச் செய்துதரும்படி முனிவரை வேண்டிக் கொள்கிறான். அவன் வேண்டுமோளை ஏற்ற இருசியசிருங்கர் குறித்த ஒரு நன்முகூர்த்தத்தில், முதலில் அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்து, பின்னர் அதே யாக குண்டத்தில் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தையும் செய்துமுடிக்க, நெருப்பைப் போன்று சிவந்த தலைமுடியையும், சிவந்த கண்களையும் கொண்டதான பூதம் ஒன்று யாக அக்கினியில் இருந்து கிளம்புகிறது. ஓர் பொன்மயமான தட்டத்தில் அமிரதத்தை ஒத்ததாகிய பிண்டத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு எழுந்த அப் பூதம் அப் பிண்டத்தைத் தசரதனின் கையில் கொடுத்து மறைகிறது.

அவதரித்தான் இராமன்!

**‘இராமகாதை’
பாலகாண்டம்**

உயர்ந்த இராமாயணக் கதையைச் சொல்லிவரும்போது அக் கதையிலிருந்து நாம் அறியவேண்டிய சில விடயங்களை அவ்வப்போது உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இப்படி இடையிடையே நான் உட்புகுந்து பேசுவது கதைப்போக்கிற்கு இடையூறு செய்யாவண்ணம் நிச்சயம் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். சரி! இனி விடயத்திற்கு வருகிறேன்.

சென்றவாரம் நான் சொன்ன இருசிய சிருங்கர் கதையைப் படித்திருப்பீர்கள். அக் கதையில் இருசியசிருங்கரின் தந்தை, தனது மகனை உலகத்திலிருந்து விலக்கிவைத்து ஒழுக்கம் போதிக்க நினைக்கிறார். ஆனால் நடந்தது என்ன? உலகம் தெரியாது வளர்ந்த இருசியசிருங்கர் மிகச் சுலபமாக ஏமாற்றுப்பட்டு விடுகிறார்.

இங்கேதான் நாம் ஒரு உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த உலகத்திற்கு ‘மிஸ்ரப்பிரபஞ்சம்’

என்று பெயர். நன்மை, தீமை கலந்தது என்பதுவே இப் பெயருக்கான அர்த்தம். அத்தகைய இந்த உலகத்திற்குள் இருந்துகொண்டே, நன்மை, தீமை எனும் இரண்டையும் எதிர்கொண்டு தீமையின் பக்கம் சாராமல், நன்மையின் பக்கம் சார்ந்து நடப்பதே உண்மையான ஒழுக்கமாம். அதைவிடுத்து, உலகத்தையே ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு ஒழுக்கம் பேணலாம் என நினைப்பது தவறு.

இன்றும் சில பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை வீட்டிற்குள் பூட்டி வைத்து ஒழுக்கம் பேணச் செய்யலாம் என நினைக்கின்றனர். அது தவறு! உலகத்திற்குள் பிள்ளைகளை இயல்பாய் இயங்கவிட்டு, நன்மை, தீமைகளை எதிர்கொண்டு ஒழுக்கம் பேணும் பலத்தோடு அவர்களை நாம் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். இவ்வுலகு இறைவன் நமக்குத் தந்திருக்கின்ற பயிற்சிக் களம். அதைவிட்டு ஓடி ஒளிவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. அப் பயிற்சிக் களத்திற்குள் நின்றே நம் பிள்ளைகளை ஒழுக்கத்தோடு வாழச் செய்யவேண்டும். இவ் உண்மையை இருசியசிருங்கரின் கதையினூடு நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். சரி! வாருங்கள் இனி விட்ட இடத்திலிருந்து கதையைத் தொடருவோம்.

உளம் மகிழ்ந்துபோய் நிற்கின்றான் தசரதன். அக்கினிக் குண்டத்திலிருந்து எழுந்த பூதம் தந்த, தட்டத்தைக் கையில் ஏந்திநின்ற அவன் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிகிறது. அவன் அருகில் வந்த இருசியசிருங்க முனிவர் தசரதனை ஆசீர்வதித்து, பூதம் தந்த அவ் அமிர்தத்தை உனது பட்டத்தரசிகளுக்குப் பகிர்ந்து அளிப்பாயாக! என்று உத்தரவிடுகிறார்.

மகிழ்வுற்ற தசரதன் தனது மூத்த பட்டத்தரசியாகிய கோசலையை அருகில் அழைத்து, பூதம் தந்த அந்த அமிர்தத்தின் பாதியைக் கொடுக்க, உயர்ந்த பண்புடையவளாகிய கோசலை கணவனையும் இறைவனையும் வணங்கியபின், இறைப் பிரசாதமாய் எண்ணிக் கணவன் தந்த அவ் அமிர்தத்தைப் பெற்று பக்தியோடு உண்கிறான்.

அதன் பின்னர் மீதி இருந்த அமிர்தத்தின் பாதியை தனது

இரண்டாவது பட்டத்தரசியும் கேகேயச் சக்கரவர்த்தியின் புதல்வியுமாகிய கைகேயியின் கையில் கொடுத்து அதனை உண்ணுமாறு பணிக்க அவளும் பக்தியோடு அதனை வாங்கிப் பருகுகிறாள்.

பின்னர் தசரதன், மற்ற இருவருக்கும் கொடுத்ததுபோக, மிகுதியாக இருந்த அமிர்தத்தினைத் தனது இளைய பட்டத்தரசியாகிய சுமித்திரையை அழைத்துக் கொடுக்க, அன்பின் நிறைந்தவளாகிய அவளும், பணிந்து அதனை வாங்கிப் பக்தியோடு உண்கிறாள்.

அதன் பின்னர் புதல் தந்த தட்டில் மிகுதியாய் உதிர்ந்துகிடந்த அமிர்தத் துண்டங்களை ஒன்றாக்கி மீண்டும் சுமித்திரையின் கையில் கொடுக்கிறான் தசரதன், சுமித்திரையும் அன்போடு அதனை வாங்கி மீண்டும் மகிழ்வோடு உண்கிறாள்.

இவ்விடத்திலும் ஓர் செய்தியைப் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். மூலநூலாகிய வான்மீகி இராமாயணத்தில், கைகேயி தசரதனின் மூன்றாவது மனைவியாகவே குறிக்கப்படுகிறாள். கம்பர் இராம காதையைத் தமிழில் செய்யும்போது கைகேயியை இரண்டாவது மனைவியாகவும் சுமித்திரையை மூன்றாவது மனைவியுமாகக் காட்டுகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதனால்தான் புதல் தந்த அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கின்றபொழுது, தசரதன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த பின்னரே சுமித்திரைக்கு அதனைக் கொடுக்கிறான். மேற்சொன்ன செய்திக்கு ஆதாரமாக இப் பகிர்ந்தளித்தல் அமைந்திருக்கிறது என்பதனை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

திருமால் தான் படுத்திருக்கும் பாம்பாகிய ஆதிசேடனும் தனது கையில் ஏந்தும் சங்காகிய பாஞ்சசன்னியமும், தனது சுதர்சனம் என்கின்ற சக்கரமும் சகோதரர்களாய் உடன்வர அவதரிப்பேன் என்று வைகுண்டத்தில் தேவர்க்கு வாக்களித்ததை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருப்பீர்கள். அதனால்தானோ என்னவோ யாகபுதல் தந்த அமிர்தத்தை மூன்று மனைவியர்க்குப் பகிர்ந்துகொடுக்கும் போது, நான்கு பகுதியாக அவற்றைக் கொடுக்கும்படி இயற்கை செய்துவிடும் அதிசயத்தையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

யாகம் முடிந்தபின்னர் வாத்தியங்கள் ஒலிக்க யாகசாலையிலிருந்து எழுந்துவந்த தசரதன், தனது சபாமண்டபத்தை வந்தடைகிறான். திருமாலுக்கும் மற்றைத் தேவர்களுக்கும் ஆகுதி வழங்கி ஹோமம் முடித்தபின்பு, அந்தணர்களுக்கு அவர்கள் திருப்தியுறுமாறு தட்சணைகள் கொடுத்தாலே யாகம் முற்றுப்பெறும் என்பது வழக்கு.

அதன்படி முன் சொன்னவற்றைச் செய்தபின்னர், அந்தணர் முதலியோருக்குத் தட்சணையாகப் பொன்மாரி பொழிந்து அவர்களைத் திருப்தி செய்கிறான் தசரதன். அதன் பிறகு, யாகம் காணவந்திருந்த அரசர்களுக்குப் பெரும் செல்வத்தோடு தேர்களையும் குதிரைகளையும் அழகிய சிறந்த ஆடைகளையும் அவரவர் தகுதிக்கேற்ப வழங்கி, அவர்களையும் மகிழ்விக்கிறான். நிறைவாக, சரயுநதிக்குச் சென்று நீராடிவந்து தன் குலகுருவாகிய வசிட்டரை வணங்கி ஆசிபெறுகிறான் அவன்.

இவையெல்லாம் நிறைவுற்றபின்பு, யாகம் செய்த இருசியசிருங்க முனிவரை வணங்கி, குருதட்சணை கொடுத்து, அவருக்கு முகமன் கூறி, வந்த முனிவர்களோடு அவரையும் மீள அனுப்பி வைக்கிறான் தசரதன்.

யாகத்தில் விளைந்த அமிர்தத்தை உண்டதன் காரணமாகத் தசரதனது பட்டத்தரசிகள் மூவரும் கருவுறுகிறார்கள். கர்ப்பகால இன்னல்களையெல்லாம் கடந்துவந்த அத் தேவியர்கள் பத்து மாதங்கள் நிறைவுற பிரசவவேதனை உறுகிறார்கள்.

தன் மகளாகிய சீதையைக் கரம்பிடிக்கப்போகிற மணாளனாகிய இராமன் பிறக்கப் போகிறான் என்று புவிமகள் மகிழும்படியாகவும், வானில் நிற்கும் தேவர்கள் தம் துன்பம் தொலையப் போகிறது என்று பூரிக்கும்படியாகவும், தனக்குரிய நட்சத்திரத்தில் திருமால் அவதரிப்பதை நினைந்து புனர்பூச நட்சத்திரமும் அதன் சார்பான கடக லக்கினமும், சித்தர், இயக்கர் போன்றோரும் மகிழ்ந்து துள்ளும் படியாகவும், கோசலையானவள் உலகம் முழுவதையும் தன் வயிற்றினுள் அடக்கியவனாகிய திருமாலைத் தன் வயிற்றில் பத்து மாதங்கள் சுமந்திருந்து பெற்றெடுக்கிறாள்.

கோசலை குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தபின்பு, ஒரு நட்சத்திர காலம் கழிந்துபோக, புனர்புச நட்சத்திரத்திற்கு அடுத்ததான புச நட்சத்திரத்திலும், மீன லக்கனத்திலும் கைகேயியும் ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றெடுக்கிறாள்.

மீண்டும் ஒரு நட்சத்திரகாலம் கழிந்துபோக, தேவர் தலைவனாகிய இந்திரனும், தேவர்களும் மகிழ்ந்து துள்ளும்படியாக ஆயிலிய நட்சத்திரத்திலும் கடக லக்கனத்திலும் ஓர் ஆண்மகவை முதலில் ஈன்றெடுத்த சுமித்திரை, அடுத்த நட்சத்திரமாகிய மக நட்சத்திரத்திலும் சிங்க ராசியிலும் மீண்டும் ஒரு மைந்தனைப் பெற்றெடுக்கிறாள்.

முத்தேவியரும் ஆண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த செய்தியை, அந்தப்புரத்திலிருந்த தோழியர் சென்று அரசனாகிய தசரதனுக்குச் சொல்ல, மகிழ்ந்து போகிறான் அவன். அந்நேரத்தில் அங்கு கூடிய ஜோதிடக்கலை தெரிந்த அந்தணர்கள், நாள், நட்சத்திரம் முதலியவற்றைக் கணித்து உலகத்திற்கு நேர்ந்துள்ள துன்பம் யாவும் இப் புதல்வர்களால் நீங்கும் என்று கூறுகிறார்கள்.

ஓர் பிள்ளை பிறந்தவுடன் தந்தை நீர்நிலையில் குதித்து நீராட வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் நீராடும்போது, அதில் தெறிக்கின்ற நீர்த்திவலைகளால் 'பிதிர்கள்' தாகந் தணிந்து மகிழ்வர் என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதனைச் செய்த பின்னர்தான் தந்தை, தான் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளின் முகத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதும் நூல்கள் சொல்லும் செய்தியாகும்.

அதன்படி, குழந்தைகள் பிறந்த செய்தியை அறிந்த மன்னர் மன்னனான தசரதச்சக்கரவர்த்தி சரயுநதி தீர்த்தத்திலே முன் சொன்ன வாறு ஸ்நானம் செய்து, தானியங்களையும் செல்வத்தையும் தானங்களாய்க் கொடுத்து, வெற்றிச் சங்கங்கள் முழங்க, குலகுருவாகிய வசிட்ட மாமுனிவருடன் தன் குழந்தைகளைக் காணச் செல்கிறான்.

குழந்தைகளைக் காணச் சென்ற தசரதன், தான் பெற்றெடுத்த நான்கு குழந்தைகளையும் கண்டு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சிகொள்கிறான். அந்த மகிழ்ச்சியில் தசரதன் பல உத்தரவுகளைப் பிறப்பிக்கின்றான்.

போரில் தோற்று அடிமைகளாய்த் தன்னிடத்தில் இருந்த சிற்றரசர்களை அவரவர் தேசங்களுக்கே சென்று ஆட்சிபுரியும்படி முதலில் உத்தரவிட்ட தசரதன், அந்தணர்களுக்குக் குறைவின்றித் தானங்கள் வழங்கும்படியும், ஆலயங்களிலே தெய்வங்களுக்கு விழாக்கள் எடுக்கும்படியும், சிதைந்த ஆலயங்களைப் புதுப்பிக்கும் படியும், தெய்வங்களுக்கு மாலைகளையும் தீபங்களையும் வழங்கும்படியும், ஏழு ஆண்டுகளுக்குத் தனது இராச்சியம் முழுவதும் வரிவாங்காமல் விடும்படியும் அறிவித்து, நிறைவாகத் தனது அரண்மனையில் உள்ள பொக்கிஷங்களைத் திறந்துவிட்டு வேண்டியவாறு மக்கள் அதனை அள்ளிக் கொள்ளும்படியும் கட்டளையிடுகிறான். அத்தோடு தன் படைத்தளபதிகளுக்கு விடுமுறை அளித்து அவர்களை வீடுசெல்ல அனுமதிக்கிறான்.

இங்ஙனமாய்த் தமக்குப் புதிய இளவரசர்கள் தோன்றிவிட்ட செய்தி அறிந்தும், புதல்வர்கள் பிறந்த மகிழ்ச்சியால் தசரதன் அளித்த சலுகைகளைக் கேட்டும் ஊர்மக்கள் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கொள்கின்றனர். ஆண்களும் பெண்களும் தத்தம் துணைவர்களுடன் இணைந்து வாசனைக் குழம்புகளை நீரில் கலந்து ஒருவருக்கொருவர் எத்தி மகிழ நாடே மகிழ்ச்சிக்களம் ஆகின்றது.

பன்னிரண்டு நாட்கள் இங்ஙனமாய்க் கொண்டாட்டத்தோடு கழிந்துபோக, சத்திரியர்களுக்குரிய 'சூதகஆசௌசம்' கழித்து பதின்மூன்றாம் நாளிலே, பிறந்த தன் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்ட, வசிட்டரை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறான் தசரதன்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

இராமநாமம் உதித்தது!

உலகம் காக்க உதித்த அந்தத் தெய்வக் குழந்தைகள் நான்கும் சிரித்து கை, கால் அசைத்தபடி தொட்டிலில் கிடந்தன. அக் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்டவென வசிட்டருடன் வந்த தசரதன், தன் குலகுருவாகிய வசிட்டரைப் பணிந்து வேண்ட, பிரம்மரிஷியாகிய வசிட்டமா முனிவர் மெல்ல அந்தக் குழந்தைகள் கிடந்த தொட்டில்களுக்கருகில் செல்கிறார்.

‘தசரதன் புதல்வர்களாய்த் தன் பரிவாரத்துடன் வருவேன் என, வைகுண்டத்தில் தேவர்களுக்குத் திருமால் அளித்த வரத்தினை நினைகிறார் வசிட்ட மாமுனிவர். எத்தனையோ முனிவர்களும், தேவர்களும் திருமாலின் தரிசனத்திற்காய்ப் பல்லாண்டுகளாய்த் தவமிருந்து ஏங்கி நிற்க, அத் திருமாலும் அவர் தம் பரிவாரங்களும் குழந்தைகளாய்த் தொட்டிலில் கிடந்து தன்னைத் தேடிவந்து தரிசனம் தரும் அவ் அற்புதத்தை நினைந்து வசிட்டருடைய கண்கள் பக்தி மிகுந்து நீரைச் சொரி

கின்றன. அவரை அறியாமல் அக் குழந்தைகளை நோக்கி அவரது கைகள் குவிகின்றன.

மூத்த பட்டத்தரசியாகிய கோசலைக்கருகில் கிடந்த தொட்டிலை நோக்கி, கால்கள் தடுமாற மெல்ல வருகிறார் வசிட்டர். அத் தொட்டிலுக்குள் கிடக்கும் குழந்தையை எட்டிப்பார்த்த அவரது நெஞ்சில் ஆனந்தப் பரவசம் பொங்குகிறது. அங்கு கிடந்த மரகத நிறங் கொண்ட தெய்வீகக் குழந்தை, வசிட்டரை நோக்கிக் கைகளைத் தூக்கி அசைக்கிறது. எத்தனையோ மெய்யடியவர்கள் இவன் கருணைக் காய்க் கையேந்திநிற்க, இவன் என்னை நோக்கிக் கைநீட்டுகிறானே என நினைந்து உருகுகிறார் வசிட்டர். அவர் மனதில் ஓர் காட்சி விரிகிறது.

திருமாலைப் பூசிக்கவென, தினந்தோறும் தாமரைத் தடாகம் ஒன்றினுள் இறங்கி புப்பறித்துவரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்த ஒரு யானை, வழமைபோல அன்றும் புப்பறிக்கத் தடாகத்திற்குள் இறங்குகிறது. அப்போது அத் தடாகத்திற்குள் இருந்த ஒரு பெரிய முதலை அதன் கால்களைப் பிடித்து நீரினுள் இழுத்துச் செல்ல முயல, திருமாலில் பக்தி கொண்டிருந்த அந்த யானை, வானநோக்கித் தனது துதிக்கையை நீட்டி, 'ஆதிமூலமே' என அலறுகிறது. அந்த யானையின் அபயக்குரல் கேட்ட திருமால், உடன் தன் வாகன மாகிய கருடாழ்வாரின் மேல் ஏறி அங்கு வந்து, தனது சுதர்சனச் சக்கரா யுதத்தை ஏவி அந்த முதலையைக் கொன்று அந்தக் கஜேந்திரனைக் காக்கின்றார்.

என்றோ நடந்த இச் சம்பவம், வசிட்டரின் மனக்கண் முன் தோன்ற, 'ஆதிமூலமே!' என யானை அலறிக் கைநீட்ட காக்க ஓடிவந்த திருமால், தன்னை நோக்கிக் கைநீட்டி நிற்கும் காட்சியைக் கண்டு சிலிர்த்துப்போன வசிட்டர், அக் குழந்தைக்கான நாமம், உலகிற்கெல்லாம் மூலமந்திரமாய் விளங்கும் 'ராம' என்பதாகவே இருப்பது பொருத்தம் என நினைந்து, மனநிறைவோடு அக் குழந்தைக்கு இராமன் எனப் பெயரிட்டு மகிழ்கிறார்.

கோசலையின் மகவுக்குப் பெயரிட்ட நிறைவோடு, கைகேயியிக்கு அருகில் கிடந்த தொட்டிலை எட்டிப் பார்க்கிறார் வசிட்டர். அதற்குள்ளும்

ஓர் அழகான மரகத நிறக் குழந்தை மகிழ்ந்து சிரிக்கிறது. பெருமாலின் கையிலிருக்கும் சக்கரமான சுதர்சன ஆயுதமே அக் குழந்தை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அக் குழந்தையையும் கண்ணீரோடு தொட்டு வணங்குகிறார் வசிட்டர். இவ் அவதாரத்தில் அக் குழந்தை என்னாகப் போகிறது என்று அவர் மனம் சிந்திக்கிறது. பெற்ற தாய் உட்பட பலராலும் வஞ்சிக்கப்பட்டாலும், தன் நிலையில் நின்றும் மாறாது, அகமும் புறமும் ஒத்து வாழப்போகிற அந்தக் குழந்தையின் வரலாறு அவர் சிந்தையில் பதிவாக, 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை' ஒத்ததாய் இருக்கப் போகும் அக் குழந்தையைக் கனிவோடு பார்க்கிறார் வசிட்டர்.

இவ்விடத்தில் குழந்தைகளுக்காக ஓர் செய்தியை நான் சொல்லவேண்டும். 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' எனும் உவமையால் உயர்ந்தோரைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இவ் உவமை உரைக்கும் உண்மை பலருக்கும் புரிவதில்லை. சிலர் உள்ளங்கையில் வைக்கப்பட்ட நெல்லிக்கனி வெளிப்படையாய் பலருக்கும் தெரியும். அதுபோல எந்த மறைவுமின்றி, வெளிப்படையாய் வாழ்வதாலேயே உயர்ந்தோருக்கு அவ் உவமை சொல்லப்படுகின்றதென நினைக்கிறார்கள். ஆனால் உண்மை அதுவன்றாம். நெல்லிக்கனி அன்றி எந்தக் கனியை உள்ளங்கையில் வைத்தாலும் அது வெளிப்படையாய்த் தெரியப்போவது நிச்சயமல்லவா? அப்படியிருக்க நெல்லிக்கனியைத் தனித்துச் சொன்னதன் காரணம் என்ன? நெல்லிக்கனியைப் பார்த்தவர்களுக்கு அந்தக் கனியின் மேல் புறக்கோடுகள் அமைந்திருப்பது தெரியும். அக் கனியை உடைத்துப் பார்த்தால், அதன் உள்ளே இருக்கும் விதையில் காணப்படும் கோடுகளும் கனியின் வெளியே காணப்படும் கோடுகளும் நேர் ஒத்து இருப்பதை நாம் அறியலாம். அதனால்தான் அகமும் புறமும் ஒத்து இருக்கின்ற உயர்ந்தோருக்கு, இந் நெல்லிக்கனி உவமையாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. உயர்ந்த மனிதர்கள் உள்ளும் புறமும் ஒருமித்து வாழ்வார்கள். அதனால்தான் 'வள்ளலார்' என்கின்ற நம்காலத்து ஞானி 'உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்' என்று பாடினார்.

தனக்கு வரத்தினால் தாய் வாங்கித்தந்த ஆட்சியைத் துறந்து தவமிருந்து வாழப்போகும் அக் குழந்தையின் எதிர்கால வாழ்வு மனதில் ஓட பெயரளவிலாவது அக் குழந்தை ஆளப் பிறந்த குழந்தையாய் இருக்கட்டும் எனநினைந்து அதற்குப் 'பரதன்' எனப் பெயரிட்டு ஆசையாய் அப் பெயரைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார் வசிட்ட மாமுனிவர். பரதன் என்ற பெயருக்கு ஆளப்பிறந்தவன் என்பதே பொருளெனச் சொல்வார்கள்.

அதன் பின்னர் இளைய பட்டத்தரசியான சுமித்திரையின் அருகில் இருந்த இரண்டு தொட்டில்களையும் நோக்கிச் செல்கிறார் வசிட்ட மாமுனிவர். முதலில் கிடந்த தொட்டிலுக்குள் தாமரையைப் போன்ற பவள நிறங்கொண்ட ஓர் குழந்தை மகிழ்ந்து சிரிக்கிறது. இக்குழந்தையால், வஞ்சனையுடைய அரக்கர்கள் இனி அழிந்து போவார்கள் என நினைந்து, தேவர்கள் மகிழ்வதும், இவனால் பூபாரம் தீர்ப்போவதை நினைந்து பூமாதேவி மகிழ்வதும் தனது ஞானக்கண்ணில் தெரிய, அக் குழந்தைக்கு 'இலக்குவன்' எனப் பெயரிடுகிறார் வசிட்டர். இலக்குவன் எனும் பெயருக்கு புருஷ லட்சணம் எல்லாம் அமையப் பெற்றவன் என்பது பொருளாம்.

அத் தொட்டிலுக்கு அருகில் கிடந்த மற்றைத் தொட்டிலை எட்டிப் பார்க்கிறார் வசிட்டர். அதற்குள்ளும் ஒரு செம்மைநிறக் குழந்தை சிரித்துக் கிடக்கிறது. எல்லாப் பகைவர்களையும் ஒழிக்க வல்லவன் இவன் எனத் தெரிந்துகொண்டு, அக் குழந்தைக்கு 'சத்துருக்கன்' எனப் பெயரிடுகிறார் வசிட்டர். இவன் புறப்பகையை மட்டுமன்றி அகப்பகையையும் வெல்ல வல்லவன் என்பதை இப்பெயரால் குறிப்பிடுகிறார் அவர்.

இங்ஙனமாய் நான்கு குழந்தைகளுக்கும் பொருள் உணர்ந்து பெயர் சூட்டுகிறார் வசிட்ட மாமுனிவர். நடந்த இந்த நல்ல நிகழ்வால் மகிழ்ந்த தசரதன், தம் கையிலிருந்து புறப்பட்ட திரவியங்களான ஆறுகளால், கடலை ஒத்த அந்தணர்களின் மனதை நிரப்புகிறான்.

பிறந்த அக் குழந்தைகள் நால்வரும், 'நாள் ஒரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியாகவும்' வளர்ந்து வருகிறார்கள். அவர்களில்

மூத்தவனாகிய இராமனிடத்தில் தசரதன், ஏன் என்று தெரியாமல் பெரிதும் ஈர்க்கப்படுகிறான். குறித்த பருவம்வர அப் பிள்ளைகளுக்கு வேதங்களில் கூறியபடி பூணூல் இட்ட வசிட்டர், அவர்களுக்கு அழிதல் இல்லாத வேதங்களையும் கெடுதல் இல்லாத கலைகளையும் சொல்லிக் கொடுக்கத் தொடங்குகிறார்.

மன்னர்களுக்குரிய யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் போன்ற பிற கலைகளையும் அப் பிள்ளைகள் கற்றுத்தேர்கிறார்கள். இலட்சுமணன், தறியில், நெய்கின்ற குழலுடனே விடாது பொருந்திச் செல்லும் நூலைப் போல, இராமனை விட்டுவிலகாது எப்போதும் அவனைத் தொடர்ந்தபடி இருக்கிறான். அதுபோலவே பரதனைவிட்டு அகலாது சத்துருக்களையும் எப்போதும் அவனுடன் ஒன்றி இருக்கிறான். இங்ஙனமாய் அப் பிள்ளைகளுக்கிடையில் இயல்பாய் ஒரு பழக்கம் உண்டாகிறது.

இராமனும், தம்பியரும் அதிகாலைப்பொழுதில் எழுந்து, ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் வசிட்டரது ஆச்சிரமத்திற்கு நடந்துசென்று, கல்விகற்றுவிட்டு, மாலையில் மீளவும் அரண்மனை வந்து சேர்வார்கள்.

இவ்விடத்தில் பிள்ளைகளுக்கு ஓர் செய்தியை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தசரதன் மாபெரும் சக்கரவர்த்தி என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அவன் நினைத்திருந்தால், வசிட்டரைத் தனது அரண்மனைக்கே வரவழைத்துப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கச் செய்திருக்கலாம். முனிவரது ஆச்சிரமத்திற்கு அனுப்புவதானால்கூட, பிள்ளைகளை அழகான தேரிலோ, குதிரையிலோ, யானையிலோ ஏற்றி அங்கு அனுப்பியிருக்கலாம். இவை எவற்றையும் தசரதன் செய்யவில்லை.

இதனூடே ஒரு செய்தியை நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். மாணவர்கள் எவ்வளவு வசதியுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் கற்கச் செல்லும் இடத்தில் உடன் கற்கும் மாணவர்களோடு மாணவர்களாகப் பேதமின்றி இருப்பது அவசியம். பெற்றோரும் தமது வசதிகளை வெளிக்காட்டும்படி தம் பிள்ளைகளைக் கற்கும் இடங்களிற்கு அனுப்பி

வைத்தல் கூடாது. கற்கும் இடத்தில் மாணவர்களுக்கிடையில் உயர்வு, தாழ்வு இல்லாமல் இருந்தால்தான், பிள்ளைகள் ஒருவரோடு ஒருவர் நட்பாய்க் கலந்தும், ஆசிரியர்களுக்குப் பணிந்தும் கற்க முயல்வார்கள். அதனால்தான் தசரதன் தன் பிள்ளைகளை வசிட்டரது ஆச்சிரமத்திற்கு நடந்தே சென்று கற்கும்படி அனுப்பி வைக்கிறான். மேற் சொன்ன செய்தியிலிருந்து வாழ்க்கைக்குத் தேவையான இவ் உண்மையை நாம் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒருநாள் பாடம்படித்து முடிந்து வீதிவழியாக இராமனும், தம்பியரும் நடந்து வருகின்றனர். நாளை இந்நாட்டை ஆளப் போகிறவன். தசரதனுடைய மூத்த பிள்ளையாகிய இராமன் தான் என நாட்டு மக்கள் அனைவரும் அறிவார்கள். இராமன் வளர்ந்து சக்கரவர்த்தியாகிவிட்டால், அவனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புத்தானும் தமக்குக் கிடைக்காமல் போகலாம் என நினைந்து, வீதிவழியாக நடந்துவருகிற இராமனை இப்போதே பார்த்துவிட வேண்டும் என நினைந்த மக்கள், அவனைக் காண்பதற்காய் அவன் வரும் வழியிலே கூட்டமாய் நிற்கிறார்கள்.

தம்மைக் காணவென வந்து நிற்கும் மக்கள் கூட்டத்திற் கிடையில், இராமனும், தம்பியரும் இயல்பாக நடந்து வருகின்றனர். அக் கூட்டத்தைக் கண்டு அவர்கள் அஞ்சவும் இல்லை. தம்மைக் காண இவ்வளவு பேர் வந்தார்கள் எனப் பெருமிதம் கொள்ளவும் இல்லை. அந்நிலையில் இராமனைக் காணவந்த அக்கூட்டத்தினரிடையிலே ஓர் முதிர்ந்த கிழவன் நிற்பதைக் காண்கிறான் இராமன்.

நடந்துவந்த இராமன், அக் கிழவனுக்கு அருகில் சென்று அவன் கரங்களைப் பற்றி, சக்கரவர்த்தியாகப் போகிற இராமனா தன் கைகளைப் பற்றுகிறான் என வியந்து போகிறான் அக் கிழவன். இராமனோ! எந்தவித மிகையுமின்றி அக் கிழவனை நோக்கி, ஐயனே! உங்களுக்கு ஏதேனும் குறைகள் உண்டா? துன்பம் இல்லாமல் நீங்கள் வாழ்கிறீர்களா? உங்களது இல்லம் இனிமைபொங்க இருக்கிறதா? அறிவுக்கு உரியவர்களான உங்கள் மைந்தர்கள் வலிமை பெற்றும் வாழ்கிறார்களா? என்று இப்

பிள்ளைப் பருவத்திலேயே அரச இயல்போடு, மக்கள் நலன் நோக்கிய கேள்விகளை அக் கிழவனை நோக்கி அடுக்குகிறான் இராமன். அக் கிழவனை நோக்கி இராமனால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளை தம்மை நோக்கிக் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளாகவே கொண்டு மகிழ்ந்த மக்கள், இராமனின் பெயர் சொல்லி, 'ஜெயகோஷம்' எழுப்புகின்றனர். இராமனால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குக் கூடி நின்ற கூட்டத்தினரின் சார்பாக அக் கிழவன் பதிலுரைக்கத் தொடங்குகிறான்.

'ஐயனே! நீ கேட்டவை எல்லாம் எமக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. உன்னை அரசனாகப் பெறும் பாக்கியம் பெற்றுள்ளோம் நாம். அதனால் ஒரு குறையுமின்றி நாம் வாழ்வது பெருங்காரியமன்று. நீ எமது உயிரையும், ஏழு உலகங்களையும், பல்லாண்டுகாலம் ஆழ்வாயாக' என இராமனை வாழ்த்திப் பதில் உரைக்கிறான்.

இவ்விடத்தில் மீண்டும் ஓர் செய்தியைப் பதிவிட விரும்புகிறேன். அக்காலத்தில் தலைவர்கள் மக்களது நலன் நோக்கி வாழ்ந்தார்கள். அதனால் மக்கள், தலைவர்களது நலன் நோக்கி வாழத் தலைப்பட்டார்கள். இஃது இன்றைய நம் மக்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் இராமாயணம் தரும் செய்தியாம்.

இங்ஙனமாய் உலகத்தார் புகழ் தம்பிமார் துதிக்க, இராமன் இனிதே வாழ் கிறான். அதுகண்டு பெருமகிழ்ச்சியோடு தசரதன் அரசாட்சி செய்கிறான். அங்ஙனம் மகிழ்வோடு தனது சபாமண்டபத்தில் சிங்காசனத்தில் தசரதன் வீற்றிருந்த ஒரு நாளில், அவனது அரண்மனைக்கு பிரம்மரிஷியாகிய விசுவாமித்திரர் வேகமாய் வந்து சேர்கிறார்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

இராமனைத் தா!

உலகிற்கு நண்பராய் இருந்த காரணத்தால் விஸ்வாமித்திரர் என்று பெயர் பெற்றவர் அப்பெருமுனிவர். (விஸ்வம் - உலகு, மித்திரன் - நண்பன்). சத்திரிய வர்ணத்தில் பிறந்து, தன் மன வலிமையால் பல தவங்கள் இயற்றி, பிராமண வர்ணத்தவராக மாறி, வசிட்டரது வாயினாலேயே ‘பிரம்மரிஷி’ என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றவர் அவர். தனது யாகத்தை நிராகரித் த தேவர்களை எதிர்த்து, புதிய உலகம் படைக்கத் தலைப்பட்ட தவவலிமை கொண்டவர். ‘காயத்ரிமந்திரத்தை’ இவ்வுலகிற்கு வெளிப் படுத்திய மாமுனிவர். இங்ஙனமாய், பல தகுதிகளையும் கொண்ட விஸ்வாமித்திரர் தன்னைத் தேடி தன் அரண்மனைக்கு வந்ததால் தசரதன் பெரு மகிழ்வு எய்து கிறான்.

இவ்விடத்தில் இராமாயணம் தரும் ஒரு செய்தியைப் பதிவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இன்று பலர் ‘வர்ணாச்சிரம தர்மம்’ பற்றிப் பல சர்ச்சைகளைச் செய்து

வருகின்றனர். விசுவாமித்திரருடைய காதை, எவர் எந்த வர்ணத்தில் பிறந்தாலும் முயற்சியால் தான் பிறந்த வர்ணத்தைவிட உயர்ந்த வர்ணத்திற்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளலாம் எனும் செய்தியை நமக்கு உரைக்கிறது. 'காயத்ரி மந்திரத்தை ஓதாதவன் பிராமணன் ஆகான்' என்பார்கள். அந்த காயத்ரி மந்திரத்தை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தியவர் சத்திரியராய்ப் பிறந்து பிராமணராய் உயர்ந்த ஒருவர் தான் எனும் செய்தியை, இராமகாதையுடாக நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

தனது சபாமண்டபத்திற்கு வருகை தந்த முனிவரை, எழுந்து பணிந்து வரவேற்கிறான் தசரதன். அம் முனிவருக்குப் பொன்னால் செய்து ரத்தினங்கள் பதித்த ஆசனத்தை இட்டு, அதன்மேல் அவரை இருத்தி, அவரது பாதங்களைக் கழுவி அர்ச்சித்து, 'எனது ஊழ் வினையின் தொடர்ச்சி இப்பொழுதே அழிந்து போய்விட்டது' என்றும், 'மாமுனிவராகிய தாங்கள் என்னைத் தேடி வந்தது நான் செய்த நற்பயனாலன்று, என் குலம் செய்த நற்பயனாலேயே' என்றும் முகமன்கூறி மகிழ்விக்கிறான் தசரதன்.

மனதாலும், வார்த்தைகளாலும், செயலாலும் தன்னைப் பணிந்து நின்ற தசரதனை நோக்கிய விஸ்வாமித்திரர், 'மாமன்னனே! சம்பரன் எனும் அசுரனைக் குலத்தோடும் அழித்து, நீ கொடுத்த தேவலோகத்தைத்தான், இன்று இந்திரன் இனிமை பொருந்திய கற்பகமரத்தின் நிழலின் கீழிருந்து ஆள்கிறான். அத்தகைய பெருமை கொண்டவன் நீ! என்னைப் போன்ற முனிவர்களும் தேவர்களும் தமக்கு ஏதேனும் ஒரு துன்பம் நேர்ந்தால், அத்துன்பத்தைத் தீர்க்க சிவன் இருக்கும் கைலாயத்திற்கும், திருமால் இருக்கும் திருப்பாற்கடலிற்கும், பிரம்மன் இருக்கும் சத்தியலோகத்திற்கும், தேவேந்திரன் இருக்கும் அமராவதிப் பட்டணத்திற்கும், நீ ஆள்கின்ற இந்த அயோத்தி நகரத்திற்கும் அன்றி வேறெங்கு செல்வர்?' எனக்கூறி தசரதனைப் புகழ்கிறார்.

முனிவரின் புகழாரையால் மகிழ்ந்து போன தசரதன், அவரை மீண்டும் பணிந்து, 'இவ் அரசாட்சியை அடைந்த பயனை இன்று நான்

எய்தினேன். சுவாமி! இனி தங்களுக்கு நான் யாது செய்யவேண்டும்? எனச் சொல்வீர்களாக!' என்று பணிந்து வேண்ட, விஸ்வாமித்திர முனிவர் தசரதனை நோக்கி, தான் வந்த நோக்கம் பற்றி உரைக்கத் தொடங்குகிறார்.

'மன்னவனே! தவம் செய்ய முனைகிறவர்களைக் காமமும் கோபமும் குழப்புவது போல, பயன்கள் பலவற்றைத் தருகின்ற காட்டினுள், நான் செய்துவரும் யாகத்தை, மாரீசன், சுபாகு எனும் இரண்டு அரக்கர்கள் வந்து குழப்புகின்றனர். அவ் அரக்கர்களைத் தண்டித்து என் யாகத்தைக் காக்க, உன் புதல்வர்களுள் கரிய செம்மலான இராமனை என்னுடன் அனுப்புவாயாக!' என்கிறார் முனிவர்.

தன் உயிரனைய இராமனை விஸ்வாமித்திரர் கேட்பார் எனச் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத தசரதன், முனிவர் இராமனைத் தன்னுடன் அனுப்பு! எனக் கேட்டதும், மார்பிலே கிடந்த வேல் பாய்ந்த புண்ணில் கொள்ளிக்கட்டையைச் சொருகினாற்போல் துடிதுடித்துப் போகிறான். கண்ணில்லாத ஒருவனுக்குக் கண் கிடைத்து மகிழ்ந்திருக்கையில் அக்கண்களை மீண்டும் பறித்தாற்போல் அவனது மனம் பதறுகிறது.

எப்படியும் முனிவருடன் இராமனை அனுப்பாது தடுத்த விடவேண்டும் எனும் எண்ணத்தோடு, முனிவரை நோக்கிய தசரதன், 'நீங்கள் கேட்கும் என் மகனான இராமனோ சிறியவன், ஆயுதத் தேர்ச்சி இல்லாதவன், அரக்கரை எதிர்த்துப் போரிடுதல் என்பது அவனால் முடியாத காரியம். எனவே, எவர் தங்களது யாகத்தைக் குழப்ப வந்தாலும் அவர் செய்ய நினைக்கும் இடையூறிற்கு இடையூறு செய்து தங்களது யாகத்தை நானே காப்பேன். எழுக!' என்கிறான்.

தசரதன், தன் கோரிக்கையை மறுத்துக்கூறியதைக் கேட்டதும், ஒரு காலத்தில் தேவர்களை நிராகரித்துப் புதிய உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்கிய விஸ்வாமித்திரர், கோபத்தோடு தன் இருக்கையை விட்டு எழும்புகிறார். கோபத்தால் அவரது புருவங்கள் நெற்றியின் எல்லைவரை செல்கின்றன. அவர் முகத்தில் கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் ஓர் சிரிப்பு உண்டாகிறது. அவரது கண்கள்

கொவ்வைப் பழங்களாய்ச் சிவந்து போகின்றன. முனிவரது கோபத்தைக் கண்டு, உலகம் அழியும் காலம் இதுவோ! என்று தேவர்கள் அச்சமடைகிறார்கள். சூரியன் அவரது கோபத்திற்கு அஞ்சி மேகத்திற்குள் ஒளிந்து கொள்கிறான்.

அப்போது தசரதனின் குலகுருவும், 'பிரம்மரிஷியுமாகிய வசித்தமா முனிவர் மெல்ல எழுந்து விஸ்வாமித்திரரை நோக்கிப் பணிவோடு, 'தசரதனின் கூற்றை நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்' எனக் கேட்டு அவரைச் சமாதானம் செய்த பின்னர், தசரதனுக்கு அருகில் சென்று, 'மன்னனே! உனது மகனாகிய இராமனுக்கு மற்றவர்களால் தரமுடியாத பெரு நன்மைகளைத் தருவதற்காகவே விஸ்வாமித்திர முனிவர் வந்திருக்கின்றார். அறியாமையால் அதைத் தடுக்க முயலாதே! வானிலிருந்து பெய்யும் மழையால், பெருகும் வெள்ளங்கள் கடலிலே சென்று சேரும். அது போல உனது மகனாகிய இராமனுக்கு எல்லையில்லாத வித்தைகள் வந்து சேரும் காலம் இது. அதனை நீ தடுத்தல் ஆகாது' என்று அறிவுரை கூறுகிறார்.

வசித்த முனிவரது ஆலோசனையைக் கேட்ட தசரதன், மனம் மாறி 'இராமனை அழைத்து வாருங்கள்!' என சேவகர்களுக்கு உத்தரவிட, சேவகர்கள் அச்செய்தியை இராமனிடம் சென்று உரைக்கிறார்கள். தந்தை அழைக்கிறார் எனும் செய்தி கேட்டதும் மனமகிழ்வோடு இராமன், தன் தம்பியாகிய இலக்குவனையும் அழைத்துக் கொண்டு சபாமண்டபம் நோக்கி விரைந்து வருகிறான்.

வந்த இராமனதும் இலக்குவனதும் கரங்களைப் பிடித்து, அவ்விருவரையும் விஸ்வாமித்திர முனிவரின் கரங்களில் ஒப்படைத்து 'இனி இவ்விருவருக்கும் நீரே தந்தை, நீரே நற்றாய், உம்மிடம் இந்த நிமிடமே இவ்விருவரையும் ஒப்படைக்கிறேன். இனி அவ்விருவருக்கும் ஆகவேண்டிய நல்லவற்றை நீரே தேர்ந்து செய்வீராக!' என்று தன் மனக்கலக்கத்தை வெளிக்காட்டாது விஸ்வாமித்திரரைப் பணிகிறான்.

விஸ்வாமித்திரர் யாகம் காக்க தசரதனிடம் இராமனைத்தான் கேட்டார். ஆனால் தசரதனோ இராமனோடு இலக்குவனையும்

விஸ்வாமித்திரரிடம் ஒப்படைக்கிறான். இது ஏன் எனும் கேள்வி இக்கதையைப் படிக்கும் உங்களில் சிலருக்கு எழலாம். இராமனுடன் இலக்குவனும், பரதனுடன் சத்துருக்களும் எப்போதும் இருப்பார்கள் எனும் செய்தியை முன்னரே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அதனால் இராமனை விட்டு இலக்குவன் பிரிந்திருக்கமாட்டான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டே, விஸ்வாமித்திரர் இராமனைக் கேட்டபோதும் இலக்குவனையும் அவனோடு சேர்த்து அனுப்புகிறான் தசரதன்.

வசிட்டரது ஆலோசனையைக் கேட்டபின், தனது கோரிக்கையை ஏற்று, இராமனையும் இலக்குவனையும் தசரதன் தர, கோபம் நீங்கியவரான விஸ்வாமித்திரர், மனம் மகிழ்ந்து தசரதனை வாழ்த்திய பின், இராம இலக்குவரை நோக்கி, 'மக்களே! வாருங்கள் நாம் தொடங்கிய வேள்வியைச் செய்து முடிப்போம்' என்று கூறி, அவ்விருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்குகிறார்.

இவ்விடத்தில் ஓர் செய்தியை நான் பதிவு செய்யவேண்டி இருக்கிறது. விஸ்வாமித்திரரின் கோபத்தைக் கண்டு தேவர் முதலானோர் பயந்தது ஏன்? இராமனைத் தா! என்ற அவரது கோரிக்கையை உடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் படி தசரதனுக்குக் குலகுருவாகிய வசிட்டமாமுனிவர் சொன்னது எதற்காக? விஸ்வாமித்திரர் புதிய உலகைச் சமைக்கத் தொடங்கியவர் என்று சொல்லப்பட்ட செய்தியின் அடிப்படை என்ன? இவையெல்லாம் உங்கள் மனதில் கேள்விகளாய்த் தொக்கி நிற்கும். இக்கேள்விகளுக்கு நீங்கள் விடைகாண வேண்டுமானால், விஸ்வாமித்திரருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். வாருங்கள் அந்த உயரிய முனிவரது வரலாற்றை அறிந்து கொண்டு இராமகாதையை நாம் தொடருவோம்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

விஸ்வாமித்திரர் !

உலகம் காக்க உதித்த சத்திரிய குலத்தில் தோன்றி, அறநெறி பிறழாது கௌசிகன் என்கின்ற மன்னவன் தன் நாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குப் மனைவியர் பலரும், மைந்தர்கள் பலரும் இருந்தார்கள். ஒருநாள், நாட்டு மக்கள் அவ் அரசனிடம் வந்து, காட்டு மிருகங்கள் தம்மை வருத்துவதாய்க் கூற, மக்களைக் காப்பதற்காக வேட்டையாடக் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான் கௌசிக மன்னன். தன்னோடு தன் மனைவியரையும் மைந்தரையும் அழைத்துக் கொண்டு பெரும்படை துணை வர வேட்டைக்காய்க் காட்டிற்குள் புகுந்தான் அவன்.

அக்காலத்து அரசர்கள் வேட்டையாடும் போதும் அறநெறியைப் பின்பற்றினார்கள். அந்த அறநெறிப் படியே கர்ப்பமுற்ற மிருகங்கள், புணர்ச்சி செய்யும் மிருகங்கள், வயதான மிருகங்கள், இளம் மிருகங்கள் போன்றவற்றைக் கொல்லாது, மூர்க்கமுடைய விலங்குகளை மட்டும் வேட்டையாடியபடி கௌசிகனும்

அவனுடன் சென்றவர்களும் காட்டின் நடுப்பகுதிக்கு வந்து சேர்கிறார்கள்.

அப்போது நடுப்பகல் நேரமாய் ஆகிவிட, பசியாலும் தாகத்தாலும் உடன் வந்தவர்கள் நலிவுறுகிறார்கள். அதை அறிந்த கௌசிக மன்னன், அவர்களுக்கு உணவிட வேண்டிய அவசியத்தை உணர்கிறான். அங்கு வசிட்டமாமுனிவரது ஆச்சிரமம் இருப்பதை அறிந்து கொண்ட அவன், அவரைத் தரிசிப்பதற்காய் அனைவரையும் அழைத்துச் செல்கிறான்.

அவ் ஆச்சிரமத்தில் வசிட்டமாமுனிவரும், அவரது கற்பிற்சிறந்த மனைவியுமான அருந்ததியும், சீடர்களும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். தன்னிடம் வந்த கௌசிக மன்னனையும் உடன் வந்தோரையும் மகிழ்வோடு வரவேற்கிறார் வசிட்டமாமுனிவர். வந்தவர்கள் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்துவதை அறிந்த வசிட்டமாமுனிவர், கௌசிக மன்னனை நோக்கி, *‘நீங்கள் அனைவரும் எங்கள் ஆச்சிரமத்தில் உணவேற்றுச் செல்லவேண்டும்’* என்று கேட்டுக் கொள்கிறார்.

கௌசிக மன்னனுக்கோ பெரும் ஆச்சரியம். தன்னோடு வந்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கானோருக்கு இந்த சிறு ஆச்சிரமத்தில் வாழும் வசிட்டமாமுனிவர் எப்படி உணவிடப் போகிறார்? என, ஐயுற்ற மன்னவன், முனிவர் உபசாரத்திற்காக தம்மை விருந்திற்கு அழைக்கிறாரோ என நினைந்து, முதலில் அவரது கோரிக்கையை நாகரீகத்தோடு மறுக்கிறான்.

ஆனால் வசிட்டமாமுனிவரோ! மன்னனை வலியுறுத்தி *‘நீங்கள் அனைவரும் இங்கு உணவு உண்டுதான் செல்லவேண்டும்’* எனக் கூற, மறுக்கமுடியாத மன்னவன் அவர் வேண்டுகல்குச் சம்மதிக்கிறான். அரசன் விருந்தேற்கச் சம்மதித்ததும், முனிவர், *‘மகளே!’* என்று உரத்து அழைக்க, தூரத்தில் நின்றிருந்த பாதி பெண்ணுடலும், பாதி பசுவின் உடலும் கொண்டதான *‘காமதேனு’* எனும் பசு, *‘தந்தையே!’* எனக் கூறியபடி அவரிடம் ஓடி வந்தது.

இவ்விடத்தில் காமதேனு எனும் இப்பசுவைப் பற்றியும் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஒரு காலத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் சாகா மருந்தான அமிர்தத்தை எடுப்பதற்காக, பாற்கடலைக் கடைந்த போது அந்த அமிர்தம் வெளி வருவதற்கு முன்பாக, அப்பாற்கடலிலிருந்து சில பொருட்கள் வெளிவந்தனவாம். லக்ஷ்மி தேவி, அப்சரஸ், ஐராவதம், பாரிஜாதம், சாரங்கம், தன்வந்திரி போன்றவற்றோடு உதித்ததுதான் இந்த காமதேனு என்று சொல்லப்படும் பசுவாகும். கேட்பதை எல்லாம் சுரப்பதால் அதற்கு 'சுரபி' என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அந்த காமதேனு பசுவைப் பெற்று, வசிட்டமாமுனிவர் தனது சொந்த மகள் போல அதனைத் தனது ஆச்சிரமத்தில் வளர்த்து வந்தார்.

முனிவர் அழைத்ததும் அக் காமதேனு பசு முனிவர் இருக்கும் இடத்திற்கு ஓடி வந்தது. அப்பசுவை வாஞ்சையோடு தடவிக் கொடுத்த முனிவர், 'மகளே சுரபி! தன் நாட்டை அறநெறி பிறழாது ஆண்டு வரும் கௌசிக மன்னனும் அவனைச் சார்ந்தோரும் நமது ஆச்சிரமத்திற்கு விருந்தினர்களாக வந்திருக்கிறார்கள். பசியால் வாடியிருக்கும் அவர்களுக்கு இப்போதே உணவிடுவாயாக!' என உத்தரவிடுகிறார்.

முனிவர் உத்தரவிட்டதும் அக்காமதேனுப்பசு, அரசனுக்கும் அவனது குடும்பத்தாருக்கும் உடன் வந்த சேனைகளுக்கும் அறுசுவையுடன் கூடிய உணவைச் சுரந்து கொடுத்தது. நிகரில்லாச் சுவை கொண்ட அவ் உணவுகளை உண்டு, கௌசிகனும் உடன் வந்தாரும் வியந்து பசி தீர்த்தனர். அத்தோடு நில்லாமல் உணவு கொடுத்த பின்பு வாசனை பொருந்திய மாலைகளையும் நறுமணமுள்ள சந்தனத்தையும் கூட வந்த அனைவருக்கும் கொடுத்து உபசரித்தது அப்பசு.

அப்பசுவின் செயல்களைக் கண்டு வியந்து போனான் கௌசிக மன்னன். வந்த அனைவரும் அப்பசுவின் உபசாரத்தால் நிறைவுற்றிருக்க, கௌசிக மன்னனது மனம் மட்டும் நிம்மதி இழந்தது. கேட்டதை எல்லாம் தருகின்ற இந்தப் பசு, தன்னிடம் இருந்தால் தனது நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டியவற்றை எல்லாம் வழங்கி நிறைவுறச்

செய்யலாமே என நினைந்த அவன். எப்படியும் இந்தக் காமதேனுப் பசுவை தன் நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என விரும்பினான். அவ் எண்ணத்தோடு அவன் முனிவரிடம் சென்றான்.

இவ்விடத்தில் ஓர் செய்தியை நான் பதிவு செய்யவேண்டி இருக்கிறது. விஸ்வாமித்திரரின் கோபத்தைக் கண்டு தேவர் முதலானோர் பயந்தது ஏன்? இராமனைத் தா! என்ற அவரது கோரிக்கையை உடன் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி தசரதனுக்குக் குகைருவாகிய வசித்தமாமுனிவர் சொன்னது எதற்காக? விஸ்வாமித்திரர் புதிய உலகைச் சமைக்கத் தொடங்கியவர் என்று சொல்லப்பட்ட செய்தியின் அடிப்படை என்ன? இவையெல்லாம் உங்கள் மனதில் கேள்விகளாய்த் தொக்கி நிற்கும். இக்கேள்விகளுக்கு நீங்கள் விடைகாண வேண்டுமானால், விஸ்வாமித்திரருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். வாருங்கள் அந்த உயரிய முனிவரது வரலாற்றை அறிந்து கொண்டு இராமகாதையை நாம் தொடருவோம்.

பெருந்துன்பத்தை விளைவிக்கிறது. எனவே ஆசைகளை அளவுபடுத்தி, அதற்கேற்ப தேவைகளை எல்லைப்படுத்தி வாழ்ப்புமுகங்கள் இல்லாவிட்டால் உள்ளதும் இல்லாது போய்விடும் என்ற செய்தியை இந்த கௌசிக மன்னனது வரலாற்றிலிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்கிறோம். பேராசையால் கௌசிக மன்னனுக்கு விளைந்த தீமை பற்றி இனிச் சொல்கிறேன்.

பேராசையோடு முனிவரிடம் சென்ற கௌசிகமன்னன், 'முனிவரே! இப்பசுவைக் கொண்டு தாங்கள் செய்த உபசாரத்தால் நாமெல்லாம் மகிழ்ந்து போனோம். தங்களுக்கு நான் ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும். வேதங்களும் தர்ம சாஸ்திரங்களும் இவ் உலகில் உள்ள உயர்ந்த பொருள்கள் யாவும் அரசர்களுக்கே உரியன என்று சொல்கின்றன. அதனால் இவ் உயர்ந்த பசுவை நீங்கள் எனக்குத் தந்துவிடுவது தான் முறை' என்று கோரி நின்றான்.

அவனது பேராசையைக் கண்ட முனிவர் தனக்குள் நகைத்து, 'வேந்தனே! மரவுரியைத் தரித்து வாழ்கிற முனிவனாகிய எனக்கு, பொருள்மீது ஆசை இல்லை. ஆனால் இப்பசுவை நான் என் மகளாக நினைத்தே வளர்த்து வருகிறேன். அதனால் அதனை நானாக உனக்குத் தரமாட்டேன். அது தானாக உன்னிடம் வந்தால் தாராளமாக அழைத்துச் செல்' என்று கூறிவிட்டு ஆச்சிரமத்திற்குள் போய்விடுகிறார்.

முனிவரது வார்த்தையைத் தனக்குத் தரப்பட்ட அனுமதியாக பிழையாகப் புரிந்து கொண்ட கௌசிகமன்னன், உடனடியாகத் தனது படையினரைக் கொண்டு அச்சுரபியாகிய பசுவை கயிறுகளால் கட்டி இழுத்துச் செல்லத் தலைப்படுகிறான். அப்போது அப்பசு தனது தெய்வ ஆற்றலால், அக் கயிறுகளை அறுத்துத் தெறிந்த பின் 'வேதங்களையெல்லாம் ஆய்ந்து அறிந்த எனது தந்தையே! இந்த கௌசிக மன்னனுக்கு என்னை நீர் கொடுத்தீரோ?' என்று கவலையோடு வினவுகிறது.

சுரபியின் குரல் கேட்டு ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெளிவந்த வசிட்டாமுனிவர், 'மகளே! நான் உன்னை அவ் அரசனுக்குத் தானமாய்க் கொடுக்கவில்லை. அவன்தான் உன்னைத் தானாகக் கட்டி இழுத்துச் செல்ல முனைகிறான்' என்று சொல்ல, அப்பசுவானது மிகுந்த கோபம் கொண்டு, 'இப்பொழுதே இந்த மன்னனது சேனையை நான் அழிப்பதைக் காண்பீராக!' என்று கூறி, தனது உடம்பின் உரோமங்களைச் சிலிர்த்தது.

அப்போது அதன் உடம்பிலிருந்து வேடர்களும் சீனர்களும் சோனகர்களும் முதலான பல படைவீரர்கள் தத்தம் ஆயுதங்களோடு தோன்றி, அக்கௌசிகமன்னனது வலிமையுடைய சேனைகள் எல்லாவற்றையும் அழித்து ஒழித்தனர். அது கண்டு கோபமுற்ற கௌசிக மன்னனது புதல்வர்கள் நூறு பேரும், 'இச்செயலுக்குக் காரணம் வசிட்ட முனிவரே!' எனக் கூறி அவரோடு போர் செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

அங்ஙனம் தன்னோடு போர் செய்ய வந்த கௌசிக மன்னனது புதல்வரை, வசிட்ட முனிவர் கோபத்தோடு விழித்துப் பார்த்த அளவில்,

அப்புதல்வர்கள் அனைவரும் இறந்து போனார்கள். அதுகண்டு வருந்திய கௌசிக மன்னன் மனமுடைந்து, ஆத்திரமுற்று 'இம்முனிவரை எப்படியும் நான் வெல்வேன்' என முடிவு செய்கிறான். தவவலிமை கொண்டவரான இவ் வசிட்டரை வெற்றிபெற தவவலிமையே தேவை என உணர்ந்து, தானும் தவம் செய்ய முடிவு செய்கிறான். காட்டிற்குள் வைத்தே எஞ்சிய புதல்வன் ஒருவனுக்கு முடிசூட்டி நாட்டை ஆளும்படி அனுப்பி வைத்தபின் கானகம் சென்று வசிட்டரை வெல்லும் பலம் பெறுவதற்காய் தவம் செய்யத் தொடங்குகிறான் அவன்.

சிவனை நோக்கி நீண்ட நாட்களாய் கௌசிகன் தவம் செய்ததன் பலனாக அக்கௌசிக மன்னனின் முன்பு சிவபெருமான் காட்சி கொடுக்கிறார். 'உனக்கு யாது வரம் வேண்டும்?' என சிவபெருமான் கௌசிகனைக் கேட்க, அச்சிவனை வலம் வந்து வணங்கிய கௌசிகன், அவரை வாழ்த்தி, தனக்கு உலகில் உள்ள தலைசிறந்த அஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் தந்தருள வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொள்ள, சிவனாரும் பிரம்மாஸ்திரம் உட்பட அனைத்து அஸ்திரங்களையும் அவனுக்கு அளித்து மறைகிறார்.

தான் பெற்ற அஸ்திரங்களைக் கொண்டு, வசிட்ட முனிவரை இனி நான் அழிப்பேன் என உறுதியுண்டு, வசிட்டமாமுனிவரின் ஆச்சிரமம் நோக்கிக் கோபத்துடன் வேகமாய் வருகிறான் கௌசிகன். அவன் தூரத்திருந்து கோபமாய்ப் பார்க்கவே, வசிட்டமாமுனிவரின் ஆச்சிரமம் தீப்பற்றி எரியத் தொடங்குகிறது. அது கண்டு வசிட்டருடைய சீடர்கள் எல்லோரும் ஆச்சிரமத்தைவிட்டுச் சிதறி ஓடத் தொடங்குகிறார்கள். அப்போது வசிட்டமாமுனிவர் எவ்வித பதற்றமும் இன்றி ஆச்சிரமத்திற்குள் இருந்து வெளிவருகிறார்.

பிரம்ம தண்டம் வென்றது

**‘இராமகாதை’
பாலகாண்டம்**

உக்கிரமான தவம் செய்து சிவபிரானிடம் அஸ்திரங்களைப் பெற்று வந்த கௌசிகனது கோபத்தால் ஆச்சிரமம் பற்றி எரிவதையும், தனது சீடர்கள் பதறி ஓடுவதையும் கண்டு அஞ்சாத பிரம்ம ரிஷியாகிய வசிட்ட மாமுனிவர், எரியும் ஆச்சிரம வாசலில் நிதானமாய் நின்றபடி, ‘உனக்கு யாது வேண்டும்?’ எனக் கௌசிகனை நோக்கி வினவ, தனது தவப் பலத்தை நினைந்து, கௌசிகன் ஆணவத் தோடு, ‘வசிட்ட மாமுனிவரே! உமது சீடர்களைப்போல நீரும் அச்ச முற்றீரோ?’ என வினவியபின், ‘யான் உம்மோடு போர் செய்யவே வந்திருக்கிறேன்’ என்று கூறி, வெடிபடச் சிரித்து வசிட்டரைப் போருக்கு அழைத்தான்.

அவனது அறைகூவலைக் கேட்டுச் சிறிதும் அஞ்சாத வசிட்ட மாமுனிவர், ‘போர் செய்வதுதான் உனது கருத்தெனின் யான் அதற்குத் தயாராகவே இருக்கிறேன்’

என்று கூறி, தவம் செய்யும் காலத்தில், தனது கையைத் தாங்கிநிற்கப் பயன்படும், பிரம்ம தண்டத்தை எடுத்து, தன் முன்னால் நீட்டியபடி, 'கௌசிகனே! தூராளமாக நீ உனது அஸ்திரங்களை இனிப் பிரயோகிக்கலாம்' என்று கூறி, சாந்தமாய்ச் சிரித்து நின்றார்.

சிவபிரானை நோக்கிப் பலகாலமாய்த் தான் தவம் செய்துபெற்ற அரிய அஸ்திரங்களை எதிர்ப்பதற்கு, வெறும் மரத் தண்டத்தைத் தன் முன் நீட்டிநிற்கும் வசிட்டரைக் கண்டு, கௌசிகனுக்கோ பெரும் ஆச்சரியம்! உயரந்த எனது தெய்வ அஸ்திரங்களின் பெருமை தெரியாமல், வெறுமனே இம் மரத்தண்டத்தையா நீட்டிநிற்கிறீர் என்று கேட்டு, மீண்டும் கௌசிகன் வாய்விட்டுச் சிரிக்க, வசிட்ட முனிவரோ, 'அதுபற்றி நீ கவலைப்படாமல் உனது போரைத் தொடங்குவாயாக!' என்று உரைக்கிறார். சிவபிரானிடம் தான்பெற்ற பெற்றகரிய தெய்வ அஸ்திரங்களை ஒவ்வொன்றாக ஏவத் தொடங்குகிறான் கௌசிகன்.

இந்தப் போரால் உலகம் என்னாகப் போகிறதோ என்று அஞ்சி, நிகழ்வதைக் காணவெனத் தேவர்கள் வானில் கூடுகிறார்கள். கௌசிகன் மந்திர உச்சாடனம்செய்து விட்ட அஸ்திரங்கள் எல்லாம், தேவர்களும் உலகமும் அஞ்சும்படியாக வசிட்டரை நோக்கி வருகின்றன. வசிட்டரோ எந்தப் பதற்றமும் இன்றித் தனது பிரம்மதண்டத்தைக் கையில் ஏந்தியபடி நிற்கிறார். அப்போது அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாக வந்த அஸ்திரங்களை எல்லாம் மலைகளைக் கடல் விழுங்கினாற்போல, வசிட்டரின் பிரம்மதண்டம் விழுங்கி ஒளிவீசி நிற்கிறது.

நிகழ்ந்தது கண்டு கோபமுற்ற கௌசிகன் தன்னிடம் இருந்த மிகஉயர்ந்த அஸ்திரமாகிய பிரம்மாஸ்திரத்தைக் கையில் எடுத்தான். அதுகண்ட முனிவர்களும் தேவர்களும், பிரம்மாஸ்திரம் உலகை அழிக்கப்போகிறதே எனநினைந்து அஞ்சி நடுங்கினர். கௌசிகன் அந்த அஸ்திரத்திற்கான மந்திரப் பிரயோகத்தைச் சொல்லி, பிரம்மாஸ்திரத்தைவிட, அதன் வெம்மையால் உலகயிரிகள் எல்லாம் கருகி வாடத் தொடங்கின. பிரம்மாஸ்திரம் தீப்பொறிகளைக் கக்கியபடி வசிட்டரை நோக்கி மிகவேகமாய் வரத் தொடங்கியது. தொலைந்தார் வசிட்டர் எனநினைந்து கௌசிகன் ஆணவத்தோடு சிரித்து நின்றான்.

அப்போதும் வசிட்டர் கலங்கினார் அல்லர். முன்னைப்போல அதே புன்சிரிப்புடன் பிரம்மதண்டத்தைத் தன் முன் நீட்டியபடி அசையாது நின்றார் அவர். அக்கினிப் பொறிகளை வீசியபடி பிரம்மாஸ்திரம் வசிட்டரை நோக்கி நகரநகர, என்னாகப் போகிறாரோ வசிட்டர் எனநினைந்து, வானில் நின்ற தேவர்களும், முனிவர்களும் அச்சத்துடன் நடக்கப் போவதைக் காணும் ஆர்வத்துடன் நடுங்கி நின்றனர்.

அக்கினிப் பொறிகளைவீசி, பேரொலி கிளப்பிவந்த பிரம்மாஸ் திரமும், வசிட்டருக்கு அருகில் வந்ததும், அவர் கையில் வைத்திருந்த பிரம்மதண்டத்திற்குள் நுழைந்து, தர்மம் இல்லாதவனுடைய நிம்மதிபோலக் காணாமல் போயிற்று. பிரம்மாஸ்திரத்தை விழுங்கிய பிரம்மதண்டத்திலிருந்து தீப்பொறிகள் சீறிப் பாய்ந்தன. பிரம்மதண்டத்தைக் கையில் ஏந்திநின்ற வசிட்டரின் உடலிலிருந்து பிரம்ம தேஜஸ் சூரியப் பிரகாசமாய் வெளிப்பட்டது.

வானிலிருந்த தேவர்களும், முனிவர்களும் வசிட்டரை நோக்கித் தலையில் கைவைத்து வணங்கினர். நிகழ்ந்த அந்த சம்பவத்தைக் கண்டு அதிர்ந்து போனான் கௌசிகன். இதுநாள்வரை தான் செய்த தவம் வீணாயிற்றே என்று அவன் மனம் வாடிப்போயிற்று. சிவனாரே தோன்றித்தந்த உயர் அஸ்திரங்கள் எல்லாம் வசிட்ட மாமுனிவரின் பிரம்மதண்டத்திற்கு முன், ஏதும் செய்ய இயலாதனவாய் போனதைக் கண்டு அதிசயித்தான் கௌசிகன்.

தனது சத்திரிய தேஜஸ், வசிட்ட மாமுனிவரது பிரம்ம தேஜஸ் ஸின் முன் பயனற்றுப் போனதைக் கண்ட அவன், இனி வசிட்டரை வெல்லத் தானும் பிரம்ம தேஜஸ்ஸைப் பெறவேண்டும் எனநினைந்து, தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, மீண்டும் கானகத்திற்குள் தவம் செய்ய நுழைந்தான்.

அயராத தனது சத்திரிய மனவலிமையோடு இந்திரன் திசைநோக்கிச் சென்ற கௌசிகன், பிரம்மரிஷிப் பட்டத்தைப் பெறுவதற்காக மீண்டும் கடுந்தவம் இயற்றத் தொடங்கினான். அவன் செய்த தவத்தின் வீரியம் தேவலோகம்வரை சென்று

தாக்கியது. அதனால் தேவலோகம் வெம்மையுற, இத் தவத்தில் கௌசிகன் வெற்றி பெற்றால், அது தனது இந்திரப் பதவியைப் பாதிக்கும் எனநினைந்த தேவேந்திரன், தேவலோக கன்னியர்களில் ஒருவளான திலோத்தமையை அழைத்து, 'நீ சென்று கௌசிகனது தவத்தைக் குழப்புவாயாக!' என்று உத்தரவிட்டான். தேவலோகத் தலைவனான இந்திரனது கட்டளையை ஏற்று, திலோத்தமை கௌசிகன் தவம் செய்த கானகத்திற்குள் வந்தாள்.

வந்த அவள், தன்னைச் சிற்றின்பத் தேவதையாக அலங்கரித்துக் கொண்டும், காம உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்ல வாசனைத் திரவியங்களைத் தன்மேல் பூசிக்கொண்டும், தன் பாதங்களில் இருந்த சலங்கை ஒலியெழுப்ப தவம்செய்த கௌசிகனுக்கு முன்னால் வந்து நடனமாடத் தொடங்கினாள்.

அதுவரை புலனடக்கித் தவம் செய்துகொண்டிருந்த கௌசினது செவியில், திலோத்தமையின் சலங்கைஒலி விழ, கௌசிகனது புலனடக்கம் சிறிது குலைகிறது. அவனது நாசியில் திலோத்தமை மேனியில் பூசியிருந்த வாசனை நுழைய, அவ் வாசனையால் அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த அவனது புலன்கள் முழுமையாய் விழித்துக் கொள்ள, நீண்டநாள் தவிர்த்திருந்த சிற்றின்பத்தின் வயப்பட்டு, கௌசிகன் திலோத்தமையோடு சேர்ந்து சிற்றின்பம் அனுபவிக்கத் தொடங்குகிறான். அதுவரை, அவன் செய்த தவத்தின் சக்தி அதனால் குலைந்து போயிற்று.

அனைத்தும் முடிந்ததன் பின்னர் தான், அதுவரை செய்த தவசக்தி குலைந்துபோனதையும் அத் தவக் குலைவுக்கு இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட திலோத்தமை காரணமானதையும் அறிந்துகொண்ட கௌசிகன், தன் தவத்தைக் குலைத்த திலோத்தமையை நோக்கி, 'நீ பூமியில் போய்ப் பிறக்கக் கடவாயாக!' எனச் சபித்துத் துரத்தினான். அதன்பின், மனஓர்மத்தோடு பிரம்மரிஷித் தகுதி பெறுவதற்காய் யமதிசையாகிய தென்திசை நோக்கிச் சென்று மீண்டும் கடுந்தவம் செய்யத் தொடங்கினான்.

அக்காலத்தில் திரிசங்கு என்கின்ற மகாராஜா அயோத்தியை அறநெறிப்படி ஆண்டுவந்தான். அவனது இயற்பெயர் சத்தியவதனன் என்பதாகும். அவனது தந்தைபெயர் திரிபந்தனன். அந்தத் திரிசங்குவும் சூரியவம்சத்தில் பிரசித்திபெற்ற ஒரு அரசனாவான். அவன் இராமனது வம்சத்து மூத்த தந்தையருள் ஒருவனும் ஆவான். அவனது மகன்தான் சத்தியத்தை உயிரெனக் காத்த அரிச்சந்திரன் என்று சொல்லப்படுகிற அரசன்.

இத் திரிசங்கு நல்லாட்சிபுரிந்து மக்களைக் காத்துவந்தான். நீண்டகாலம் அங்ஙனம் ஆட்சிபுரிந்த அவனது மனதில் ஓர் விபரீதமான ஆசை உண்டாயிற்று. பூலோகத்தில் பெருமையுற வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் சலிப்பு ஏற்பட, இனித் தான் தேவலோகத்திற்கு இதே உடலோடு சென்று வாழவேண்டும் என விரும்பத் தொடங்கினான் அவன். அந்த ஆசை கூர்மைப்பட, குலகுருவாகிய வசிட்டரிடம் தன் ஆசையைச் சொல்லி, அவர் துணையால் யாகங்கள் செய்து, அவ் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என நினைந்தான். அவ் எண்ணத்தோடு ஒருநாள் வசிட்டர் முன் சென்று நின்றான்.

தன் முன் வந்துநின்ற திரிசங்குவைக் கருணையோடு பார்த்த வசிட்ட மாமுனிவர், அவன் வந்தநோக்கத்தை வினவ, திரிசங்கு, 'நான் இவ் உடலோடு சொர்க்கத்தில் சென்று வாழவிரும்புகிறேன். அதற்குத் தாங்கள் அருள் புரியவேண்டும்' என்று இரந்து வேண்டினான்.

அவனது ஆசையைக் கேட்ட வசிட்ட மாமுனிவர் நகைத்து, 'மன்னவனே! இப் பூலோக உடலோடு சொர்க்கம் செல்ல எவராலும் இயலாது. இப் பூலோகத்தில் நாம் பெற்றிருக்கும் உடம்பு பஞ்சபூதங்களாலான உடம்பு அதனால்தான் இது பூதஉடம்பு எனப் பெயர் பெறுகிறது.

மற்றைய புவனங்களில் வாழவிரும்பினால், அந்தந்தப் புவனங்களுக்குரிய உடம்புகளைப் பெற்றே நாம் அங்கு சென்று வாழ முடியும். சொர்க்கலோகத்தில் வாழவேண்டுமானால், பூதசார உடம்பினை நாம் பெற்றாக வேண்டும். இந்தப் பூதஉடம்பை நீக்கினாலேயே பூதசார உடம்பை நாம் பெறமுடியும். எனவே இப் பூலோக உடம்போடு நீ சொர்க்கலோகம் செல்லமுடியாது'

என அவனது ஆசையை ஏற்கமறுத்துப் பதில் உரைத்தார் வசிட்ட மாமுனிவர்.

அதனால் ஏமாற்றமுற்ற திரிசங்கு, தன் குலகுருவாகிய வசிட்ட மாமுனிவருக்குத் தெரியாமல், தன்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றித் தருமாறு, வசிட்டரது புதல்வர் நூற்றுவர்களிடம் சென்று வேண்டினான். அவர்கள் கோபம் கொண்டு, 'உனதுகுருவும், எமது தந்தையுமாகிய வசிட்டரது கருத்தை மறுத்து எம்மிடம் வந்து வஞ்சனையாய் இவ் வேண்டுதலை வைத்த நீ சண்டாளனாய்ப் போகக் கடவாய்!' என்று சபிக்க, சொர்க்கம் செல்ல விரும்பிய திரிசங்கு, அதை இழந்ததோடு அல்லாமல் அதுவரை தான் பெற்றிருந்த புலோகத் தகுதியையும் இழந்து சண்டாளனாய் ஆகினான்.

திரிசங்கு சொர்க்கம்

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

உயர்ந்த இராமனது வரலாற்றை உரைக்கும் இராமாயணத்தைப் படிக்கும் போது, நாம் இராமனது கதையை மட்டுமன்றி பல தர்மங்களையும் தெரிந்து கொள்கின்றோம். அதனால்தான் பொழுது போக்கிற்காக படிக்கும் மற்றைய கதைகளைப் போலன்றி, தர்மத்தை நமக்குள் உட்புகுத்தும் காதையாக இராமகாதை விளங்குகிறது. வேதங்களில் புதைந்துள்ள நுட்பமான அறங்களை உணரச் செய்வதாலேயே இராமாயணத்தை இதிகாசங்களில் ஒன்றாக நம் இந்துமதம் ஏற்றுக் கொண்டது.

சென்ற இதழில், நாம் திரிசங்கு வினுடைய கதையை அறியத் தொடங்கியிருந்தோம். திரிசங்கு மனித உடம்போடு சொர்க்கத்திற்குப் போகவிரும்பி, தன்குலகுருவாகிய வசிட்டருடைய வார்த்தைகளையும் மீறி, அவருடைய புதல்வர்கள் நூறு பேரிடம் சென்று, தந்தை செய்து தரமாட்டேன் என்று சொன்ன யாகத்தை இயற்றித்தரும்படி வேண்டியதால், கோபம்

கொண்ட அப் புதல்வர்கள், அவனை சண்டாளனாகும்படி சபித்தனர். அதனால் திரிசங்கு மறுவுலக வாழ்க்கையோடு இவ்வுலக வாழ்க்கையையும் இழந்து தவித்தான் என்ற இடத்தில் கதையை விட்டிருந்தேன்.

இக் கதை சொல்லும் இரண்டு தர்மங்களை உங்களுக்கு உரைத்துவிட்டு, மீதிக் கதையைத் தொடரலாம் என நினைக்கிறேன். முதலாவது குரு நிந்தனையின் தீமைபற்றியது. நமது தமிழ் மரபில் குருவை நம் பெரியோர் தெய்வமாகவே போற்றினர். 'குருப்பிரம்மா குருவிஷ்ணு குருதேவோ மகேஸ்வரஹா. குரு ஷாட்சாத் பரப்பிரம்மா' என்று வடமொழி சுலோகங்கள் உரைக்கின்றன. 'குருவில்லா வித்தை பாழ்' என்று நம் தமிழ்ப் பெரியோரும் உரைத்துள்ளனர். எனவே குருவைப் போற்றி, வணங்கி, வாழ வேண்டியது நம் கடமையாகும். குருவை நிந்தனை செய்தால், நமக்கு வரமாய் கிடைத்த உயர் வாழ்வும் சாபமாய்த் தாழ்ந்துபோகும் என்பதே இக் கதைசொல்லும் முதல் தர்மமாம்.

இரண்டாவதாக, இக் கதை உரைக்கும் தர்மம், ஆசையை அளவுபடுத்த வேண்டும் என்பதாகும். 'பேராசை பெருநட்டம்' என்பது தமிழ்ப் பழமொழி. திரிசங்கு, இவ்வுலகில் கிடைத்த அரச பதவியால் திருப்தியுறாமல், மேலும், மேலும் ஆசைப்பட்டு, இந்தப் புலோக உடம்போடு தேவலோகத்திற்குச் செல்லவேண்டும் என விரும்பினான். அதனால், இவ்வுலகில் கிடைத்த வாழ்வையும் இழந்து துன்பம் உற்றான் என்கிறது இக் கதை.

இன்று நம் இளையோர் பலரும் கூட மேற்குலகத்தாரின் பாணியில், ஆசைகளை எல்லைப்படுத்தாமல் அதனை விரித்துக்கொண்டே செல்கின்றனர். வாழ்வில் எவை கிடைத்தாலும் அவர்களது ஆசை தீர்வதில்லை. அதனால் அவர்கள் தமக்கு இறைவன்தந்த வாழ்வில் இயல்பாய்க் கிடைக்கக்கூடிய நிம்மதியையும் இழந்து துன்பம் உறுகிறார்கள். இவர்கள் வாழும் அந்த வாழ்வுமுறை தவறு என்பதனையே திரிசங்குவின் கதையும் நமக்கு உணர்த்துகிறது. இனி, விட்ட இடத்திலிருந்து காதைக்குள் நாம் நுழையலாம்.

முனிபுத்திரர்களது சாபத்தால் திரிசங்குவினுடைய அழகிய உடல், முன்னைய அழகியவடிவம் நீங்கிக் கறுத்து அழகிபுந்து போயிற்று. அவன் அணிந்திருந்த தங்க ஆபரணங்கள் எல்லாம் இரும்பாலானவையாய் மாறின. அந்த வடிவோடு அவன் முனிகுமாரர்களது ஆச்சிரமத்திலிருந்து அயோத்தி நகருக்குள் நுழைந்தான். அவனைக் கண்ட மக்கள் 'சீசீ' என்று கேலி செய்து சிரித்தார்கள். அதனால் வருத்தமுற்ற திரிசங்கு நாட்டைவிட்டுக் காட்டினுள் நுழைந்தான்.

அங்ஙனமாய் அவன் காட்டினுள் அலைந்து திரிந்தபோது, ஒருநாள் அக்காட்டினுள் தவம் செய்துகொண்டிருந்த கௌசிக முனிவனைக் கண்டான். தன் இழிநிலை நினைந்து, மனம் வருந்தி இருந்த அவன், அம் முனிவரைக் கண்டதும் மனம் கலங்கி, அவர் பாதங்களில் போய்விழுந்து கதறி அழுத் தொடங்கினான். அவனது அழகைஒலி கேட்டுக் கண் விழித்தார் கௌசிக முனிவர். அறிவு புலன்வயப்பட, அவரது தவம் மீண்டும் குழம்பிற்று.

தன் துன்பத்தைச் சொல்லிக் கதறி அழும் திரிசங்குவிற்காக கௌசிகரது மனம் இரங்கிற்று. அவனது கதையைக் கேட்டு இரக்கமுற்ற அவர், அவனைநோக்கி, 'திரிசங்குவே! நீ அஞ்சாதே! என் தவ பலத்தால் பெரு வேள்வி ஒன்றை இயற்றி, நானே உன்னை இச் சண்டாள தேகத்தோடு சொர்க்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்' என வாக்களித்தார். அதுகேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றான் திரிசங்கு.

கௌசிகர் முன்கோபக்காரரானாலும் உலகத்தை நேசிக்கும் இயல்பு கொண்டவர். அவ் இயல்பினால்த்தான் உலகத்தை உய்விக்கும் 'காயத்ரி' மந்திரத்தையும் அவர் வெளிப்படுத்தினராம். அந்த அருளுடமையினாலேயே, தனது தவபலம் குறைவது பற்றிக் கவலைப்படாமல் திரிசங்குவிற்கு வாழ்வளிக்க அவர் நினைந்தார். இங்ஙனம் உலகத்தாரின் நண்பராகத் திகழ்ந்ததால்த்தான் இந்த, கௌசிக முனிவருக்கு 'விஸ்வாமித்திரர்' எனும் பெயர் உண்டாயிற்றாம். விஸ்வம் என்ற வார்த்தைக்கு உலகம் என்று பொருள். மித்திரன் என்ற வார்த்தைக்கு நண்பன் என்று பொருள். இனிவரும் காதையுள் கௌசிகனை விஸ்வாமித்திரர் என்றே நாம் அழைக்கலாம்.

தான் வாக்களித்தற்கு அமைய, திரிசங்குவைச் சொர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதற்காகப் பெரும் யாகம் ஒன்றைச் செய்வதற்கு ஆயத்தம் செய்த விஸ்வாமித்திரர், அந்த யாகத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு பல முனிவர்களுக்கும் அழைப்பை அனுப்பி வைத்தார். விஸ்வாமித்திரருக்கு அஞ்சி அம் முனிவர்கள் எல்லோரும் அவர் யாகத்தில் கலந்துகொள்ளவென வருகை தந்தனர். ஆனால் வசிட்டருடைய புதல்வர்கள் மட்டும், ‘ஓர் சண்டாளனை யாகத்திற்கான எஜமானனாய்க் கொண்டு ஓர் சத்திரியன் யாகம் செய்வதென்பது நூல் மரபுக்குத் தவறு’ என்று கூறி, அந்த யாகத்தில் கலந்துகொள்ள மறுத்து விட்டனர்.

அவர்களது கருத்தைக் கேட்டறிந்த விஸ்வாமித்திரர், கோபம் கொண்டு, ‘உயர்ந்தவர்களின் தொடர்பினால், எத் தொழிலிற்கும் எவ்வகைத் தீங்கும் உண்டாகாது எனும் நியாயத்தை மறந்து, எனது யாகத்தில் கலந்துகொள்ள மறுத்த வசிட்ட குமாரர்கள் வேடர்களாய் உலகில் பிறந்து துன்புறுவார்களாக!’ எனச் சபித்தார். மனிதரைச் சாதி சொல்லித் தாழ்த்த நினைத்தோரைக் கீழ்சாதியில் பிறக்கவைத்து அக் கீழ்ச்சாதியார்தம் வேதனையை வசிட்ட புதல்வர்களுக்கு விஸ்வாமித்திரர் உணர்த்தினார் போலும்.

பின்னர், வந்த முனிவர்களின் துணையோடு பெருயாகம் இயற்றி, யாகத்தின் முடிவில் அக்கினியில் நெய் வார்த்து, ‘அவிர்ப்பாகம் பெற வருக!’ என விஸ்வாமித்திரர் அழைக்க, தேவர்கள் அவர் அழைப்பை நிராகரித்து வாராது நின்றனர். விஸ்வாமித்திரரின் மீதான அச்சத்தால் அங்கு வந்திருந்த முனிவர்கள், முனிவரது யாகம் பலனற்றுப் போனதைக் கண்டு தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டனர்.

அதனால் பெரும் சினம் கொண்ட விஸ்வாமித்திரர், ‘எனது இந்த யாகம் பலன் செய்யாவிட்டால் என்ன? இதுவரை யான் செய்த தவப்பயன் அனைத்தையும் ஒன்றுதிரட்டி உத்தரவிடுகிறேன். திரிசங்குவே! நீ இந்தச் சண்டாள உடம்போடு சொர்க்கலோகம் செல்வாயாக!’ என்று உலகறிய உரைத்தருளினார்.

விஸ்வாமித்திரரது தவவலிமையால் உடனடியாக, திரிசங்கு தன் சண்டாள உடலோடு வானில் எழுந்து செல்லத் தொடங்கினான்.

அங்ஙனம் சென்ற அவன் சொர்க்கலோகத்தை அடைய, தம் தேவ உலகிற்குள் சண்டாள உடலோடு வந்த அவனைக் கண்டதேவர்கள், 'நீ எங்ஙனம் இவ் உலகிற்குள் வரலாம்?' எனக்கேட்டு, அவனை அங்கிருந்து புலோகம் நோக்கி மீண்டும் தள்ளிவிட்டனர்.

தேவர்களால் தள்ளிவிடப்பட்ட திரிசங்கு, விஸ்வாமித்திரர் பெயரைச் சொல்லிக் கதறியபடி புமியை நோக்கி விழுத் தொடங்கினான். அதுகண்ட விஸ்வாமித்திரர் கடும் சினம் கொண்டு கீழே வீழ்ந்துகொண்டிருந்த திரிசங்குவை நோக்கி, 'திரிசங்குவே! நீ அங்கேயே நிற்பாயாக!' என உத்தரவிட்டார். உடனே திரிசங்கு வானத்திற்கும் புமிக்கும் இடையில் அப்படியே நின்றுபோனான்.

கோபம் அடங்காத விஸ்வாமித்திரர், 'இத் தேவர்கள் தமக்கு உரிமையான தேவலோகத்தில் இவனுக்கு இடமளிக்க மறுத்தனர். அதனாலே நானே பிரம்மனாக நின்று ஓர் புதிய உலகைச் சமைத்து, அங்கிருக்கும் தேவலோகத்தில் இவனுக்கு இடமளிப்பேன்!' எனக் கூறித் தான் சொல்லியபடி புதியதோர் உலகத்தைச் சமைக்கத் தொடங்கினார்.

புதிய சூரிய, சந்திரர்களையும், கோள்களையும், கிரகங்களையும், நட்சத்திரங்களையும், மற்றை உயிர்களையும் விஸ்வாமித்திரர் உருவாக்கத் தொடங்க, உலகம் தடுமாற்றமுற்று மயங்கியது. அதுகண்ட தேவர்களும், இந்திரனும், பிரம்மனும், மற்றைக் கடவுளரும் ஒன்றுகூடிவந்து, தம் செயலுக்காய் முனிவரிடம் வருத்தத்தைத் தெரிவித்தனர்.

அதனால் சாந்தமுற்ற விஸ்வாமித்திரர், வானத்தில் நின்ற திரிசங்குவை நோக்கி, 'நீ அவ்விடத்திலேயே ஓர் நட்சத்திரமாய்த் திகழ்வாயாக!' என உத்தரவிட்டபின் தான் அதுவரை படைத்த நட்சத்திரங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி தேவர்களை வேண்டினார். அவர்களும் அதற்குச் சம்மதித்தனர். அதனால் படைப்புக்காலம் தொடங்கி வடதிசையில் இருந்து வந்த அனுஷம், கேட்டை, மூலம், பூராடம், உத்தராடம் எனும் நட்சத்திரங்கள் விஸ்வாமித்திரரின் வேண்டுகூலுக்காகத் தென்திசையில் வந்து நின்றனவாம்.

இன்றும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கி அக் காரியத்தை நிறைவேற்ற முடியாமலும், பழைய நிலைக்குத் திரும்பமுடியாமலும் இருப்போரை, இவன் 'திரிசங்கு சொர்க்கம்' எய்தினான் எனக் கூறி இகழ்தல் வழக்கமாயிருக்கிறது. திரிசங்குவின் இக் கதை தெரிந்தோர்க்கே அந்தத் தொடரின் உண்மை அர்த்தம் புரியுமாம்.

இங்ஙனமாய்க்ருணையினால், தன்னுடைய தவ வலிமைகளைச் செலவழித்துவிட்ட விஸ்வமித்திரர் மேற்குத் திசையை அடைந்து மீண்டும் தவம் செய்யத் தொடங்கினார்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

வசிட்டர் வாயால் பிரம்மரிஷி

உயர் தவம் இயற்ற நினைந்து, மீண்டும் விஸ்வாமித்திரர் தன் முயற்சியைத் தொடங்குகிறார். அக் காலத்தில் அம்பரீடன் என்னும் சூரியவம்சத்து அரசன் பெரும் யாகம் ஒன்றினைச் செய்யத் தொடங்கினான். அவனது யாகத்தைக் குழப்புவதற்காக, அந்த யாகத்தில் பலியிடப் படுவதற்காக வைத்திருந்த பசுக்களில் ஒன்றை இந்திரன் களவாடிச் சென்றான். யாகப் பசுக்களில் ஒன்று காணாமல் போனால், அதற்குப் பதிலாக ஓர் மனிதனைப் பலியிட்டு, யாகத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அம்பரீடனது குரு சொல்ல, யாகத்தில் பலியிடுவதற்கு உடன்பட்டு வரத்தக்க ஒருவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்காக அம்பரீடன் பல இடங்களிலும் அலைந்து முயன்றான்.

அங்ஙனமாய் அலைந்து சென்ற அவன் ‘பிருகுதுங்கம்’ என்ற மலையை அடைந்தான். அம்மலையில் ‘ரிசீகன்’ எனும் முனிவன் தன் மனைவியோடும்

மூன்று புதல்வர்களோடும் வாழ்ந்துவந்தான். சிறந்த தவ ஒழுக்கத்தை உடைய அம் முனிவனிடம் தன் தேவையை உரைத்த ‘அம்பரீடன்’, ‘உங்கள் புதல்வர்களில் ஒருவனை நான் இயற்றும் ‘புருடமேதம்’ எனும் யாகத்தில் பலியிடுவதற்காகத் தந்துதவ முடியுமா?’ எனப் பணிவோடு வினவினான்.

அம்பரீடன் இயற்றும் யாகத்தால் உலகம் அடையப்போகும் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, தம் புதல்வர்களில் ஒருவனை யாகத்தில் பலியிடத் தருவதற்கு சம்மதித்த ரிசீக முனிவர், தன் புதல்வர் மூவரில் மூத்த புதல்வன் எனக்குரியவன், அதனால் அவனைவிட்டு மற்றிருவரில் ஒருவனை அழைத்துச் செல்க! என்றார். முனிவர் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டுநின்ற, அவரதுமனைவி, மூத்த புதல்வன் தந்தைக்கு உரியவன் என்பதைப் போலவே, இளைய புதல்வன் தாயாகிய எனக்குரியவனாவான். ஆகவே அவனையும் தர நான் சம்மதியேன் என்றாள்.

தந்தைக்குப் பிதிர்க்கடன்களை மூத்த புதல்வனே செய்ய வேண்டும் என்றும், தாய்க்குப் பிதிர்க்கடன்களை இளைய புதல்வனே செய்யவேண்டும் என்றும் நூல்கள் உரைக்கின்றன. அதனாலேயே முனிவரும் மனைவியும் தமது மூத்த, இளைய புதல்வர்களைத் தரமறுத்தனராம்.

தாயும் தந்தையும் அம்பரீடனிடம் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ‘சுபச்சேனை’

என்னும் ரிசீக முனிவனது நடுப்புதல்வன், தாய் தந்தையர் தன்னை அம்பரீடனுக்குக் கொடுக்கத் தயாராகிவிட்டதைத் தெரிந்து தனக்குள் நகைத்து, தன்னைப் போற்றுவார் இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அம்பரீடனை நோக்கி, ‘மூத்தபுதல்வனைத் தந்தையும், கடைசிப் புதல்வனைத் தாயும் தர மறுத்துவிட்டதால், என்னை நீ கவலையின்றி விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்’ என்று உரைக்க, அவ் அரசன் நூறாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்து அப் புதல்வனை வாங்கிக்கொண்டு, தனது நகராகிய அயோத்தி நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினான்.

அங்ஙனமாய் அம்பரீடன் முனிபுத்திரனாகிய சுபச்சேனன் சொன்னபடி அவனை வாங்கிக்கொண்டு செல்கையில் உச்சிப்பொழுது ஆயிற்று. உச்சிப்பொழுதிலும் சந்தியாவந்தனம் செய்தல் முனிவர்தம் கடனாம். ஆதனை நினைந்த சுபச்சேனன் மன்னவனுடைய தேரில் இருந்து இறங்கி நீரநிலை ஒன்றைத் தேடிச் சென்றான். அங்ஙனம் அவன் சென்றபோது மேற்குத் திசையிலிருந்து தவம் இயற்றிக் கொண்டிருந்த விஸ்வாமித்திரரைக் காண்கிறான்.

விஸ்வாமித்திரருடைய சாந்த ஒளியினால் ஈர்க்கப்பட்ட சுபச்சேனன், அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து, யாகப் பலிக்காக தனது தாய் தந்தையர்கள் தன்னை அம்பரீடனுக்குக் கொடுத்துவிட்ட செய்தியினை மரண பயத்துடனே எடுத்துரைத்தான். உலகத்தை நேசிக்கும் விஸ்வாமித்திரரது மனம் அவன் கூறிய செய்திகேட்டு இரக்கமுற்றது.

உடனே விஸ்வாமித்திரர் சுபச்சேனனுக்கு அபயமளித்து, 'மகனே நீ துன்பமடையாதே, நான் உனது உயிரைக் காப்பேன்' என வாக்களித்தார். அதன்பின் தனது புதல்வர்களை அழைத்து உங்களில் ஒருவன் இந்த சுபச்சேனனுக்காக யாகத்தில் பலியாகுங்கள்' என்று வேண்ட, அவர்கள் தம் உயிருக்கு அஞ்சி தந்தையின் சொல்லினைக் கேட்க மறுத்து விட்டனர். அதனால் விஸ்வாமித்திரர் கடுங்கோபம் கொள்கிறார். அவரது கண்கள் சூரியனைப் போல் சிவந்து போகின்றன. அவரது உடம்பிலுள்ள உரோமத் துவாரங்களில் இருந்தெல்லாம் தீப்பொறிகள் பறக்கத் தொடங்க, அக் கோபத்துடன் தன் புதல்வர்களை நோக்கி, 'தந்தையும் குருவுமாகிய எனது உத்தரவினைக் கேட்க மறுத்த நீங்கள் முன்பு வசிட்ட முனிவரின் புதல்வர்கள் ஆனது போலவே, வேடர்களாகக் கடவீர்கள்!' எனச் சபித்தார்.

பின்பு கோபந்தணிந்த விஸ்வாமித்திரர் சுபச்சேனனை நோக்கி, 'மகனே! நான் இப்போது உனக்கு இரண்டு மந்திரங்களை உபதேசிப்பேன். அம் மந்திரங்களை பக்தியோடு நீ உள்வாங்கிக் கொள்வாயாக! உன்னை அழைத்துச் செல்லும் அம்பரீட மன்னவன், யாக கூடத்தில் உள்ள பலித்துணில் உன்னைக் கட்டிவைக்கும்போது,

நீ இந்த இரண்டு மந்திரங்களையும் சொல்வாயானால், அன்ன வாகனத்தில் வரும் பிரம்மனும், எருத்து வாகனத்தில் ஏறுபவனாகிய உருத்திரனும், மற்றைத் தேவர்களும் யாகத்தில் வழங்கப்படும் அவிர்பாகத்தை, பலிகள் இன்றியே மகிழ்வோடு வந்து ஏற்றுக்கொள்வர். அதனால் உன்னையும் பிற பசுக்களையும் பலியிடாமலேயே அம்பரீடனுடைய யாகமும் பூர்த்தியுறும். நீயும் உயிர்தப்புவாய்' எனக்கூறி அவனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினார்.

அம் மந்திரங்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு அம்பரீடனுடன் சென்ற சுபச்சேனன் விஸ்வாமித்திர முனிவர் சொன்னபடி செய்ய அதனால் அரசனது யாகமும் நிறைவுற்று, சுபச்சேனனும் உயிர்தப்பி மகிழ்வுற்றான்.

இதன் பின்னர் விஸ்வாமித்திர முனிவர் வடக்குத் திசைநோக்கிச் சென்று மீண்டும் கடுந்தவம் புரியலுற்றார். அத் தவத்தின்போது தனது மூக்கின்மேல் கையின் விரல்களைப் பதித்து இடைகலை, பின்கலை என்கின்ற இரண்டு நாடிகளும் அடங்கும்படியாகச் செய்து, மனத்திலே பிரணவ மந்திரத்தை விடாது தியானித்தபடி அனேக வருடங்கள் தவமியற்றினார்.

அத் தவத்தால் அவரது மூலாதாரத்தில் இருந்து கிளம்பிய 'மூலாக்கினியால்' அவரது உச்சி முகடு விரிந்து அதிலிருந்து பெரும்புகை கிளம்பி எங்கும் பரவத் தொடங்கியது. அப் புகையால் உண்டான இருளால் மேலுலகத்தில் உள்ள தேவர்களது இமையாத கண்களும், கீழ் உலகத்தில் உள்ள அட்டதிக்கு யானைகளது கண்களும் கூசிப்போயின. உலகம் முழுவதும் இருண்டுபோயிற்று.

அதுகண்டு அஞ்சிய தேவர்களும் இந்திரனும் வேண்ட, தாமரையில் வாழ்கின்ற பிரம்மனும் கருடனில் வருகின்ற திருமாலும், இடபவாகனத்தில் வருகின்ற சிவனும் விஸ்வாமித்திரர் தவம் செய்கின்ற இடத்திற்கு வந்துசேர்கின்றனர். அங்ஙனமாய் வந்தவர்கள் விஸ்வாமித்திரரைப் பாராட்டி, இதுவரை 'ராஜரிஷி' யாக இருந்த நீ இந்தக் கடுந்தவத்தால் உயர்ச்சியுற்றதால் இனிப் 'பிரம்மரிஷி'யாகக் கடவாய்!' எனவரமளித்தனர்.

முன்பு தன் ஆயுதபலம் முழுவதும் வசிட்டருடைய தவபலத்தின் முன் தோற்றுப் போவதைக் கண்ட விஸ்வாமித்திரர், தானும் வசிட்டரைப்போல பிரம்மரிஷியாக வேண்டும் எனநினைந்து கடுந்தவம் புரிய, அத்தவத்திற்குப் பலவிதத்திலும் இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன. திரிசங்குவை சொர்க்கம் ஏற்றியமை, சுபச்சேனைக் காத்தமை, மேனகையிடம் மோகம் கொண்டமை என ஏற்பட்ட பல இடையூறுகளால் மனம் சோராது மீண்டும் மீண்டும் தவமியற்றி, அசையாத உறுதியுடன் நின்று தான்நினைத்த 'பிரம்மரிஷி'ப் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

இக் கதையினைப் படிக்கும் இளையோர்கள் விஸ்வாமித்திரருடைய கதையிலிருந்து ஓர் உண்மையை உள்வாங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். ஓர் உயர் லட்சியத்தை அடையநினைந்து முயற்சி செய்பவர்களுக்கு அப்பயணத்தில் பல இடையூறுகள் ஏற்படக்கூடும். அவ் இடையூறுகளால் மனம் சோர்வுற்றுப் போனால், தான் நினைந்த உயர் இலட்சியத்தை ஒருநாளும் ஒருவர் அடையமுடியாது. இடையூறுகளைத் தாண்டி நினைந்த இலட்சியத்தை அடையும் வரையும் அசையாது முயற்சிப்பவனே சாதனையாளனாய் இறுதியில் புகழ் பெறுவான். இவ் உண்மையினையே விஸ்வாமித்திரருடைய கதையினூடு கற்றுக் கொள்கிறோம் நாம்.

இவ்விடத்தில் பலரும் சொல்லுகிற மற்றொரு செய்தியும் உண்டு. பிரம்மதேவனே வந்து விஸ்வாமித்திரரை நோக்கி, 'இனி நீ பிரம்ம ரிஷியாகிவிட்டாய்' என்று சொன்னபிறகும் விஸ்வாமித்திரர் திருப்தியுறவில்லையாம். அவர் பிரம்மதேவனை நோக்கி, 'இந்தச் செய்தியை வசிட்டரே வந்து என்னிடம் சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நான் திருப்தியுறுவேன்' என்று கேட்டுக் கொண்டாராம். அவரின் விருப்பத்தை ஏற்று, தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ள வசிட்டமா முனிவரேவந்து விஸ்வாமித்திரரைப் பார்த்து, 'இனி நீர் பிரம்மரிஷியாகிவிட்டீர்' எனக் கூறிப் பாராட்டினாராம். யாரை எதிரியாய்க் கருதினாரோ அவரது வாயினாலேயே பட்டம் பெற்று மகிழ்வுற்றாராம் விஸ்வாமித்திரர்.

ஆயிரம் பாராட்டுக்கள் நமக்குக் கிடைத்தாலும் நம்மை எதிர்த்தவர்களின் வாயால் பாராட்டைப் பெறும்போது அப் பாராட்டு நமக்குப் பெரும் இன்பத்தைத் தரும் என்பது மனித உளவியல். அந்த உண்மையை நம் பெரியவர்கள் இவ்விடத்தில் பதிவு செய்கின்றனர். இக் கதையை வைத்துத்தான் 'வசிட்டர் வாயால் பிரம்மரிஷி பட்டம் பெற்றாற் போல' எனும் மரபுத் தொடர் இன்றும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

பிரம்மரிஷி என்பது வெறும் பட்டமல்ல. அது ஓர் மனப்பக்குவம் என்பதை உணர்த்துவதற்காக, பிற்காலத்தில் இவ் வரலாற்றினை வைத்து ஓர் கதையினைச் சொல்வார்கள். ஒவ்வொருமுறை தவம் செய்து வரம்பெற்ற பின்பும், வசிட்டரைக் காண விஸ்வாமித்திரர் வருவாராம். வந்து, வசிட்டரின் முன்னின்று, அவருக்கு வணக்கம் சொல்வாராம். வசிட்டரும் தனக்கு வணக்கம் சொல்வார் என எதிர்பார்த்து அவர் நிற்க, வசிட்டரோ பதில் வணக்கம் சொல்லாமல் விஸ்வாமித்திரருக்கு 'ஆசீர்வாதம்' உரைத்துச் சென்றுவிடுவாராம். அதனால் ஆத்திரமூறும் விஸ்வாமித்திரர் மீண்டும் மீண்டும் தவம் செய்து இதேகாரியத்தை ஒவ்வொருமுறையும் செய்து சலிப்புறுவாராம்.

நீண்டநாள் தவம் செய்து பக்குவமுற்றபின்பு, ஒருமுறை வசிட்டரிடம் வந்த விஸ்வாமித்திரர், இவர் என்னை வணங்கினால் என்ன, ஆசீர்வதித்தால் என்ன என்று நினைத்துக்கொண்டு, சமநிலையுற்ற மனதோடு வசிட்டரைவணங்க, அதுவரை விஸ்வாமித்திரரை வணங்காத வசிட்டரும் அவரது வணக்கத்திற்கு மீள்வணக்கம் செய்தாராம்.

இக் கதையினூடு பட்டங்கள் மட்டும் நம்மை உயர்த்துவதில்லை. நாம் பெறும் மனப்பக்குவமே உண்மையில் நம்மை உயர்த்தும் எனும் செய்தியை நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். இக் கதை இராமகாவியத்தில் உள்ள ஒரு கதையல்ல. அறிஞர்களால் சொல்லப்பட்டுவரும் ஓர் கற்பனைக் கதையேயாம்.

இத்தகைய பெருமையும் ஆற்றலும் கொண்டவர் என்பதால்தான் இராமனைத் தசரதன் தரமறுத்ததும், விஸ்வமித்திரர் கோபமடைவதைக் கண்டு தேவர்கள் அஞ்சினராம். அம் முனிவரின் பெருமை தெரிந்ததால்தான் வசிட்ட மாமுனிவரும், ‘உடனடியாக அம் முனிவருடன் இராமனை அனுப்பி வைப்பாயாக!’ எனத் தசரதனுக்கு ஆலோசனை சொன்னாராம்.

இனி விட்டஇவ் இடத்திலிருந்து நாம் இராமகாதையைத் தொடருவோம்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

தாடகையின் வரலாறு

உலகை நேசிக்கும் முனிவரான விஸ்வாமித்திரருடைய வரலாற்றை அறிந்து கொண்டோம். அந்த முனிவரது தகுதி நோக்கியே ‘இராமனை அவருடன் அனுப்பி வை!’ என வசிட்டமா முனிவர் தசரதனுக்கு உத்தரவிட்டார். அதுபோலவே விஸ்வாமித்திர முனிவரது கோபத்தின் ஆற்றல் அறிந்தே தேவர்கள் அஞ்சினர் என பதனையும் நாம் தெரிந்து கொண்டோம். இனி முனிவரது பயணத் தோடு நாம் இணைந்து கொள்ளலாம்.

இராம, இலக்குவரை அழைத்துக் கொண்டு விஸ்வாமித்திரர் கானகம் நோக்கிப் புறப்படுகிறார். அவ்விருவரையும் முன்னேவிட்டு ஓர் தந்தைக்குரிய பரிவோடு, அவர்களைக் காத்தபடி விஸ்வாமித்திரர் பின் செல்கிறார். அங்ஙனமாய்ச் சென்ற அவர்கள், குற்றமற்ற பெருந்தவங்களைச் செய்கின்ற முனிவர்கள் வாழ்கின்ற சரயுநதியின் கரையை அடைந்தனர்.

விஸ்வாமித்திர முனிவரும் இராம, இலக்குவரும் சரயுநதியின் தென்கரையை அடைந்தபோது, இராப்பொழுது வந்துவிட்டதனால், அன்றிரவு அம்புவரும் அங்கு தங்கி துயில் கொண்டனர்.

பொழுது புலர்ந்ததும் மூவரும் ஆற்றினில் மூழ்கித் தம் காலைக் கடன்களை இயற்றிய பின்பு, சரயுநதியைக் கடந்துவர, அங்கு ஓர் அழகிய சோலை இருப்பதைக் கண்டு, அந்த அழகிய பூஞ்சோலையை இரசித்த இராமன், 'இப் பூஞ்சோலை யாது?' என அச் சோலையினைப் பற்றி முனிவரிடம் வினவினான்.

அதற்கு விஸ்வாமித்திர முனிவர், 'இதுதான் முன்பு சிவனார் தவம் இயற்றிய இடம். சிவனார் தவம் செய்த இடமாகையால், இவ்விடம் 'தாணு ஆச்சிரமம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில்தான் மன்மதன் சிவனது தவத்தைக் குழப்ப முயன்று, அவரது நெற்றிக்கண் நெருப்பால் எரிக்கப்பட்டான். அச்சம்பவம் நடந்ததால், இவ்விடத்தைக் காமன் ஆச்சிரமம் என்றும் கூறுவது வழக்கம்' என்றார்.

இவ்விடத்தில், சிவன் செய்த தவத்தைக் குழப்ப முயன்று, மன்மதன் அங்கம் இழந்து அநங்கனாய் மாறிய வரலாற்றையும் நாம் அறிதல் வேண்டும்.

ஒருமுறை மும்மூர்த்திகளின் தலைவரான சிவபெருமான், தவ யோகத்தில் அமர்ந்துவிட, அதனால் உலக உயிர்கள் அனைத்திற்கும் இச்சை அற்றுப் போயிற்று. அதனால் உலகில் படைத்தல் தொழில் நின்றுபோக, உலகம் இயக்கமற்றுப் போகத் தொடங்கியது. மீண்டும் உலகம் இயங்கவேண்டும் என்பதற்காக, சிவனது தவத்தைக் குழப்பவேண்டும் என நினைந்த தேவர்கள் அக் காரியத்தைச் செய்யும்படி, 'மன்மதன்' என்றும் 'காமன்' என்றும் சொல்லப்படுகிற, இச்சையை உண்டாக்கும் தேவனை அழைத்து, 'நீ சென்று சிவனுடைய தவத்தைக் குழப்பி உலகைக் காப்பாயாக!' என உத்தரவிட்டனர்.

காமனும் அவர்களது உத்தரவை மீறமுடியாமல், சிவனார் தவம் செய்யும் இடத்திற்குச் சென்று, தனது மலரம்புகள் ஐந்தினால் அவரைத் தாக்கினான். அதனால் தவம் குலைந்து கண்விழித்த சிவபெருமான், கோபங்கொண்டு விழித்துப்பார்க்க, அவரது நெற்றிக்

கண்ணிலிருந்து எழுந்த அக்கினிப் பொறிகளால் காமன் உடல் சாம்பலாயிற்று.

அதனை அறிந்த மன்மதனின் மனைவியாகிய 'ரதிதேவி' என்பவள், சிவனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து தன் கணவரை மீட்டுத் தருமாறு வேண்டித் துடித்து அழுதாள். சிவனும் அவளுக்காக இரங்கி, 'இந்த மன்மதனின் உடல் உனது கண்ணுக்கு மட்டுமே தெரியும் மற்றவர் கண்ணுக்கு அவன் தெரியமாட்டான்' என்ற நிபந்தனையோடு மன்மதனை உயிர்ப்பித்துத் தந்து, ரதிதேவிக்கு வரமளித்தார். இக்கதை நமது பல புராணங்களிலும் பதிவாகியுள்ளது.

இங்ஙனம் விஸ்வாமித்திரர் அச்சோலையின் வரலாற்றைக் கூறியபின் அவ் ஆச்சிரமத்தில் மூவரும் ஒருநாள் தங்கி, மறுநாள் தமது பயணத்தைத் தொடங்கினர். அங்ஙனம் அவர்கள் செல்லும் வழியில், மிகக் கொடியதான ஒரு பாலைவனம் தோன்றிற்று. வெம்மையுடைய சூரியனே இந்தப் பாலைநிலத்தின் வெம்மைக்கு அஞ்சி அந் நிலத்தின்மேல் செல்லத் தயங்கும் அளவிற்கு அந்தப் பாலைவனம் நெருப்பைவிட வெம்மையாய் இருந்ததாம்.

வழிமாறி அந் நிலத்திற்குள் வந்து, அதன் வெம்மை தாங்காது நிழலைத் தேடித் திரியும் யானைகள், பசியினால் தவித்து உலாவரும்போது, அவற்றின் எதிரே வந்த பெரும்பாம்பு ஒன்று அவற்றை விழுங்க வாயை விரியத் திறக்க, அதனை ஒரு குகை என நினைந்து, அப் பாலைவனத்தின் வெம்மையிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக, அந்த யானைகள், அப் பாம்பின் வாயினுள் நுழைந்தனவாம். இவ்வாறு கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் அந்தப் பாலைவன வெம்மையின் கொடுமையை ஓர் சம்பவத்தால் விபரித்துக் காட்டுகிறார்.

அத்தகைய கொடுமையான அப் பாலைவனத்தின் வெம்மையால், இளையவர்களான இராம, இலக்குவர்கள் வருந்தப் போகின்றனரே! என நினைந்து, அப் பாலைவனத்தின் வெம்மை அவர்களைச் சுடாது இருப்பதற்காக, பிரம்மனால் தனக்குத் தரப்பட்ட 'பலை', 'அதிபலை' என்கின்ற இரண்டு வித்தைகளை விஸ்வாமித்திரர் அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அவ் வித்தைகளைப் பெற்றபின், அந்தக் கொடிய பாலைவனம் இராம, இலக்குவர்க்கு நீரிலே நடந்து

செல்வதைப் போலக் குளிர ஆரம்பித்தது. அக் குளிர்ச்சிக்கு முனி-
வர் உபதேசித்த வித்தைகளே காரணம் எனத் தெரிந்து கொண்ட
இராமனும், இலக்குவனும் முனிவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து
வணங்கினர்.

அதன்பின் முனிவரை நோக்கிய இராமன், 'இவ்விடம் இவ்வளவு
வெம்மையான பாலைவனமாய் ஆவதற்கு காரணம் என்ன?
காமனை எரித்த சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து எழுந்த
அக்கினிப் பொறிகள் தான் இதற்குக் காரணமா? அல்லது இதற்கு
வேறு காரணம் உளதா?' எனப் பணிவுடன் கேட்டான். இராமன்
அங்ஙனம் கேட்டதும் விஸ்வாமித்திரர் அப்பாலைவனம் அங்கு
தோன்றிய வரலாற்றை இராமனுக்கு உரைக்கத் தொடங்குகிறார்.

யட்சர்களது குலத்தில் பிறந்தவனும், உலகம் வியக்கும்
வலிமையை உடையவனும், நெருப்புப் போன்ற கோபத்தை உடைய
வனுமான, 'சுகேது' என்கின்ற ஒருவன், பலரும் மெச்சும்படியாய்
வாழ்ந்து வந்தான். அந்தச் சுகேது தனக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாமல்
இருந்த குறையை நீக்க, பிரம்மனை நோக்கித் தவமியற்றினான்.
சுகேதுவின் தவத்தால் மகிழ்ந்த பிரம்ம தேவன், அவன் முன்
தோன்றி, 'உனக்கு ஆண் சந்ததி உண்டாகாது. ஒரே ஒரு பெண்
மகவு மாத்திரம் கிடைக்கும்' என்று வரமளித்தார்.

அது கேட்ட சுகேது, 'அப்படியாயின் பேரழகையும் ஆயிரம்
யானைகளின் பலத்தையும் உடைய ஓர் பெண்மகவை எனக்குத்
தா!' எனக்கேட்க, பிரம்மனும் அவ்வரத்தை அளித்து மறைந்தார்.

பிரம்மன் வரமளித்தபடி ஓர் பெண்மகவைப் பெற்று, அவளுக்குத்
'தாடகை' எனும் பெயரிட்டு வளர்த்த சுகேதுவானவன், அவள்
பருவமுற்றதும், தன் உறவினனான யட்சர்களின் தலைவனாய்
இருந்த, 'சுந்தன்' என்பானுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்து
வைத்தான். அவ்விருவரும் மகிழ்ந்து வாழ, அவர்களுக்கு 'மாரீசன்',
'சுபாகு' எனும் இரு புதல்வர்கள் பிறந்தனர்.

சுந்தன் ஒருநாள் அகத்திய முனிவரது ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று,
மிகுந்த செருக்குடன் அங்கிருந்த மரங்களையெல்லாம் பறித்து வீசி

அட்டுழியம் புரிந்தான். அத்தோடு, அங்குள்ள மான் முதலியவற்றைக் கொன்று உண்ணவும் தொடங்கினான். அதுகண்டு கோபமுற்ற அகத்தியர் விழித்துப் பார்க்க, அவர் தவ வலிமையால் சுந்தன் சாம்பராகிப் போனான்.

கணவனுக்கு நடந்ததைக் கேள்விப்பட்ட தாடகை தன் புதல்வர் களோடு, அகத்திய முனிவரை அழிக்கவென ஓடி வந்தாள். அது கண்டு கோபமுற்ற அகத்தியர் சாபமிட, அம்மூவரும் அரக்கர்களாய் மாறினர்.

‘சுமாளி’ என்பவன், இராவணனுடைய தாயாகிய ‘கேகசி’ என்பவளது தந்தையாவான். அதாவது இராவணனுடைய தாய்வழிப் பாட்டன் ஆவான். அந்த சுமாளி என்பான், திருமாலின் சாபத்தால் வலி இழந்து, அஞ்சி ஓடி பாதாளத்தில் குடிபுகுந்தான். அந்த சுமாளியுடனே சுபாகுவும், மாரீசனும் வெகுகாலம் ஒன்றாய் பாதாளத்தில் உறவு கொண்டாடியிருந்தனர். இராவணன் இலங்கையைக் குபேரனிடமிருந்து பறித்து, அங்கு வாழ வந்தபோது, தனது தாய்வழிப் பாட்டனான சுமாளியால் வளர்க்கப்பட்ட, மாரீசன், சுபாகு ஆகியோரையும் இலங்கைக்கு அழைத்து வந்தான். அவ்விருவரையும் இராவணன் தனது மாமன்மார் என்று உறவு கொண்டாடி நின்றான்.

மாரீசனும், சுபாகுவும் இராவணனின் பாட்டன் சுமாளியுடன் சென்று இணைந்து கொள்ள, தாடகையானவள் அவர்களைப் பிரிந்து, அகத்தியருடைய கோபத்திற்கு அஞ்சி, நெருப்புப்போலக் கொதிக்கின்ற மனமுடையவளாய் தான் வாழவென இக் காட்டினுள் புகுந்தாள்.

இக்காட்டினுள் புகுந்த அவள், அங்கு வாழும் விலங்குகள், பறவைகள் என அனைத்தையும் கொன்றொழித்தாள். அவளாலேயே இக்கானகம் பாலைவனம் ஆயிற்று என்று, அப் பாலைவனம் உண்டான வரலாற்றை விஸ்வாமித்திரர் இராமனுக்கு உரைத்து முடித்தார்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

தாடகை வீழ்ந்தாள்

உலகம் அஞ்சும்படியான பெரிய வடிவத்தோடு, விஸ்வாமித்திர முனிவரும், இராம இலக்குவரும் நிற்கும் இடம் நோக்கி, கோபக்கனல் கண்களில் தெறிக்கும் படியாக ஓடி வருகிறாள் தாடகை. அவளுடைய பெரிய வடிவங்கண்டு இராமனும், இலக்குவனும் வியந்து நிற்கின்றனர். பெண் வடிவத்தினளாகிய அவள், தனது கால்களில் அணிந்திருக்கும் சிலம்புகளின் உள்ளே, அவை சப்தம் எழுப்புவதற்காக முத்துக்கள், மணிகள் முதலியவற்றிற்குப் பதிலாக, மலைகளைப் பிடுங்கிப் போட்டு வைத்திருக்கிறாளாம். மலைகளை உள்ளே போடும் அளவுக்கான பெரிய சிலம்பு அவளது. அந்தப் பெரிய சிலம்புகளைப் போடும் அளவிற்கான கால்கள் அவளுடையவை. அந்தப் பெரிய கால்களைக் கொண்ட மிகப் பெரிய வடிவம் அவளுடையதாம்.

அந்தத் தாடகை கோபத்தோடு, ஓங்கித் தன் கால்களை நிலத்தில் வைக்க, அதனால் நிலத்தில் ஏற்பட்ட பெரிய குழிகளுக்குள்,

கடல் நீர் முழுவதும் வந்து தேங்கி விடுகின்றதாம். அவள் யானை களை எல்லாம் பிடித்து, அவற்றின் துதிக்கைகளை ஒன்றினோடு ஒன்று தொடுத்து, அதனை ஆரம் போல் ஆக்கித் தனது இடுப்பில் அணிந்திருக்கின்றாளாம். அவளுடைய கொடுமையான வருகையைக் கண்டு பயந்து, யமன் கூட கற்குகைகளைத் தேடி அதற்குள் ஒழிந்துவிடுகிறானாம். அவள் வருகின்ற வேகத்தால் எழுந்த காற்றில், அருகிலிருந்த மலைகள் எல்லாம் பிடுங்கப்பட்டு அவள் பின்னால் வருகின்றனவாம்.

இவ்வாறு அச்சமுறும்படி வந்த தாடகை முனிவரையும், இராம இலக்குவரையும் பார்த்து எள்ளி நகை செய்து, பேசத் தொடங்குகிறான். 'மானுடப் பதர்களே! உங்களின் மரணத்திற்குக் காரணமான விதி, உங்களின் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு வந்ததால்தான் இங்கு வந்தீர்களா? அல்லது இங்குள்ள உயிர்களை எல்லாம் கொன்று தின்றுவிட்டு, உணவு கிடைக்காமல் பசியால் வாடுகின்ற எனக்கு உணவைத் தரவேண்டும் என்பதற்காக இங்கு வந்தீர்களா?' என இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு கேட்ட அவள், முனிவர் முதலியோரை கோபமாய்ப் பார்த்ததால் மேகங்களும், கால்களை நிலத்தில் உதைத்ததால் பெரிய மலைகளும் அழிந்து போயினவாம்.

அங்ஙனமாய் வந்த தாடகை தன் கையில் வைத்திருந்த மிகப்பெரிய சூலப்படையைச் சுழற்றி, 'இதனை உங்கள் மேல் எறிந்து உயிர் குடிப்பேன்' என்று ஆரவாரித்தாள். விஸ்வாமித்திர முனிவர் அவளது செயலைக் கண்டு, இனியும் தாமதித்தல் ஆகாது என உணர்ந்து, இவளை உடன் கொல்லல் வேண்டும், இல்லையேல் இவள் நம்மைக் கொன்றுவிடுவாள் எனும் குறிப்போடு இராமனைப் பார்க்கிறார்.

இராமன், முனிவருடைய பார்வையின் குறிப்பை அறிந்து கொண்டாலும் தாடகையின் மேல் அம்பு தொடுக்காமல் மௌனித்து நிற்கிறான். அஸ்திரப் பிரயோகங்களைக் கற்கும் காலத்தில், வசிட்ட மாமுனிவர் 'மாதரையும் தூதரையும் கொல்லுதல் போர் அறம் ஆகாது!' என்று உரைத்தது நினைவில் வர, அவனது மனதில் மிகப்பெரிய தர்ம சங்கடம் உருவாகிறது. ஆயிரந்தான் கொடியவளாக

இருந்தாலும் பெண்ணான தாடகையைக் கொல்லுதல் அறம் ஆகாது என நினைந்த இராமன், தாடகையைக் கொல்! என விஸ்வாமித்திரர் குறிப்பால் உணர்ந்திய பின்பும் அவள்மேல் அம்பு போடாமல் மௌனித்து நிற்கின்றான்.

தாடகையோ எதிரில் வேலோடு ஓடி வருகிறாள். இராமனோ அவள்மேல் அம்பு தொடுக்காமல் நிற்கிறான். இன்னும் சிறிது நேரம் பொறுத்தால், தாம் மூவரும் தாடகையின் வேலுக்கு இலக்காக நேரிடும் என்பதை உணர்ந்த விஸ்வாமித்திரர், இராமன் அம்பு தொடுக்காமல் மௌனித்து நின்ற காரணத்தை உணர்ந்து கொண்டு, அவனை நோக்கிப் பேசத் தொடங்குகிறார்.

‘இராமா! தாடகையைப் பெண் என்று நினைத்து அவள்மேல் நீ அம்பு தொடுக்காமல் இருப்பதை நான் உணர்கிறேன். ஆனால் உனது அந்த முடிவு தவறானது!’ அறம் என்பது காண்பாரின் அறிவைப் பொறுத்து வேறுபடத்தக்க ஒன்று. ஆண்டவனைப் போலவே அறத்திற்கும் முடிவு இல்லையாம்.

‘இராமா! பெண்ணைக் கொல்லாதே!’ என்று வசிட்டர் சொன்னதற்கும் ‘தாடகையைக் கொல்!’ என்று நான் சொல்வதற்கும் இடையில் அறவேறுபாடு இல்லை. அதனை உன் அறிவுக்கு அப்பால் சென்று சிந்தித்தால் நீ உணர்ந்து கொள்ளலாம். வசிட்டர் பெண்ணைக் கொல்லாதே என்றுதான் சொன்னார். பெண் என்பவள் யார் என நீ தான் முடிவு செய்யவேண்டும். பெண்மை எனும் குணத்தை உடையவளே பெண்ணாம். வெறும் பெண் உடலைக் கொண்டு இருப்பதால் மட்டும் ஒருவள் பெண்ணாக மாட்டாள். இவ் உண்மையை நீ உணர்ந்தல் வேண்டும்.

தாடகை பெண்வடிவோடு நிற்கிறாளே அன்றி, அவளிடம் பெண்மை என்கின்ற குணம் துளியளவும் இல்லை. குணங்களைக் கொண்டே இது இன்ன பொருள் என நாம் நிச்சயிக்கின்றோம். குணம் இல்லாத ஒன்று ‘குணி’ ஆகாது. அதனால் பெண்மைக் குணம் துளியளவும் இல்லாத இத் தாடகை பெண் ஆகாள். வசிட்ட முனிவர் பெண்ணைக் கொல்லாதே என்றார். நானும் பெண்

அல்லாத தாடகையைத்தான் கொல்லச் சொல்கிறேன். ஆகவே வசிட்ட மாமுனிவரின் கருத்தும் என் கருத்தும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடவில்லை அதனால் நீ மனதில் சஞ்சலம் கொள்ளாமல் உடனே 'அவள்மேல் அம்பு தொடுப்பாயாக!' என்கிறார்.

வசிட்டர் சொன்ன அறவுரைக்கு, விஸ்வாமித்திரர் அளித்த புதிய வியாக்கியானத்தைக் கேட்டு வியக்கின்றான் இராமன். விஸ்வாமித்திரரின் போதனையால், இராமனது புத்தியில் அறம் பற்றிய புதிய தெளிவு உண்டாகிறது. புதிய அற வெளிச்சம் பெற்ற அவன், தான் இன்னும் பலவற்றை அறியவேண்டி இருப்பதனை உணர்ந்து, விஸ்வாமித்திரரை நோக்கி, 'சுவாமி! இனி அறம் அல்லவற்றைச் செய் என்று தாங்கள் உரைப்பினும் மறுவார்த்தை பேசாமல் அதனைச் செய்வேன்' எனக்கூறி அவரைப் பணிகின்றான்.

விஸ்வாமித்திரரைப் பணிந்து ஆசி பெற்று எழுந்த இராமன், மனத்தெளிவோடு நிமிர்ந்து நின்று தன் கையில் வில்லை எடுக்கிறான். அப்போது தாடகையானவள் இவர்களை நோக்கித் தன் கையில் வைத்திருந்த சூலாயுதத்தை வேகமாய் வீச, அச் சூலப்படை இராமனை நோக்கிப் பாய்ந்து வருகிறது. இராமன் அதற்குச் சற்றும் அஞ்சாமல் தனது ஓர் அம்பினால் அச் சூலப்படையைத் தூள் தூளாக்கி வீழ்த்துகிறான்.

அதுகண்டு மேலும் கோபமடைந்த தாடகை, அங்கிருந்த பெரிய பாறைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து, இராமனை நோக்கி மழை பொழியுமாற் போல் வீசுகிறாள். அந்தக் கல் மழையையும் இராமன் தன் அம்புகளால் தடுத்து வீழ்த்துகிறான்.

தாடகையின் வேகம் அதிகரிப்பதை அறிந்து கொண்ட இராமன், இனியும் இவளைக் கொல்லாமல் விடுவது தவறென்று உணர்ந்து, ஓர் அஸ்திரத்தினைக் கையில் எடுத்து மந்திரப்பிரயோகம் செய்து, அதனைத் தம்மை நோக்கிச் சீறிவரும் தாடகையின் மார்பை நோக்கி விட, சொல்லின் வேகத்தை ஒத்துப் பாய்ந்து சென்ற அந்த அஸ்திரம், கரிய நிறம் கொண்ட தாடகையின், மலையினை ஒத்ததான மார்பினில் பாய்ந்து, அங்கு வினாடி நேரமும் நிற்காமல்,

கல்லாதவர்களுக்குக் கற்றவர்கள் சொல்கிற அறிவுரை, அவர்களின் செவிக்குள் நிற்காமல் உடனே வெளியேறுவது போல அவள் மாற்பை ஊடுருவி வெளியேறியது.

ஊழிக்காலத்தில் சண்டமாருதம் எனும் கொடிய காற்று வீச அக்காற்றின் அழுத்தத்தால், வானத்து மேகங்கள் எல்லாம் இடி மின்னலுடன் வீழ்வது போல, இராமனின் அம்பு நெஞ்சைத் துளைக்க தாடகையும் உயிரிழந்து சரிந்து மண்மேல் வீழ்ந்து போகிறாள்.

தாடகை வீழ்ந்ததைக் கண்ட வானத்துத் தேவர்கள், அதுநாள் வரை தாடகையால் தாம்பட்ட இன்னல்கள் தொலைந்தது என மகிழ்ந்து விஸ்வாமித்திரரிடம் வந்து, 'அரக்கர்களின் இன்னலிலிருந்து நாம் மீளத் தொடங்கிவிட்டோம். இனி உம்முடைய யாகமும் இனிமையாய் வெற்றி பெறும். முனிவரே! உம்மிடத்தில் உள்ள தெய்வ அஸ்திரங்களை நீர் இந்த இராமனுக்குத் தருவீராக!' எனச் சொல்லி, வானத்திலிருந்து மலர்மாரி பொழிந்து சென்றனர்.

தேவர் பொலிந்த கற்பக மலர்களின் தேன் துளிகளால் அந்தக் கொடிய பாலைவனம் மீண்டும் குளிர்வனம் ஆகியது. விஸ்வாமித்திரர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து, முன்பு தாம் தவத்தால் பெற்ற அஸ்திரங்களையெல்லாம் இராமனுக்கு அளித்து அவனை வாழ்த்துகிறார். முனிவரது சொல்லை ஏற்று உயர் தெய்வப் படைக்கலங்கள் எல்லாம் இராமனிடம் வந்து சேர்கின்றன.

அதன் பின்னர் இராம, இலக்குவரை அழைத்துக் கொண்டு தன் யாகசாலையை நோக்கி விஸ்வாமித்திரர் நடக்கத் தொடங்குகிறார்.

கௌசிகனின் வரலாறு

**‘இராமகாதை’
பாலகாண்டம்**

உலகம் உய்வதற்காகத் தாம் இயற்றத் தொடங்கிய யாகத்தைக் காப்பதற்கென, இராம, இலக்குவரை அழைத்துக் கொண்டு விஸ்வாமித்திரர் தன் யாகசாலை இருக்கும் இடம் நோக்கி நடக்கத் தொடங்குகிறார். செல்கின்ற வழியில் திடீரென ஓர் பேர் அரவம் கேட்கிறது. அவ்ஓசையைக் கேட்ட இராமன் முனிவரை நோக்கி, ‘இவ் ஓசை எங்கிருந்து வருகிறது?’ என வினவ, முனிவர் அந்த ஓசை வரும் விபரம் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

பிரமனது மனதினால் நிர்மாணிக் கப்பட்டதால் ‘மானசம்’ என்று சரயுநதிக்கு ஓர் பெயர் உண்டு. மானச சரசினின்றும் உற்பத்தியாகி வருவதனால் சரயுவுக்கு அப்பெயர் ஏற்பட்டது. மேன்மையான தேவர்களாலும் போற்றப்பட்டு வரும் பெரிய அந்த சரயுநதியினோடு, ‘கோமதி’ எனும் நதி வந்து கலத்தலால் உண்டாகும் பேரோசையே அது என முனிவர் சொல்ல,

இராம, இலக்குவர் அந்த நதிச் சங்கமத்தை வணங்கி முனிவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்கின்றனர்.

சில தூரம் சென்ற பின்பு மற்றொரு புனித நதியினை அவர்கள் காண்கின்றனர். மீண்டும் இராமன் அந் நதி பற்றிய விபரத்தைக் கேட்க, விஸ்வாமித்திரர் அதுதான் 'கௌசிக நதி' என்றும், அந் நதி தன்னோடு உடன் பிறந்தவள் என்றும் கூறி, அந் நதியின் வரலாற்றை நெகிழ்ச்சியோடு அவர்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்குகிறார். அவர் சொன்ன அக்கதையை நாமும் அறிதல் அவசியமாம்.

இராமாயணக் கதை தெரிந்த பலருக்கும் விஸ்வாமித்திர முனிவர் என்று சொல்லப்படுகிற கௌசிக முனிவரைத் தெரிந்திருக்கிறதே அன்றி, அவரது தோற்ற வரலாறு தெரிந்திருப்பதில்லை. இவ்விடத்தில் விஸ்வாமித்திரர், கௌசிக நதியின் வரலாற்றைச் சொல்கிறபோது தனது தோற்ற மரபையும் அதனுடன் இணைத்துச் சொல்கிறார். இராம, இலக்குவரோடு அவ் வரலாற்றை நாமும் அறிந்து கொள்வோம்.

திருமாலின் தொப்புளில் தோன்றி, தாமரை மலரில் உறைபவ ராகிய பிரம்மதேவர் பெருமை பொருந்திய குணத்தையும் ஆற்றலையும் உடைய, 'குசன்' என்கின்ற ஓர் பேரரசனை உருவாக்கினார்.

இவ்விடத்தில் சிலருக்கு ஓர் ஐயம் தோன்றலாம். பிரம்மனிடம் இருந்து தோன்றியவர்களே பிராமணர்கள் என்று சொல்லப் படுகிறார்கள். அப்படியிருக்க இவ் அரசன் பிரம்மனிலிருந்து எங்ஙனம் தோன்றினான்? என்பதுவே அவ் ஐயமாகும். பிராமணர், சத்திரியர், வைசிகர், சூத்திரர் எனும் நான்கு வர்ணத்தவர்களும் பிரம்மனிடத்திருந்தே தோன்றினார்கள் என்றே நமது புராணங்கள் கூறுகின்றன. எனவே இக் குசன் எனும் அரசன் பிரம்மனால் சத்திரிய வம்சத்தவனாய் உருவாக்கப்பட்டான் என்பதே அவர்தம் ஐயத்திற்காம் விடையாகும்.

குசன் எனும் அவ் அரசன் பிரம்மலோகத்திலேயே இருந்துவிடாது பூமியைக் காக்கும் பொருட்டு பூலோகத்திற்கு வந்து, அரச நிர்வாகத்தை

நடத்தினான். அவன் 'வைதர்ப்பி' என்கின்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து 'குசாம்பன்', 'குசநாபன்', 'ஆதூர்த்தன்', 'வசு' எனும் நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்றெடுத்தான். இவர்களுள், குசாம்பன் 'கௌசாம்பி' எனும் நகரத்திலும், குசநாபன் 'மகோதயம்' எனும் நகரத்திலும், ஆதூர்த்தன் 'தருமாரணியம்' எனும் நகரத்திலும், வசு 'கிரிவிரசம்' எனும் நகரத்திலும் அரசு புரிந்து வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்களில் குசநாபனுக்கு அழகிய நூறு பெண்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்த அழகிய பெண்கள் இளம் பருவம் எய்திய போது, அவர்களை ஓர் சோலையின் நடுவில் கண்ட 'வாயுதேவன்', அவர்களின் அழகில் மயங்கி, அவர்களை அணுகி, தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

அதற்கு அப்பெண்கள், 'உங்கள் கோரிக்கையை எங்கள் தந்தையிடம் சொல்லுங்கள். அவர் முறைப்படி நீர்வார்த்துத் தத்தம் செய்து திருமணம் செய்து கொடுத்தால் மட்டுமே நாம் உங்களைச் சேருவோம்' என்று ஒருமனதாகப் பதிலுரைத்தார்கள். தனது கோரிக்கையை அப் பெண்கள் நிராகரித்ததால் கோபமுற்ற வாயு தேவன், தனது ஆற்றலால் அவர்களது முதுகெலும்புகளை ஒடித்து அவர்களை கூனாகும்படி செய்தான்.

வாயு தேவனின் சாபத்தால் கூனாகிப் போன அப்பெண்கள், தந்தையாகிய குசநாபனிடம் சென்று நடந்ததைக் கூற, குசநாபன், வாயுதேவனைச் சபிக்கும் ஆற்றல் இருந்தும் அங்ஙனம் செய்யாதுவிட்ட தன் மகளிரைப் பாராட்டி விட்டு, பின்னர் அப்பெண்களை 'சூளி' என்கின்ற முனிவனது புத்திரனான 'பிரம்மதத்தன்' என்பவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான்.

இந்த பிரம்மதத்தனானவன் 'சூளி' எனும் முனிவருக்கும் 'சோமதை' எனும் கந்தர்வ கன்னிகைக்கும் உடல் சம்பந்தமின்றி, சூளியின் தவவலிமையால் மாணச புத்திரனாகப் பிறந்தவனாவான். இவனது தாயார் சத்திரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவளாதலால் இவன் 'காம்பிலிய' நகரத்தை ஆண்டு வந்தான். இவனது கரங்கள் பட்டதுமே, அப் பெண்கள் நூறு பேரும் வாயுதேவனின் சாபத்தால்

ஏற்பட்ட தமது கூன் இல்லாது போக தமது பழைய அழகு வடிவத்தைப் பெற்றனர்.

அதன் பின்னர் இப் பெண்களின் தந்தையாகிய குசநாபன், தனக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால் வருந்தி, ஒரு புதல்வனைப் பெறுவதற்காக, 'புத்திர காமேஷ்டி' யாகம் ஒன்றினைச் செய்தான். அந்த யாகத்தின் பலனாக யாகாக்கினியில் இருந்து 'காதி' என்கின்ற புதல்வன் தோன்றினான்.

அந்த காதி என்பவனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு குசநாபன் சுவர்க்க லோகத்தை அடைந்த பின்பு காதி என்பவன் அரச பொறுப்பேற்று மகோதய நகரத்தைச் சிறப்புற ஆண்டு வந்தான். அவ் அரசனுக்கு 'கௌசிகன்' எனும் பெயரைக் கொண்ட நானும், 'கௌசிகி' எனும் பெயரைக் கொண்ட என் சகோதரியும் குழந்தைகளாகப் பிறந்தோம்.

கௌசிகியாகிய எனது சகோதரியை 'பிருகு' முனிவரது புதல்வ னான 'ரிசீகனுக்கு' என் தந்தை திருமணம் செய்து வைத்தார். ரிசீகன் சில காலம் கௌசிகியுடன் சிறப்புற வாழ்ந்து, அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றை அனுபவித்து நிறைவுற்று, அதன் பின்னர் பிரம்மலோகத்தைச் சென்றடைந்தான்.

தன் கணவன் பிரம்மலோகம் சென்றதால் கவலையுற்ற கௌசிகி, தன் கணவனைத் தொடர்ந்து தானும் பிரம்மலோகம் செல்ல முற்பட, அவளது கணவனான ரிசீகன், தன்னைப் பின் தொடர்ந்த கௌசிகியைப் பார்த்து, 'பிரம்மலோகத்திற்கு வந்த நீ, நதி வடிவம் பெற்று இங்கிருந்து பூமிக்குச் சென்று, அங்குள்ள மக்களின் துயர் நீக்கி அவர்களை இன்பமுற வாழ வைப்பாயாக!' என்று கூற, தனது கணவனின் ஆணைப்படி என் சகோதரியாகிய கௌசிகி யானவள் 'கோமுகி' நதியாக மாறிப் பூமியில் ஓடத் தொடங்கினாள்.

எனது சகோதரியாகிய கௌசிகி, கோமுகி நதியாக மாறி ஓடுகின்ற இமய மலைச் சாரலின் அருகே, அவளிடத்தில் உள்ள உடன்பிறந்த தொடர்பினால், வசித்து வந்த நான், உலக நன்மை நோக்கி யாகம் ஒன்றினை இயற்றுவதற்காக 'சித்தாச்சிரமம்' என்கின்ற இடத்திற்கு

வந்துள்ளேன் என்று, விஸ்வாமித்திரர் கோமுகி என்கின்ற அவ் ஆற்றிற்கும் தனக்குமான உறவினைக் கூறி முடிக்கின்றார்.

அவ் வரலாற்றைக் கேட்ட இராம, இலக்குவர்கள் மேலும் முனிவரைப் பின்தொடர்ந்து நடக்கின்றனர். அங்ஙனம் அவர்கள் நடக்கும் போது, சிறிது தூரம் கழிந்த பின் மிக அழகிய ஒரு சோலை இடையில் தோன்றுகிறது. அவ் அழகிய சோலையைக் கண்ட இராமன், 'இச்சோலை இங்கு தோன்றிய வரலாறு என்ன?' என முனிவரை வினவ, விஸ்வாமித்திர முனிவர் அச் சோலை பற்றிய வரலாற்றினை இராம, இலக்குவருக்கு உரைக்கத் தொடங்குகிறார்.

'இராமா! இது திருமால் தங்கியிருந்து தவம் செய்த பெருமையை உடைய இடமாகும். எங்கும் முனிவர்களால் ஓதப்படுகின்ற நாமத்தை உடைய நாராயணன், தான் எல்லாம் பெற்றவராயும், வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதவராயும் இருக்கும் பரம்பொருளாவார். அத்தகைய நாராயணன் தவம் செய்வது எப்படி என்று உலகத்தார்க்கு அறிவித்தற் பொருட்டே இவ்விடத்திலிருந்து தவம் செய்தார். திருமால் நீண்ட நாள் இருந்து தவம் செய்த பெருமையை உடையது இச் சோலை' எனக் கூறிய விஸ்வாமித்திரர், திருமால் இவ்விடத்தில் தவம் செய்த காலத்திலேயே, திருமாலின் 'வாமன அவதாரம்' நிகழ்ந்தது என்று உரைத்து அந்த வரலாற்றினையும் நான் உங்களுக்கு உரைக்கின்றேன். கேட்பீர்களாக!' எனக்கூறி, 'மாபலிச் சக்கரவர்த்தியின் வரலாற்றை இராம, இலக்குவர்க்குக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

மாபலியின் வரலாறு

உ

பகதைகள் பலவற்றை இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்கள் தமக்குள் உள்ளடக்கி இருக்கின்றன. இவ் இதிகாசங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை நாம் முறைப்படி கற்றால் கூட, அவ் இதிகாசத்தை மட்டுமன்றி நமது புராண வரலாறுகள் பலவற்றையும் கற்ற தகுதி நமக்குக் கிடைத்துவிடும். அந்தவகையில் நமது இராமாயணக் காவியத்தினுள்ளும் நமக்குத் தேவையான பல உபகதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கதைகளையும் சேர்த்துப் படித்தால்தான் இராமாயணத்தை முழுமையாய்க் கற்ற பயன் நமக்குக் கிடைக்கும். அதனால்தான் அந்த உபகதைகளையும் சேர்த்து நான் இராமாயணத்தை எழுதி வருகிறேன்.

இந்தவாரம் மாபலிச் சக்கரவர்த்தியின் வரலாற்றினைச் சொல்வ தாகச் சொல்லி யிருந்தேன். விஸ்வாமித்திரருடன் பிறந்த வளான கௌசிகி, தனது கணவனான ரிசீகனின் உத்தரவுப்படி கௌசிகி நதியாக

ஓடிய வரலாற்றினைக் கேட்டு, அந் நதியை வணங்கி, முனிவருடன் தொடர்ந்து நடந்த இராம இலக்குவர்கள், இடையில் வந்த ஓர் அழகிய சோலையைக் கண்டு இச் சோலையின் வரலாறு என்ன? என வினவ, விஸ்வாமித்திர முனிவர், 'இது திருமால் பலயுகங்கள் இருந்து தவம் செய்த இடமாகும்' எனக் கூறி, அச் சோலையின் வரலாற்றைத் தொடர்ந்து உரைக்கின்றார்.

காக்கும் கடவுளாகிய திருமால் தவத்தில் அமர்ந்துவிட உலகம் காப்பார் இன்றித் தனித்துப் போனதால், அக்காலத்தில் மாபலி என்பவன் தன் வலிமையால் விண்ணையும் மண்ணையும் தன்வசமாக்கிக் கொண்டான். அவனுடைய வலிமைக்கு அஞ்சி தேவர்கள் உட்பட அனைத்து உலகத்தாரும் தத்தம் உலகங்களை இழந்து அல்லலுற்றனர்.

அக் காலத்தில் மாபலி மிகப்பெரியதோர் யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கினான். பொதுவாக, யாகம் என்பது தமக்கான நன்மைகளை வேண்டி, தேவர்களைக் குறித்து அக்கினியில் அவிசைச் சொரிவதே யாகும். தேவர்களின் பகைவனாகி, அவர்களை அடக்கி ஆண்டுவந்த மாபலி ஏன் யாகம் செய்யத் தொடங்கினான் எனக் கேள்வி பிறக்கும்? முாபலி செய்த யாகமாவது தேவர்களைக் குறித்து இயற்றிய யாகம் அன்றாம். அது திருமாலைக் குறித்துச் செய்யப்பட்ட யாகம் என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும்.

மாபலி இந்த யாகத்தை நிறைவேற்றினால் அவனது வலிமை மேலும் பெருக, அவனால் இந்த உலகம் இன்னலுறும் என்பதை அறிந்த தேவர்கள், உலகைக் காக்கும் கடவுளாகிய திருமாலிடம் தமது குறைகளைச் சொல்லவிரும்பி, அவர் தவம் செய்துகொண்டிருந்த 'சித்தாச்சிரமத்திற்குச்' சென்று தம் குறைகளை அவரிடம் கூறத் தொடங்கினர். அவர்களது குறைகளைக் கேட்டறிந்த திருமால் உலகைக் காப்பதற்காக 'வாமன' அவதாரம் எடுக்க முடிவுசெய்தார்.

அக் காலத்தில் காசிப முனிவர் தமது மனைவியாகிய அதிதி தேவியோடு ஆயிரம் ஆண்டுகாலம் நடத்திவந்த விரதத்தை முடித்து, தன் முன்னால் தோன்றிய திருமாலைத் துதித்து, தீயசக்திகளை

அடக்கும் பொருட்டு, எனக்கும் எனது மனைவிக்கும் புதல்வனாக வந்துபிறந்து மாபலியால் வருந்துகிற உலகைக் காக்கவேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டார். அவரின் வேண்டுகலை ஏற்ற திருமால், அவ்விருவருக்கும் குழந்தையாக வந்து அவதரித்தார். நீண்டகாலம் விரதம் இயற்றி காசிப முனிவர் சித்தி பெற்றதால் அவ்விடம் சித்தாச்சிரமம் எனப்பட்டதாம்.

அம் முனிவருக்குப் பிறந்த குழந்தை உருவத்தால் குள்ளனாகத் தோன்றியதால் அவன் 'வாமனன்' என அழைக்கப்பட்டான். திருமால் அந்த வாமன உருவத்துடன் மார்பில் முப்புரி நூல் துலங்க, கையில் தர்ப்பைக் கட்டினை ஏந்தியபடி, பனை ஓலையால் செய்த குடை ஒன்றுடன் மாபலி யாகம் நடத்திய இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அப்போதுதான் யாகம் நிகழ்ந்து முடிந்திருந்தது. யாகம் முடிந்ததும் தன்னிடம் வந்து தானம் கேட்கும் அந்தணர்களுக்கு அவர்கள் கேட்பதை இல்லை என்னாது கொடுத்தாலத்தான் அந்த யாகம் முழுமையுறும் என்பது மரபு. அந்த மரபின்படி மாபலி, வந்திருந்த அந்தணர்களுக்கு அவர்கள் கேட்ட தானங்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தானும் தானம் பெறவந்தவர்போல வாமனரூபத்துடன் வந்த திருமால் அவ் அரண்மனையின் புறத்தில் வந்து நின்றார்.

குறுகிய வடிவோடு தெய்வத் தன்மைகொண்ட ஒரு அந்தணர் சிறுவன், தானம்பெற வந்துநிற்பதாய் அறிந்த மாபலி, அக் குழந்தையைக் காணவென ஆர்வமாய் வெளியே வந்தான். வந்தவன் அவ் வாமனனைக் கண்டு, அவனது தெய்வத் தோற்றத்தில் மயங்கி, அவன் அருகில் சென்று 'குழந்தாய்! உனக்கு யாதுவேண்டும்?' எனக் கேட்டான். தன்னைத் தேடிவந்து, மாபலி அங்ஙனம் கேட்க, மகிழ்ந்த வாமனரூபன், 'நான் கேட்பதை நீ தருவாயாயின் நான் மகிழ்வேன். எனக்கு அதிகம் ஒன்றும் வேண்டாம். எனது இந்தச் சிறிய காலடிகளால் மூன்றடி மண்ணைக் கொடு!' எனக் கேட்டான். அவன் கேட்டு முடிக்கும் முன், 'தந்தேன்' என வாக்களித்தான் மாபலி.

முாபலி அங்ஙனம் வாக்களித்ததும், 'நீஎன் வேண்டுதலுக்குச் சம்மதித்தது உண்மையாயின் மூன்றடி மண் தருவேன் என நீர் வார்த்துச் சத்தியம் பண்ணிக் கொடு!' எனக் கேட்டது அந்தவாமனக் குழந்தை. அதன்படி சத்தியம் செய்யத் தலைப்பட்ட மாபலியை அசுர குலகுருவாகிய சுக்கிரன் எனச் சொல்லப்படுகிற வெள்ளிபகவான், ரகசியமாக அழைத்துச் சென்று, 'மாபலி! நீ விடயம் தெரியாமல் வாக்குக் கொடுக்க முனைகிறாய், வந்திருக்கும் வாமனன் சாதாரணன் அல்லன், அவன் திருமாலேயாம். தேவர்களின் வேண்டு தலுக்குச் செவிசாய்த்து உன்னை அழிப்பதற்காகவே அவன் வந்திருக் கிறான். எனவே அவசரப்பட்டு அவனுக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுத்து விடாதே' எனத் தடுத்தார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்ட மாபலி வாய்விட்டுநகைத்து, 'குலகுருவே! உலகனைத்தும் காக்கிற திருமாலே என்னிடம் யாசகம் பெற, வாமனனுபத்துடன் வந்திருக்கிறார் என்றால் அதைவிட எனக்கு வேறுபெருமை வேண்டுமோ? அசுரர்களாகிய நாம் தேவ சாதியினருக்குத் தானம் வழங்குதல் ஆகாது' என்றுநீர் உரைப்பீராகில், அதுவும் தவறாம். வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்று பார்க்காமல் தானம் செய்யவேண்டும் என்பதே தானவிதியாம். தானம் கேட்டு வந்திருப்பவர் திருமால் என்று நீர் சொல்கிறீர். அவர் எவரேனும் ஆகுக. கேட்டவருக்குக் கேட்டதைக் கொடுத்தாலுத்தான் என் யாகம் பூர்த்தியாகும். வந்திருக்கும் திருமாலின் கரங்கள் தானம் கேட்டு என் கைக்குக் கீழே இருக்க, கொடுக்கும் எனது கரங்கள் அதற்கு மேலே இருக்கின்றன. அதைவிடப் பெருமை எனக்கு வேறுண்டோ? எனவே நீர் தடுத்தாலும் அவன் கேட்டதை நான் கொடுப்பேன்' எனக் கூறி, கமண்டலத்தில் இருந்த நீரைஎடுத்து, வாமனனுக்கு மூவடி நிலம் தருவதாய்க் கூறி நீர் வார்த்துச் சத்தியம் செய்யமுனைந்தான்.

அதுகண்ட அவனது குலகுருவாகிய சுக்கிரன், அந்தச் சத்தியத் தைத் தடுக்க நினைந்து ஒரு வண்டினைப் போல் உருவம் மாறி, அந்தக் கமண்டலத்தின் மூக்கின் வழியாக நீர் வராமல் இருப்பதற்காக அதன் மூக்கினுள் சென்று அடைத்துக் கொண்டான். அவன் செய்ததை உணர்ந்த வாமனன் தன் கையிலிருந்த தர்ப்பைக்

கட்டிலிருந்து ஓர் புல்லை உருவி அந்தக் கமண்டல வாயிலின் வழியாகக் குத்த, சுக்கிரனாகிய வெள்ளிக்கு ஒருகண் குருடாய்ப் போயிற்று. அந்த வலியினால் கமண்டலத்திலிருந்து அவன் வெளியேற, அதன் வழியால் வழிந்த நீரைக் கையில் ஏந்திய மாபலி, வாமனனுக்கு மூவடி நிலம் தருவதாகச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தான்.

இந்தச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான், ஒருவருடைய ஜாதகத்தில் சுக்கிரன் பிழையான இடத்தில் அமர்ந்தால் அவருக்குக் கண்களில் துன்பம் உண்டாகும் என்று ஜோதிடர்கள் சொல்லி வருகின்றனர்.

மாபலி அச்சத்தியம் செய்து கொடுத்ததும், சிறந்தவர்களுக்குச் செய்த தானத்தின் பலன் போல, திருமால் ஆகாயத்தைத் தாண்டி உயர்ந்து வளர்ந்தார். மிகச் சிறியதான ஆலம் வித்திலிருந்து மிகப் பெரியதான ஆலமரம் வளர்ந்து உயர்வதுபோல சிறிய வாமன வடிவத்திலிருந்து திருமால் திரிவிக்கிரமனாகிப் பெரியரூபம் கொண்டார். அந்த வடிவத்தைக் கண்டு உலகோர் அஞ்சி நடுங்கினர்.

பெருவடிவம் கொண்ட திருமால், தனது ஓர் அடியால் மண் முழுவதையும் அளந்தார். அடுத்த அடியால் விண் முழுவதையும் அளந்தார். அதன் பின் திருமால் மாபலியை நோக்கி, 'எனது மூன்றாம் அடியை நான் எங்கு வைப்பது?' எனக் கேட்க, அதற்கு மாபலி, 'இனி அளப்பதற்கு என் முடியே உள்ளது' எனப் பதிலிறுத்தான். அவனது பதில்கேட்டு மகிழ்ந்த திருமால், தனது மூன்றாவது அடியை அவன் தலைமேல் வைத்து அழுத்த, மாபலி பாதாளத்திற்குள் சென்று சேர்ந்தான்.

அதன் பின்னர் மாபலி வலிந்து பெற்ற மற்றவர்களது ஆட்சியை மீண்டும் அவரவர்க்கே வழங்கி வைகுந்தம் மீண்டுசென்றார் திருமால்.

இவ்விடத்தில் திருமாலில் பக்திபுண்டவனாகிய மாபலிக்குத் திருமால் இத்தகைய செயலைச் செய்யலாமா? என்ற கேள்வி குழந்தைகள் மனதில் உதிக்கும். இறைவன் தன்மேல் அன்பு

செய்பவராயினும், அவர்கள் தர்மத்தை மீறுவார்களாயின் அவர்களைத் தண்டிக்காது விடான் என்பதனையே இந்த வரலாறு நமக்குக் காட்டுகிறது. அதுமட்டுமல்லாது உலகத்தை அவனிடமிருந்து மீட்ட இறைவன் அவனது பக்திக்காக அவனுக்குத் திருவடிப்பேற்றை அருளினார் என்பதனையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமாம்.

இங்ஙனமாய் மாபலியினதும் வாமன அவதாரத்தினதும் வரலாற்றை உரைத்த விஸ்வாமித்திர முனிவர் இராம இலக்குவரை நோக்கி, 'விஷ்ணு பகவானும், காசிப முனிவரும் தவம் செய்து சித்திபெற்ற சித்தாச்சிரமம் எனும் இவ்விடமே நான் வேள்வி செய்யத்தக்க இடமாகும்' எனக்கூறி, அவ்விடத்தில் தன் யாகத்தைச் செய்வதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

மாற்கடல் கடைந்த வரலாறு

உலகம் உய்யும் பொருட்டான யாகத்தை, விஸ்வாமித்திர முனிவர் அந்த சித்தாச்சிரமம் எனும் இடத்தில் இருந்து செய்யத் தொடங்க, இராமனும், இலக்குவனும் முனிவரின் உத்தரவுப்படி அந்த யாகத்தை அரக்கர்கள் அழிக்கா வண்ணம் காக்கத்தொடங்கினர். இலக்கு வன் யாகசாலை வாசலில் நிலையாய் நின்று காக்க, இராமன் அந்த யாக சாலையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து காவல் செய்யத் தொடங்கினான். காலம் கழிந்தும் அரக்கர்கள் யாகத்தைக் குழப்ப வாராத தைக் கண்ட இராமன், யாகத்தில் அமர்ந்திருந்த விஸ்வாமித்திரரை நோக்கி, ‘யாகத்தைக் குழப்பும் அரக்கர்கள் எப்போது வருவார்கள்?’ என வினவினான்.

யாகத்தில் அமர்ந்திருந்த காரணத் தால் விஸ்வாமித்திரர் பதிலளிக்காமல் மௌனம் காக்க, அவரது மௌனத்தின் காரணம் உணர்ந்து, வெளியில் வருகிறான் இராமன். அவன் தற்செயலாய்

வானத்தைப்பார்க்க, அதில்கரிய மேகங்கள் சூழ்ந்து போல, அரக்கர்கள் வந்து ஆரவாரம் செய்யத் தொடங்கினர். அங்ஙனம் வந்த அரக்கர்கள் அம்புகளை வீசியும், நெருப்பு, நீர் முதலியவற்றைச் சொரிந்தும், பெரிய மலைகளைப் பிடுங்கி எறிந்தும், தீய வசைச் சொற்களைச் சொல்லியும், மழுவாயுதத்தைக் கொண்டு வீசியும் பலவிதமான மாயைகளைச் செய்தனர். அதுமட்டுமல்லாமல் மாமிசத் துண்டங்களையும், இரத்தங்களையும் அள்ளி வீசி எறிந்தும் யாகத்திற்கு இடையூறு செய்ய முயன்றனர்.

பிளந்து கிடக்கின்ற பற்களையும், செம்மை நிறமுடைய மயிர்களையும், நெருப்புப் பொறிகள் பறக்கின்ற கண்களையும் உடைய அவ் அரக்கர் கூட்டத்தை, இராமன் தன் தம்பியாகிய இலக்கு வனுக்குக் காட்டினான். அவ் அரக்கர் கூட்டத்தைக் கண்ட இலக்குவன் கடுங்கோபம் கொண்டு இராமனை நோக்கி, 'அண்ணா! இப்பொழுதே இவ் அரக்கர்களை என் அம்புகளால் நான் பூமியில் வீழ்த்துவதை நீ காண்பாயாக!' என்று உரைத்தான்.

இலக்குவன் அதனைக் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே, இராமன் தன் வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்து வேகவேகமாக எய்து, போரின் போது கொட்டுகிற அரக்கர்களின் உதிரங்கள், யாகசாலைக்குள் வீழாதிருக்கும்படி தன் அம்புகளால் சரக்கூடம் ஒன்றை யாகசாலையின் மேல் அமைத்தான்.

யாகத்தைக் குழப்ப வந்த அரக்கர்களைக் கண்ட முனிவர்கள் இராமபிரானைச் சூழ்ந்து, 'நீயே எங்களுக்கு அபயம் தரவேண்டும்' என இரந்து நின்றனர். அங்ஙனம் தன்னிடம் அடைக்கலம் கோரி நின்ற முனிவர்களை நோக்கி, 'நீங்கள் மனக்கலக்கம் அடையாதீர்கள்' எனக் கூறிய இராமன், அரக்கர்மேல் போர் தொடுத்து அவர்களைத் தன் அம்புகளால் சின்னாபின்னமாக்கினான். அங்ஙனம் அழிந்த அரக்கர்களது இரத்தம் சமுத்திரம் போலப் பெருகி ஓடிற்று.

அந்த யுத்தத்தின் இறுதியில் அவ் அரக்கர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்த, தாடகையின் புதல்வர்களான சுபாகு, மாரீசன் எனும்

இருவரும் இராமனை எதிர்க்கத் தொடங்கினர். அவர்களை நோக்கி இராமன் தன் அம்புகளைச் செலுத்த, அவ் அம்புகளில் ஒன்று சுபாகுவின் உயிரினைக் குடித்தது. மற்றொன்று மாரீசனைத் தாக்கித் தூர இருந்த கடலில் கொண்டுபோய் எறிந்தது. தம் தலைவர்களான மாரீசனுக்கும், சுபாகுவுக்கும் நேர்ந்தவற்றைக் கண்ட மற்றைய அரக்கர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு அஞ்சி ஓடத் தொடங்கினர்.

இராம, இலக்குவர்கள் அரக்கர்களைக் கொன்றொழித்து, விஸ்வாமித்திர முனிவருடைய யாகத்தைக் காத்ததைக் கண்ட தேவர்கள் வானத்திலிருந்து பூமாரி பொழிந்தனர். அரக்கர்களால் தீமை வராது இராமன் காக்க, விஸ்வாமித்திர முனிவர் தனது யாகத்தை இனிதே செய்து முடித்தார்.

யாகம் முடிந்து வெளியில் வந்த விஸ்வாமித்திரரை வணங்கிப் பணிந்த பின், இராமன் 'நாங்கள் செய்ய வேண்டிய பணிகள் வேறேதும் இருந்தால் கூறி அருள்க!' என வினயத்தோடு வேண்டி நின்றான். அதற்கு முனிவர், 'மிதிலையில் ஜனக மகாராஜன் செய்கின்ற பெரிய யாகத்தைக் காண நாம் செல்லலாம்' எனக் கூறி, இராம இலக்குவரை அழைத்துக் கொண்டு மிதிலை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினார்.

நடந்து சென்ற அம் மூவரும் சோனை நதிக்கரையைச் சென்று சேர்ந்தனர். அப்போது சூரியன் மெல்ல மறையத் தொடங்க, அம் மூவரும் அன்றிரவு அருகிருந்த ஓர் சோலையில் தங்கினர். காலையில் எழுந்ததும் இராமன் அச் சோலை பற்றி விஸ்வாமித்திரரிடம் வினவ, விஸ்வாமித்திரர் அச்சோலையின் வரலாற்றினைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

முன்னொரு காலத்தில் வித்தியாதரப் பெண்ணொருத்தி வைகுண்டம் சென்று, யாழ் எடுத்துப் பாடி மகாலட்சுமியைப் பூசித்தாள். அவளது வழிபாட்டால் மகிழ்ச்சியுற்ற மகாலட்சுமி தன் தலையில் சூடியிருந்த ஓர் அபூர்வ மாலையை எடுத்து அந்த வித்தியாதரப் பெண்ணிற்குக் கொடுத்து ஆசீர்வதித்தாள்.

அம்மாலையைப் பெற்றுச் சென்ற அந்தப் பெண், கோபம் மிக்கவரான துருவாச முனிவர் வழியில் வருவதைக் காண்கிறாள். மகாலட்சுமியைத் தினம், தினம் தொழுது பாடுபவள் அவள் என அறிந்த அம் முனிவர், ஆசி வேண்டி அவளைப் பணிந்து வணங்குகிறார். அவரது வணக்கத்தால் மகிழ்ச்சியுற்ற அந்தத் தெய்வப்பெண், மகாலட்சுமி தனக்கு அளித்த மாலையை அம் முனிவர்க்கு அன்போடு கொடுத்தனள்.

அம்மாலையைப் பெற்ற துருவாச முனிவர், 'இம்மாலையைப் பெற நான் என்ன தவம் செய்தேனோ?' என மகிழ்ந்து அதனைத் தன் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடினார். பின்னர் துருவாச முனிவர் அம் மாலையைக் கொண்டு தேவலோகத்திற்குச் சென்றனர். அப்போது தேவேந்திரன் தனது வெள்ளை யானையாகிய ஐராவத்தின் மேல் ஏறி வருவதைக் கண்ட அவர், அவனை வாழ்த்தித் தான் பெற்ற மகாலட்சுமியின் மாலையை அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

இந்திரப் பதவியால் ஆணவம் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன், முனிவர் கொடுத்த அப்புனித மாலையைப் பக்தியோடு தன் கையால் வாங்காமல், ஆணவத்தோடு தன் கையிலிருந்த யானையை ஓட்டுகிற கருவியாகிய அங்குசத்தால் வாங்கி, அந்த யானையின் பிடரியிலே வைத்தான். அந்த யானையோ, மகாலட்சுமியின் தெய்வத்தன்மை கொண்ட அந்த மாலையைத் தனது துதிக்கையால் இழுத்தெடுத்துக் கீழே போட்டுத் தன் காலால் தேய்த்தது. அதனைக் கண்ட துருவாச முனிவர் கடுங்கோபம் கொண்டார். அவர் கண்களிலிருந்து தீப்பொறிகள் பாய்ந்தன.

அக்கோபத்தோடு இந்திரனை நோக்கிய முனிவர், 'மூடனே! இம் மாலையின் பெறுமதி உணராது அதனை நீ அவமதித்துவிட்டாய். இம்மாலை மகாலட்சுமி சூடிய மாலை. நான் முற்பிறவிகளில் செய்த பயனால் இம்மாலையை ஓர் தெய்வப்பெண்ணிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டேன். தேவேந்திரனாகிய உனக்கு அம்மாலையைத் தருவது பொருத்தமெனக் கருதியே அதனை உனக்கு நான் தந்தேன். ஆனால் நீயோ அதன் பெறுமதி தெரியாது, அதனை இழிவு செய்துவிட்டாய்.

அதனால் உன்னிடம் இருக்கும் செல்வங்கள் யாவும் பாற்கடலில் போய் மறைவதாக!' எனச் சபித்தனர்.

முனிவரது சாபத்தால் தேவலோகத்தில் இருந்த பொருட்கள், ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல் பாற்கடலுக்குள் போய் மறைந்து போயின. அதுவரை தேவலோகத்திலிருந்த 'மகாபதுமம்', 'பதுமம்', 'சங்கம்', 'மகரம்', 'கச்சபம்', 'முகுந்தம்', 'குந்தம்', 'நீலம்', 'வரம்' எனும் நவ நிதிகளும்கூட பாற்கடலுக்குள் சென்று மறைந்து போயின. அதனால் திரிலோக அதிபதியான இந்திரனுக்கு நேர்ந்த வறுமை, அவனால் ஆழப்படுகின்ற உலகம் அனைத்தையும் வருத்தத் தொடங்கியது.

அதுகண்டு தேவர்கள் ஒன்றுகூடி வைகுந்தம் சென்று திருமாலைச் சரணடைந்தனர். தன்னிடம் சரணடைந்த தேவர்களுக்கு அபயமளித்த திருமால், 'தேவர்களே அஞ்சாதீர்கள்! மீண்டும் இழந்த செல்வத்தையெல்லாம் இந்திரன் பெறுவதற்கான உபாயத்தை நான் உங்களுக்கு உரைக்கின்றேன். நீங்கள் அனைவருமாக ஒன்று சேர்ந்து அசுரர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு மந்தார மலையை மத்தாக வைத்தும், வாசுகி எனும் பாம்பைக் கயிறாகச் சுற்றியும் பாற்கடலைக் கடையத் தொடங்குங்கள்! அப்படிச் செய்தால் அப்பாற்கடலிலிருந்து நீங்கள் இழந்த செல்வங்களை மீண்டும் பெறலாம்' எனக் கூறினார்.

திருமாலின் வாக்குப்படி விரைவாகச் சென்ற தேவர்கள் அசுரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு மந்தார மலையைப் பெயர்த்தெடுத்து வாசுகி எனும் பாம்பைக் கயிறாக அதில் சுற்றி, அப்பாம்பின் வால் பகுதியில் தாம் நின்று, தலைப்பகுதியில் அசுரர்களை நிற்க வைத்தும் பாற்கடலைக் கடையத் தொடங்கினர். அப்போது, அம் மந்தார மலை நிலைகொள்ளாது பாற்கடலுள் தாழ்த்தொடங்கியது.

அதனைக் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள் மீண்டும் திருமாலை நோக்கி ஓலமிட, திருமால் ஆமை வடிவம் கொண்டு வந்து, மந்தார மலையின் அடியில் சென்று அது பாற்கடலுள் தாழாத வண்ணம் தாங்கிக் கொண்டார். அதனால் மகிழ்ந்த தேவர்கள் பாற்கடலைத் தொடர்ந்து கடைய அதிலிருந்து சாபத்தால் இந்திரன் முன்னர்

இழந்த பொருட்கள் அனைத்தும் வெளிவரத் தொடங்கின. அதனோடு மட்டுமல்லாமல் சாகாமருந்தாகிய அமிர்தம் என்னும் உயர் பொருள் ஒன்றும் அப் பாற்கடலிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது.

அந்த அமிர்தத்தை யார் பெறுவது என்ற பிரச்சினையில் தேவர்களும் அசுரர்களும் மீண்டும் மோதத் தலைப்பட்டனர். அப்போது திருமால் மோகினியாக வடிவம் கொண்டு வர அசுரர்கள் அவளைக் கண்டு மோகத்தால் தம்மை மறந்து அழிந்து போயினர்.

அதன் பின்னர், திருமால் அப் பாற்கடலிலிருந்து தோன்றிய பிறைச்சந்திரனைச் சிவபிரானுக்கும், கற்பகவிருட்சம் முதலியவற்றைத் தேவேந்திரனுக்கும், புஸ்பகம் முதலியவற்றை குபேரனுக்கும் கொடுத்த பின்பு, அப் பாற்கடலிலிருந்து தோன்றிய மகாலட்சுமியைத் தன் மார்பில் அமர்த்திக் கொண்டார்.

தன் புதல்வர்களாகிய அசுரர்கள் இறந்தமை அறிந்து வருந்திய, அவர்களது தாயாகிய திதி என்பவள் தனது கணவனாகிய காசிப முனிவரை வணங்கி, 'தேவர்களது சூழ்ச்சியினால் எனது புதல்வர்களாகிய அசுரர்கள் அழிந்தனர். இதனால் அத்தேவர்களை அழிக்கத்தக்க ஓர் புதல்வனை எனக்கு நீ தரவேண்டும்' என வேண்டிக் கொண்டாள். அதுகேட்ட முனிவர் அந்த வரத்தை உனக்கு நான் நல்கினேன். 'நீ பூமியில் சென்று ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் புரிவாயானால் உன் எண்ணம் நிறைவேறும்' என்றார்.

திதி அதன்படி செய்து கற்பமுற்றனள். அதனை அறிந்த இந்திரன் பொய்வேடமிட்டு அவளுக்குப் பணியாளாக அமர்ந்து, அக் குழந்தைகள் பிறக்காதபடி செய்தான். இவ் வரலாறுகளைக் கூறிய விஸ்வாமித்திரர், இவை நடந்த இடமே இச்சோலை இருக்குமிடம் எனத் தெரிவிக்க இராம இலக்குவர் அவ் வரலாற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

பகீரதப் பிரயத்தனம்

உதயகூரியன் உதித்ததும், விஸ்வாமித்திரரைப் பின்தொடர்ந்து நடக்கத் தொடங்கிய இராமஇலக்குவர்கள் புனித நதியான கங்கை நதியைக் கண்ணுற்றனர். கடலெனப் பெருகி ஓடும் கங்கா நதியைக் கண்டு மகிழ்ந்த இராம இலக்குவர்கள், அந்நதியின் அழகில் மயங்கி நின்றனர். அந் நதியைக் கண்டு அதிசயித்த இராமன், ‘இந்தக் கங்கை நதியின் வரலாற்றை எமக்கு உரைக்க வேண்டும்’ என முனிவரைப் பணிந்து வேண்ட, விஸ்வாமித்திரரும் அந்தப் புனித நதியான கங்கா நதியின் வரலாற்றை இராம இலக்குவர்க்கு உரைக்கத் தொடங்கினார்.

‘சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! உன்னுடைய குலமாகிய சூரிய குலத்தில் தோன்றிய ‘சகரன்’ என்கின்ற ஓர் சக்கரவர்த்தி, ஒரு காலத்தில் அயோத்தி மாநகரத்தை ஆண்டு வந்தான். அந்த அரசனுக்கு இரண்டு மனைவியர்கள் இருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவனுக்கு ‘கேசினி’ என்று பெயர். அவள் விதர்ப்ப தேசத்து

மன்னனின் மகளாவாள். இரண்டாவது மனைவிக்கு 'சுமதி' என்று பெயர். இவள் பட்சிகளின் அரசனாகிய கருடனுக்குத் தங்கையாவாள்.

ஒருமுறை சகரச் சக்கரவர்த்தி தன் மனைவியர் இருவருடனும் இமாலயத்தில் இருக்கும் 'பிருகுப்ரஸ்ர வனம்' எனும் இடத்தில் சென்று தவம் புரிந்தான். அப்போது 'பிருகு' மாமுனிவர் அவன் முன் தோன்றி, 'உன் மனைவியரில் ஒருத்தி உன் வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் புத்திரன் ஒருவனையும், மற்றொருத்தி மகாபலசாலிகளான அறுபதினாயிரம் புதல்வர்களையும் பெற்றெடுப்பர்' என்று ஆசீர்வதித்து மறைந்தார்.

அவர் வாக்குப்படி, மூத்தவளாகிய கேசினி 'அசமஞ்சன்' எனும் புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தாள். அவ் அசமஞ்சனுக்கு, பின்னாளில் 'அஞ்சுமான்' எனும் புதல்வன்பிறந்தான். இரண்டாவது மனைவியாகிய சுமதி சுரைக்காயைப் போன்றதொரு கர்ப்பப் பிண்டத்தைப் பெற, அப் பிண்டம் வெடித்து அதிலிருந்து அறுபதினாயிரம் புதல்வர்கள் தோன்றினார்கள்.

மூத்த மனைவியின் புதல்வனான அசமஞ்சன் கொடிய இயல்புடையவனாய் இருந்தான். அவன் ஊரிலுள்ள குழந்தைகளைப் பிடித்து வந்து, சரயுநதியில் கொண்டுபோய் போட்டு அவர்கள் துடிதுடித்து இறப்பதைக்கண்டு சிரித்து மகிழ்வான். அவனது கொடிய இயல்பைக் கண்ட தந்தையாகிய சகரன் அவனைக் காட்டிற்குள் துரத்திவிட்டு, தனது பேரனாகிய அஞ்சுமானை அன்போடு வளர்த்து வந்தான்.

சகர மகாராஜன் தனது புத்திரர்களதும் பேரனதும் பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்து, அவர்களின் வீரத்தை முன்னிட்டு அஸ்வமேத யாகம் ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கினான். அஸ்வமேத யாகம் என்பது ஒரு வெற்றிக் குதிரையை எல்லா நாடுகளுக்கும் செலுத்தி மற்றைய அரசர்களைப் பணியச் செய்து செய்யப்படும் யாகமாகும். இம் மன்னவனும் அந்த யாகக் குதிரையைத் தனது பேரனான அஞ்சுமானைக் கொண்டு பல நாடுகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தான்.

புலோகத்தில் இருக்கும் எவராயினும் நூறு அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்து முடித்துவிட்டால், அப்போது தேவலோகத்திற்குத் தலைவனாக இருக்கும் இந்திரனை நீக்கிவிட்டு, நூறு யாகம் செய்து முடித்தவனை இந்திரலோகத்திற்குத் தலைவனாக்குதல் என்பது மரபு. அதனால் சகரன் செய்யும் யாகத்தினால் இந்திரனின் பதவி பறிபோகப் போவதை அறிந்த தேவர்கள், அந்தச் செய்தியைத் தம் தலைவனாகிய இந்திரனிடம் சென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட இந்திரன், மாயையால் அந்த யாகக் குதிரையைக் கவர்ந்து சென்று, பாதாளலோகத்தில் கடுந்தவம் செய்துகொண்டிருந்த 'கபிலர்' என்கின்ற பெரிய முனிவரின் பின்னால் இருந்த மரத்தில் கட்டிவிட்டுச் சென்றான். இக் கபில முனிவர் திருமாலின் அம்சமாகக் கருதப்படுபவர் ஆவார்.

யாகக் குதிரையைக் காணாத அஞ்சுமான் கலங்கித் திகைத்து, பூமியில் எல்லா இடத்திலும் அதனைத் தேடினான். பின் அக் குதிரையைக் காணாது தனது பாட்டனாகிய சகரனிடம் சென்று நடந்ததை உரைத்தான். அதுகேட்டுக் கவலையுற்ற சகரன், தனது இரண்டாவது மனைவியாகிய சுமதியின் புதல்வர்கள் அறுபதினாயிரம் பேரையும் அழைத்து, அந்த யாகக் குதிரையைத் தேடிவருமாறு கட்டளையிட்டான். பலசாலிகளான அவர்கள் தந்தை தொடங்கிய யாகம் தடைப்பட்டதை அறிந்து, கடும் சினங்கொண்டு, பூமி முழுவதும் தேடிப் பார்த்து யாகக் குதிரை அகப்படாததால், பாதாளலோகத்தில் சென்று தேட நினைந்தார்கள்.

பூமியின் வடகீழ்த் திசையின் நூறு யோசனை தூர அகலமும், நூறு யோசனை தூர ஆழமும் கொண்ட இடத்தைத் தோண்டி எடுத்து அவ்வழியாகப் பாதாளலோகத்திற்குச் சென்ற அவர்கள், அங்கு தவம் செய்துகொண்டிருந்த கபில முனிவரின் பின்னே நின்ற, தங்களது யாகக் குதிரையைக் கண்டு, அம் முனிவரே தம் குதிரையைக் கவர்ந்தார் எனத் தவறுதலாக நினைந்து, அம் முனிவரின் தவத்திற்கு இடையூறு செய்தனர்.

அவர்களது செயலால் பெருங் கோபம் கொண்ட கபில முனிவர், அவர்களைக் கோபத்துடன் விழித்துப் பார்க்க, பரமசிவனது கோபத்

தால் திரிபுரங்களும் சாம்பலானதுபோல, அவ் அறுபதினாயிரம் புதல்வர்களும் சாம்பலாகிப் போனார்கள். இச் செய்தியை ஒற்றர்கள் சகர மகாராஜனுக்குச் சென்று உரைத்தனர். அதனைக்கேட்டு சகர மகாராஜன் பெருங் கவலையுற்றான். அவன் தனது பேரனாகிய அஞ்சுமானை அழைத்து, 'என் புதல்வர்களையும் இழந்தேன், யாகத்தையும் இழந்தேன்' என்று வருந்திக்கூற, அஞ்சுமான் தான் வேள்விக் குதிரையைக் கொணர்வதாகக் கூறிப் பாதாள உலகத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

அங்குசென்ற அவன் தனது சிறிய தந்தையர்கள் இறந்து சாம்பலாய்க் கிடப்பதைக் கண்டு வருந்தி, கபில முனிவரின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கித் தான் வந்த நோக்கத்தைச் சொல்ல, கபில முனிவர் நடந்தவற்றைக் கூறி, அந்த யாகக் குதிரையை அவனோடு அனுப்பி வைத்தார். அஞ்சுமான் யாகக் குதிரையைக் கொண்டு வர, சகர மன்னனது யாகம் பூர்த்தியாகியது. அதனால் சகர மகாராஜன் மகிழ்ந்து, தன் பேரனாகிய அஞ்சுமானுக்கு, நாட்டைக் கொடுத்து முடிசூட்டியபின் பரலோகம் சென்று சேர்ந்தான்.

சகரச் சக்கரவர்த்தியினது புதல்வர்களால் தோண்டப்பட்ட குழியில் நிரம்பிய நீரே பின்னாளில் கடலாக மாறியதாம். அதனாலத்தான் அதற்கு 'சாகரம்' எனப் பெயர் வந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது.

பின்னாளில் அஞ்சுமானுக்குத் 'திலீபன்' எனும் புதல்வன் பிறந்தான். அந்தத் திலீபனுக்கு 'பகீரதன்' எனும் புதல்வன் பிறந்தான். அந்தப் பகீரதன், 'கபிலரால் சபிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாய்ப் போன எனது முன்னோர்கள் நற்கதி அடைய வழி என்ன?' என்று குலகுருவாகிய வசிதடரிடம் வினவினான். அவர் 'பிரம்மனை நோக்கி நீ தவம் செய்தால், உனது முன்னோர்கள் நற்கதி அடைய வழி பிறக்கும்' எனக் கூற, பகீரன் பிரம்மனை நோக்கிக் கடுந்தவம் செய்யத் தொடங்கினான்.

பகீரதனது தவத்தால் மகிழ்ந்த பிரம்மதேவன், அவன் முன் தோன்றி, 'உன் மூதாதையர்கள் நற்கதி அடைய வேண்டுமானால், நீ ஆகாய கங்கையைவேண்டி அந்த கங்கையைப் பூமிக்குக்

கொணர்தல் வேண்டும். அதன் நீரில் உன் மூதாதையரின் அஸ்திகளைக் கரைத்தால் அவர்கள் நற்கதி அடைவர்' எனக் கூறியதோடு, 'ஆகாய கங்கை பூமிக்கு வந்தால் அவள் வேகத்தை இப் பூமி தாங்காது அதனைத் தாங்கும் சக்தி சிவபெருமானுக்கே உண்டு. எனவே, முதலில் நீ சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்து, அவரிடம் பூமிக்கு வரும் கங்கா தேவியைத் தாங்கி, பின் அதனை பூமியில் ஓடவிட வேண்டும் என வரம் வேண்டுவாயாக! அதன் பின்னர் ஆகாய கங்கா தேவியை வேண்டி அவளைப் பூமிக்கு வருமாறு வரம் வேண்டு!' எனக் கூறி மறைந்தார்.

பிரம்மன் கூறியதன்படி சிவனை நோக்கிப் பலகாலம் தவமிருந்து, பூமிக்கு வரும் கங்கா தேவியைத் தாங்க வேண்டும் என அவரிடம் வரம் பெற்ற பகீரதன், பின்னர் பல்லாண்டுகள் கங்காதேவியை நோக்கித் தவம் செய்தான். தன் முன் தோன்றிய கங்காதேவியிடம், 'பூமிக்கு வந்து எம் மூதாதையர்க்கு நற்கதி அளிக்க வேண்டும்!' என வேண்டினான். கங்கையோ, 'என் வேகத்தைச் சிவனாலும் தாங்க முடியாது' எனக் கூறி, அவ் வரத்தை அளிக்க மறுத்து மறைந்தாள்.

சலிப்புறாத பகீரதன், மீண்டும் சிவனை நோக்கித் தவம் செய்ய, சிவபெருமான் மீண்டும் அவன் முன் தோன்றி 'கங்கையைத் தான் தாங்குவேன்' எனக் கூறி அபயமளிக்க, மகிழ்ந்த பகீரதன், மீண்டும் கங்கையை நோக்கிப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தவமியற்றினான்.

மீண்டும் பகீரதனின் முன் தோன்றிய கங்கை, 'சிவன் உனக்குத் தந்த வரம் விநோதமானது, எனது வேகத்தை யார் பொறுப்பார்?' எனக் கூறி, மிகுந்த செருக்கோடு பூமியை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தாள். அங்ஙனம் வந்த கங்கையை ஒரு துளியும் வெளியே சிந்தாதபடி தன் சடாமுடிக்குள் அடக்கினார் சிவபெருமான்.

கங்கை முழுமையாகச் சிவனது சடாமுடிக்குள் அடங்கிவிட, கவலையுற்றான் பகீரதன். கங்கைநீர் பூமியில் பாயாது விட்டால், தன் மூதாதையர்கள் நற்கதி அடையமாட்டாரே எனப் பகீரதன் வருத்தமுற்றான். அவனுக்காக இரங்கிய சிவபெருமான், தன் சடைக்குள் இருந்த கங்கையின் ஒரு சிறிய பகுதியைப் பூமியில்

பாயுமாறு செய்ய, அந்த, கங்கை நீரில் சகர புத்திரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேரதும் சாம்பல் கரைந்து அவர்கள் நற்கதி அடைந்தனர். அதனால் மகிழ்ந்த பகீரதன் மீண்டும் அயோத்தி வந்து அந் நகரைச் சிறப்புற ஆண்டான்.

பகீரதனால் பூமிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதால்தான் கங்கை நதிக்கு 'பகீரதி' எனும் பெயர் உண்டாயிற்றாம். அதுபோலவே 'சன்னு' எனும் முனிவரது காதுகளின் வழியாகப் பாய்ந்து வந்ததால், இந் நதிக்கு 'சானவி' எனும் பெயரும் உண்டாயிற்றாம்.

பகீரதன் முதலில் பிரம்மனைக் குறித்துப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளும், சிவனைக் குறித்துப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளும், கங்கையைக் குறித்து ஐயாயிரம் ஆண்டுகளும் தவம் செய்தபின் மீண்டும் சிவனைக் குறித்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளும், கங்கையைக் குறித்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுமாக மொத்தம் முப்பதினாயிரம் வருடங்கள் இடைவிடாது பெருந்தவம் இயற்றினான் எனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒரு காரியத்திற்காகக் கடும் முயற்சி செய்கின்றவர்களை, இவர் 'பகீரதப் பிரயத்தனம்' செய்கின்றார் எனக் கூறும் மரபு உருவாயிற்று.

இங்ஙனமாய் கங்கை நதியினுடைய வரலாற்றை இராம இலக்குவருக்கு விஸ்வாமித்திரர் உரைக்க, அதுகேட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியுற்றனர். பின்னர் மூவரும் கங்கை நதியைக் கடந்து 'விசாலை' எனும் நகரத்தை அடைந்தனர். அந்நாட்டு அரசன் அம் மூவரையும் அழைத்துக் கௌரவித்தான். பின்னர் இராமஇலக்குவர்கள் ஜனக மன்னனின் வேள்வியைக் காண்பதற்காக விஸ்வாமித்திரரோடு 'விதேக' நாட்டை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகை

உத்தமர்களான இராம இலக்கு வர்கள், உயர்ந்த தவமுனியாகிய விஸ்வா மித்திரரோடு ஜனகன் என்னும் பேரரசன் ஆண்டு வருகிற ‘விதேக’ நாட்டிற்குள் பிரவேசிக்கின்றனர். இயற்கைவளம் பொருந்திய அந் நாட்டின் அழகு இராம இலக்குவரை வியக்கச் செய்கிறது.

அந் நாட்டின் வயல்களுக்குள் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் உழவ மல்லர்கள், தம் காதலியரின் காதல் பார்வைக்காய் ஏங்கி நிற்கின்றனராம். அத்தகையவர்களுக்கு, அவ் வயல்களுக்குள் மலர்ந்திருக்கின்ற பெரிய தாமரைப் பூக்களும், அவற்றின் மேல், உழவர்களால்களை எனப் பிடுங்கி எறியப்பட்டு விழுந்து கிடக்கின்ற கருங்கு வளை மலர்களும், அழகிய மலர்ந்த தமது காதலியரின் முகத்தையும் அதில் பொருந்தி இருக்கும் கரிய கண்களையும் நினைவுட்ட, அக் கண்கள் தரும் காதல் பார்வைக்காக ஏங்கிய அவர்கள், ஆசையோடு அவற்றின் அருகில் சென்று, அவை காதலியரின்

முகமும், கண்களும் அல்ல எனக் கண்டு, தம் ஆசை வீணாக, மனவெறுப்பு எய்தி நிற்கின்றனராம்.

அதுபோலவே, அந் நாட்டில் வாழும் மென்மையான தன்மையை உடைய மகளிர் கூர்மையான வாள்களை அவற்றின் உறையுள் இட்டால் போல, தமது கூர்மையான கண்களைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு, குளங்களிலுள்ள நீரில் மூழ்கி எழுகின்ற காட்சி, பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அதனுள் இருந்து மகாலட்சுமி எழுந்தாற்போல இருக்கின்றதாம்.

இவ்வாறாக அந்நாட்டின் அழகிய இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்த்தபடி, விஸ்வாமித்திர முனிவரோடு இராமலிக்குவர்கள் மிதிவை நகரை அண்மித்து வருகிறார்கள். அப்போது அந் நகரைச் சுற்றி இருந்த மதிலின் வெளிப்புறத்திலே, வெற்றிடம் ஒன்றில் மேடாக உயர்ந்து தோன்றுகிற ஒளிவீசும் கருங்கல்லொன்றை அவர்கள் காண்கின்றனர். அக் கல்லின் அருகாக அவர்கள் நடந்து சென்றபோது, இராமனுடைய காலடிபட்டு மண்ணில் எழுந்த தூசிப்படலம், அக் கல்லின்மேல் பட, அந்த நிமிடமே அந்தக் கல், தன் வடிவம் மாறி ஓர் அழகிய பெண்ணாகியது. உருமாறி எழுந்த அப் பெண் இராமனின் பாதத்தைப் பணிந்து நிற்கின்றாள்.

இவ் அதிசயக் காட்சிகண்டு வியந்த இராமன் விஸ்வாமித்திரரை நோக்கி, 'இஃது என்ன அதிசயம்?' என்றும், 'இப் பெண்மணியார்?' என்றும் வினவ, முனிவர், 'இராமா! முன்னொரு காலத்தில் தேவேந்திரன் தன் இச்சைக்காக இவளது கற்பை வஞ்சனையால் பறித்தான். அங்ஙனம் செய்த இந்திரனுக்கு உடல் முழுவதும் ஆயிரம் கண்கள் உண்டாகும்படி இப் பெண்ணின் கணவனான கௌதம முனிவர் சாபம் கொடுத்தார். இவள் பெயர் 'அகலிகை' எனக் கூறி, அவ் அகலிகையின் வரலாற்றை இராமனுக்கு விரிவாக உரைக்கத் தொடங்கினார்.

இவ் உலகமாந்தர் அனைவர்க்குமான அழகையெல்லாம் ஒன்றாக்கி, பிரம்மனால் படைக்கப்பட்டவள் இப் பெண்மணி. இவளுக்கு அகலிகை எனப் பிரம்மன் பெயரிட்டான். இவளது

அழகுகண்டு மூவுலகத்தில் இருந்தோரும் மயங்கினார்கள். இவ் அழகிய அணங்கினை அடைவதற்காக தேவலோகத்தின் தலைவனான தேவேந்திரன் பெரிதும் ஆசைப்படத் தொடங்கினான்.

தனது கருத்திற்கு மாறாக அகலிகையை அடைய நினைந்த தேவேந்திரனுக்கு அவளைக் கொடாத பிரம்மதேவன், கௌதம முனிவரை அழைத்து 'இவளைப் பாதுகாப்பாயாக!' எனக் கூறி அகலிகையை அவரிடம் ஒப்படைத்தான். பிரம்மனின் கட்டளையை ஏற்று, பலகாலம் அகலிகையைப் பாதுகாத்த கௌதம முனிவர், அவளில் சிறிதேனும் இச்சைப்படாமல் மீள அவளைக் கொணர்ந்து பிரம்மதேவரிடம் சேர்பித்தார். அகலிகையின் அழகில் சலனப்படாமல் இருந்த கௌதம முனிவரது நல்லொழுக்கத்தைக் கண்டு, இம் முனிவரே அகலிகைக்குப் பொருத்தமான கணவர் எனக் கருதிய பிரம்மன், இவளை அந்தக் கௌதம முனிவருக்குத் திருமணம் செய்துகொடுத்தான்.

அகலிகைமேல் தான் கொண்ட ஆசை நிறைவேறாமல் போகவே, ஆத்திரமும் பொறாமையும் கொண்ட இந்திரன், வஞ்சனையாலேனும் அவளை அடைந்துவிட வேண்டும் என முடிவு செய்தான்.

இவ்விடத்தில் முக்கியமான செய்தி ஒன்றை வாசகர்களுடன் நான் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். நமது தமிழ் மரபில், மாற்றான் மனைவியின் மேல் இச்சைப்படுதல் என்பது பெருங்குற்றமாய்க் கருதப்பட்டது. குறித்த ஒருவனுக்கு என்று பெரியோர் முன்னும் தேவுக்களின் முன்னும் நிச்சயிக்கப்படுகின்ற ஒரு பெண்ணை, மற்றைய அனைவரும் தாயாய் நினைந்து போற்றுதல் வேண்டும் என்பதே நம் மூதாதையரின் முடிவாய் இருந்தது. அதனால்தான் அறம் வகுத்த வள்ளுவரும், 'பிறனில் விழுமியாமை' என்னும் ஓர் அதிகாரத்தை அறத்துப்பாலில் வைத்தனர். அவ் அதிகாரக் குறள் ஒன்றில் சான்றோருக்கு பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மையே அறமும் ஒழுக்கமும் ஆகும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

வரைவற்ற காமத்தால், மாற்றான் மனைவியைத் தெரிந்தும் அகலிகையை அடைந்துவிட வேண்டும் என, இந்திரன் அறம் மீறி

நினைக்க ஆரம்பித்தான். அந்த நினைப்பினால் ஒருநாள், இருள் நீங்கி விடிவதற்கு முன்பாக, மாயையினால் கௌதம முனிவரைப் போல வேடம் புண்டு, அம் முனிவரின் ஆச்சிரமம் நோக்கி அவன் சென்றான்.

அங்குசென்ற அவன் சேவல் போல் கூவிச் சத்தம் எழுப்ப, பொழுது விடிந்துவிட்டதாக நினைத்த கௌதம முனிவர், தனது காலக்கடன்களைக் கழிக்க இதுவே தருணம் என நினைந்து, வழக்கமாகத் தான் செல்லும் நீர் நிலையை நோக்கிச் சென்றார்.

முனிவர் அப்புறம் சென்றதும், கௌதமரின் வடிவம் கொண்டிருந்த இந்திரன், அவரது ஆச்சிரமத்திற்குள் நுழைந்தான். நுழைந்த அவன் பாவத்திற்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல் அகலிகையின் அருகில் செல்ல, அரைத்துக்கத்திலிருந்த அகலிகை, வெளியில் சென்ற தனது கணவர்தான் வந்திருக்கிறார் என நினைந்து, மாறுவேடத்திலிருந்த இந்திரனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

இங்ஙனமாய் அகலிகையை ஏமாற்றி, இந்திரன் அவளை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், நீர் நிலைக்குச் சென்ற கௌதம முனிவர், அங்கு இயற்கையில் தோன்றிய குறிகளை வைத்து, இன்னும் பொழுது விடியவில்லை என்பதை உணர்ந்தார். இங்ஙனமாயின் சேவல் கூவியது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? என நினைந்த அவர், தனது ஞான திருஷ்டியினால் பார்க்க இந்திரன் செய்யும் வஞ்சனைச் செயல் அவர் அறிவில் பட்டது. ஆத்திரமுற்ற அவர் முக்கண்ணுடைய சிவபெருமான் கோபித்து வந்தாற்போல, தனது ஆச்சிரமம் நோக்கி வேகமாய் வரத் தொடங்கினார்.

உண்மையை உணர்ந்து முனிவர் வருவதை அறிந்த இந்திரன், முனிவரின் கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டுமே என அஞ்சி, ஒரு புனையின் வடிவம் கொண்டு ஆச்சிரமத்தைவிட்டு ஓட முயன்றான். அப்போதுதான் அகலிகைக்கு வந்தது தன் கணவர் இல்லை என்னும் உண்மை புலப்பட்டது. அவளும் கணவரின் கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டுமே என அஞ்சினின்ற அவ் வேளையில் முனிவர் கடுங்கோபத்தோடு அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

வந்த அவரது கண்ணில் புனையாய் ஓடும் இந்திரன்பட, ஆத்திரத்தோடு அவனை நோக்கி, 'ஒரு பெண்மேல் கொண்ட இச்சைக்காக, ஆன்றோர் வகுத்த தர்மத்தைமீறி வஞ்சனையாய் நீ நடந்து கொண்டாய். அதனால் உனது உடம்பு முழுவதும் ஆயிரம் பெண்குறிகள் முளைக்கட்டும்' எனச் சாபம் இட்டார் முனிவர். அச் சாபம் உடனேயே நிறைவேற நாணமுற்ற இந்திரன் அவ் இடத்தை விட்டு ஓடி மறைந்தான்.

இந்திரன் அவ் இடத்தைவிட்டு அகன்றதும், நடுக்கத்தோடு நின்ற தனது மனைவியாகிய அகலிகையை நோக்கி, 'கணவனது தீண்டுதலுக்கும் மாற்றான் ஒருவனுடைய தீண்டுதலுக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் கல்லைப் போல நீ இருந்ததால் நீயும் கல்லாகக் கடவாய்' எனச் சபித்தார் முனிவர்.

அச் சாபத்தினைக் கேட்டு அதிர்ந்துபோன அகலிகை, முனிவரது காலில் வீழ்ந்து கதறி அழுது, 'பிழைசெய்தவர்களைப் பொறுப்பது பெரியவர்களின் கடன். எனக்குச் சாபம் தந்த நீங்களே அச் சாபத்திற்கான விமோசனத்தையும் சொல்லி அருளவேண்டும்' என வேண்டினின்றாள்.

கோபம் அடங்கிய கௌதம முனிவர் அவளுக்காய் இரங்கி, அவளை நோக்கி, 'பெண்ணே அஞ்சாதே! ஒரு காலத்தில் அயோத்தியை ஆளுகின்ற தசரதனுக்கு இராமன் என்கின்ற புதல்வன் பிறப்பான். அவன் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தை முன்னிட்டு நீ கல்லாய்க் கிடக்கும் இவ் வழியாக நடந்து வருவான். அங்ஙனம் அவன் வருகையில், அவனது காலில் இருந்து எழும்பும் தூசிப்படலம் கல்லான உன்மேல்பட, நீ மீண்டும் பெண் உருவம்பெறுவாய்' என சாபவிமோசனம் அளித்து அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார். அவர் அப்புறம் சென்றதும் அகலிகை அவ்விடத்திலேயே கல்லாய்மாறி வீழ்ந்து கிடந்தாள்.

தம் தலைவனான தேவேந்திரனுக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தால், தேவகுலம் இழிவுற்றமையை அறிந்து, தேவர்கள் பிரம்மதேவனிடம் சென்று அவனை இச் சாபத்திலிருந்து மீட்கவேண்டும் எனவேண்டிக்

கொண்டனர். அவர்களது வேண்டுகோளை ஏற்ற பிரம்மதேவன் கௌதம முனிவரிடம், 'இந்திரனுக்குச் சாபவிமோசனம் அளித்தருள வேண்டும்' என்று கேட்டனர். கோபம் தீர்ந்த கௌதம முனிவர், இந்திரனின் உடம்பில் தோன்றிய ஆயிரம் பெண் குறிகளும், ஆயிரம் கண்களாக மாறும்படி சாபவிமோசனம் அளித்தார்.

இதுவே இப் பெண்ணின் வரலாறு எனக் கூறிய விஸ்வாமித்திர முனிவர், கைகளால்தாடகையை அழித்தும், கால்களால் அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனம் கொடுத்தும் நிற்கின்ற இராமபிரானைப் புகழ்ந்து ரைக்க, இராமபிரான் அவ் அகலிகையை 'தாயே!' என்று அழைத்து வணங்கினான்.

பின்னர் விஸ்வாமித்திரரும், இராமஇலக்குவரும் அவ் அகலிகையை அழைத்துக் கொண்டு கௌதம முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தனர். அங்கிருந்த கௌதம முனிவரிடம் விஸ்வாமித்திரர், 'இவள் தெரிந்து பிழை செய்யாதவள், இந்திரனது வஞ்சனைக்கு ஆளாகியே இவள் தவறிழைத்தாள் ஆதலால் இவள் நெஞ்சினால் பிழைப்பிலள் அவளை நீ ஏற்றருள வேண்டும்' எனக் கூற, அவரது வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு, கௌதம முனிவர் அகலிகையை மீண்டும் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டார்.

அதன் பின்னர் விஸ்வாமித்திரரும், இராமஇலக்குவரும் ஜனகனது யாகம் காண்பதற்காக மிதிலை நகர் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்

உயர் பெருமை கொண்ட ஜனக மகாராஜன் ஆளும் மிதிலை நகருக்குள் இராமஇலக்குவரை அழைத்துக் கொண்டு விஸ்வாமித்திர முனிவர் செல்கிறார். வழி எங்கும் செழிப்புற்றுக் கிடந்த அந் நகரின் அழகினை ரசித்தபடி இராமனும், இலக்குவனும் அவரைத் தொடர்ந்து நடக்கின்றார்கள்.

அந்த நகரை அலங்கரிக்க கம்பங்களில் கட்டப்பட்டிருந்த கொடிகள், இராம இலக்குவரை வரவேற்பன போல் காற்றில் அசைகின்றன. மிதிலை நகரத்தில் இருந்த இளைஞர்களும், யுவதிகளும் வெறுத்துக் கழற்றி வீசிய அணி கலன்களால், அந் நகரத்து வீதிகள் பொலிவுற்றுக் கிடக்கின்றன. அங்ஙனம் நகைகளாலும், நவரத்தினங்களாலும் பொலிவுற்றுக் கிடக்கும் அவ்வீதிகள், நட்சத்திரங்கள் நிறைந்து ஒளிவீசிக் கிடக்கும் வாளைப் போல அழகுடன் காட்சி தருகின்றன.

அங்குள்ள சோலைகளில் இளம் பெண்கள் ஊஞ்சல் ஆட, அந்த ஊஞ்சலின் அசைவினால், அப் பெண்களின் கூந்தலில் இருந்த மலர் களை மொய்த்திருந்த வண்டுகள் எழுந்து ஓசையிடுவது, அப் பெண்களின் மெல்லிய இடைகள், இந்த மலர்களின் பாரத்தைத் தாங்காதே என ஓலமிடுவது போல் தோன்றுகிறது.

இங்ஙனமாய் அழகுறப் பொலிந்து நிற்கும் மிதிலையின் காட்சி களைக் கண்டபடி, இராமஇலக்குவர் அந் நகரின் அழகிய வீதி ஒன்றினூடாக முனிவரோடு நடக்கத் தொடங்குகின்றனர். அவ்வீதியில் அமைந்திருந்த கன்னிமாடத்தின் மேல் ஜனகனின் மகளும், மகாலட்சுமியின் அவதாரமுமாகிய சீதை நின்று கொண்டிருக்கிறாள்.

அழகில் சிறந்தவனான மன்மதன், அச் சீதையின் வடிவத்தைச் சித்திரத்தில் அமைக்க எண்ணி, அதற்கான வர்ணமாய் அமிர்தத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அவள் வடிவை வரைந்து பார்க்கிறான். அங்ஙனம் முயன்றும் அவனால் சீதையின் ஓர் அங்கத்தைக் கூட சரிவர எழுத முடியவில்லையாம். அந்த அளவு கற்பனைக்கெட்டா அழகினைக் கொண்ட சீதை கன்னிமாடத்தில் நிற்க, அவளது அழகினைக் கண்டு, பார்வதிதேவியை ஒத்த அழகுடைய அந் நகரத்துப் பெண்கள், சீதையின் அழகு தந்த வியப்பினால் தம் சிரத்தில் கரம் வைத்து அவளை வணங்கி நிற்கின்றனராம்.

அங்ஙனம் வணங்கி நிற்பவர்களில் ஒருத்தி, 'இந்த சீதையின் அழகை முழுமையாய்க் காண தேவலோகத்தவர் போல இமையாத கண்கள் எமக்கு கிடைக்கவில்லையே' என்று ஏங்கி உரைக்க, அதனைக் கேட்டு வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்த தேவர்கள் சீதையின் அழகைக் காண இமையாத கண்கள் இரண்டு இருந்தால் மட்டும் போதாதே எனக் கூறிக் கவல்கின்றனர்.

இங்ஙனமாய் சீதையின் அழகில் பலரும் மயங்கி நிற்க, அவள் நின்ற கன்னிமாட வீதியினூடு நடந்து வந்த இராமன், தற்செயலாய்த் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கிறான். அவனது கண்கள் மாடத்தில் அழகுற நின்ற சீதையின் கண்களைச் சந்திக்கின்றன. அண்ணலும் நோக்குகிறான் அவளும் நோக்குகிறாள்.

அக் கண்களின் சந்திப்பால் அவ் இருவரது இதயங்களும் ஒன்றை யொன்று ஈர்த்துக் கொள்கின்றன. அந்த நிமிடமே அவ்விருவரும் ஈருடல் ஒருயிர் ஆகின்றனர். பாற்கடலில் பாம்பணையில் படுத்திருந்த திருமாலின் பாதம் தொட்டு எப்போதும் இருப்பவள் அன்னை மகா லட்சுமி. அத் திருமால் இராமானாய் அவதரித்து பூமிக்கு வந்து விட, மீண்டும் அவனை அடைவதற்காய் சீதையாய் தானும் பூமிக்கு வருகிறாள் அவ் அன்னை. அங்ஙனமாய்ப் பாற்கடலிலிருந்து பிரிந்து வந்த அவ்விருவரும் மிதிலையில் சந்திக்க, அச் சந்திப்பின் பெருமையை நாம் வார்த்தைகளால் உரைக்கத்தான் முடியுமோ?

இவ்வளவு சம்பவங்களும் ஓரிரு நிமிடத்திற்குள் நடந்து முடிந்து விடுகின்றன. விஸ்வாமித்திரர் இக் காட்சியைக் காணாதவர் போல் தொடர்ந்து நடக்கிறார். முனிவர் முன் நடக்க தன் நிலை உணர்ந்த இராமன், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு அவர் பின்னால் நடந்து மெல்ல மறைகிறான்.

இராமன், தன் பார்வையில் இருந்து மறைந்ததும், காதல் நோயால் வாடுகிறாள் சீதை. அந்த நிமிடமே அவள் உடல் மெலிந்து போகிறது. அவள் அணிந்திருந்த 'மேகலை', 'கைவளை' போன்ற ஆபரணங்கள் தானாய்க் கழன்று விழ, அவளின் நிலைகண்ட தோழியர்கள் அவளை அணைத்து அழைத்துச் சென்று மலர்ப்படுக்கையில் சேர்க்கின்றனர். அப் படுக்கையில் சீதை துவண்டு கிடக்கிறாள். அதுகண்ட சீதையின் தோழியர்கள் அஞ்சி, சீதைக்கு ஏதோ தோஷம் உண்டாயிற்று என நினைந்து திருஷ்டி கழிக்கின்றனர்.

இங்ஙனமாய்க் காதல் நோயால் சீதை ஒருபுறம் வருந்திக் கிடக்க, மறுபுறம் விஸ்வாமித்திரருடன் சென்ற இராமனையும், இலக்குவனையும் ஜனக மகாராஜன் எதிர்கொண்டு வரவேற்ற பின், அவர்களை ஓர் அரண்மனையில் தங்க வைக்கிறான். அங்கு வந்த ஜனகனது குல குருவும், கௌதமரதும், அகலிகையினதும் புதல்வருமான 'சதானந்த முனிவர்' விஸ்வாமித்திர முனிவரைப் போற்றி, அவரது வரலாற்றை இராமஇலக்குவருக்கு எடுத்துக் கூறிய பின் அவர்களை வாழ்த்திவிட்டுச் செல்கிறார்.

இரவாகிவிடவே விஸ்வாமித்திரரும், இராமஇலக்குவரும் துயில் கொள்ளச் செல்கின்றனர். நடந்து வந்த களைப்பினால் விஸ்வாமித்திரரும், இலக்குவனும் உறங்கிவிட, சீதைமேல் கொண்ட காதலினால் இராமன் உறக்கமில்லாது தவித்துக் கிடக்கிறான்.

அங்ஙனம் கிடக்கும் இராமனின் கண்களில் சீதையின் கற்பனை உரு வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. காதல் மிகுதியால் காணும் இடமெல்லாம் சீதை போன்ற ஒரு வடிவம் தோன்ற தவித்து நிற்கிறான் இராமன். காதல் மிகுந்த அந் நேரத்திலும் அறம் நிறைந்த இராமன் மனதில் ஒரு கேள்வி எழுகிறது.

மாடத்தில் கண்ட அப்பெண்ணை என்மனம்பிரும்பிற்று. அவளை அடைய வேண்டும் என நான் ஆசை கொண்டேன். அவளை என்ன வளாக்க என் மனம் இச்சித்தது. எனது இச் செயல் சரியானதா? நான் மாடத்தில் கண்ட பெண் கன்னிப்பெண்ணானால் நான் கொண்ட ஆசை தவற்றறதாய் ஆகும். ஒருவேளை அப் பெண் வேறு எவருடையதாவது மனைவியாக இருந்தால் மாற்றான் மனைவியை இச்சித்த பாவம் எனக்கு வருமே என நினைந்ததும் இராமனின் மனம் நடுங்கிப் போகிறது.

மனதில் எழுந்த அக் கேள்வியால் பெரும் குழப்பம் கொண்டு சிலபொழுது தவிக்கின்றான் இராமன். சிறிது நேரத்திலேயே அவனது மனம் தெளிவுறுகிறது. இதுநாள் வரை எனது மனம் பிழையான வழியில் சென்றதில்லை. இன்று எனது மனம் அப் பெண்ணை விரும்பிற்று என்றால், நிச்சயம் அவள் கன்னியாகவும், எனக்குரியவளாகவும் தான் இருப்பாள் என நினைந்து அமைதியுற்ற இராமன் மெல்ல துயிலத் தொடங்குகிறான்.

இவ்விடத்தில் இக் கதையைப் படிக்கும் இளையோர்க்கு ஓர் விடயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இராமன் சீதையைக் கண்ட பின் அவள் வேறெவர்க்கும் உடமையானவளோ? என முதலில் குழம்புகிறான். பின்னர் இல்லை அவள் எனக்குரியவள் தான் என நிச்சயித்து அமைதியுறுகிறான். அங்ஙனம் சீதையைத் தன்னவளாய் உறுதியாய் நிச்சயிக்க, அவன் தனது மன ஒழுக்கத்தையே சாட்சியாகக்

கொள்கிறான். நாமும் இங்ஙனம் வாழப் பழக வேண்டும். ஒழுக்கம் தவறாது நாம் வாழ்ந்து வருவோமானால், நமது மனமே நம்மை நல்வழிப்படுத்திச் செல்லும் என்பதனையே இராமனின் இச்செயல் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

மறுநாள் சூரியன் உதிக்கத் தொடங்குகிறான். காலையில் எழுந்து இராமஇலக்குவர்கள் தம் காலைக்கடன்களை நிறைவேற்றிய பின்பு, முனிவரோடு ஜனகனது வேள்வியைக் காண்பதற்காக வேள்விச் சாலையை அடைகின்றனர். முனிவர்களும், அந்தணர்களும், சிற்றரசர்களும், பிரைஜகளும் சூழ்ந்திருக்க நடுவில் சூரியப் பிரகாசத்துடன் ஜனக மகாராஜன் அமர்ந்திருக்கிறார்.

அங்கு வந்த விஸ்வாமித்திரர் தன் இருபுறமும் இராமஇலக்குவரை அமர்த்தித் தானும் அமர்ந்து கொண்டு, ஜனகனுக்குத் தன் வணக்கத்தை உரைக்கிறார். மீள அவருக்கு வணக்கம் உரைத்த ஜனகன் 'இளம் சிங்கங்கள் போலத் தங்கள் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் இப் புதல்வர்கள் யார்?' என வினவ, விஸ்வாமித்திரர், இராமனது குலமரபை ஜனகனுக்கு விரிவாக எடுத்துச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

'ஜனக மன்னனே! ஆதியில் பிரம்ம தேவன் உலகத்தைப் படைக்க நினைத்து ஒன்பது புத்திரர்களைத் தன் மனதினால் உருவாக்கினான். அப் புதல்வர்களில் ஒருவரான 'தட்சப்பிரஜாபதி' என்பவருடைய புத்திரிகளில் ஒருத்தியான 'அதிதி' என்பவள், 'காசிப' முனிவரை மணம் புரிந்தாள். அவளிடம் 'விவஸ்வான்' எனும் சூரியன் தோன்றினான். அந்தச் சூரியனது குமாரன் 'மனு'. அவன்தான் இந்த இராமனுடைய குலத்தின் ஆதி புருஷன் ஆவான்.

அவனையடுத்து, குலபுருஷனாய்த் தோன்றியவன் 'இஷ்வாகு' மகாராஜன். இவனது வழியில் வந்தவன் 'கருத்தன்' என்பவன் ஆவான். இவன்வழியில் வந்ததால்தான் இராமனுக்குக் 'காகுத்தன்' எனும் பெயர் உண்டாயிற்று.

அடுத்து இம்மரபில் 'நிமி' என்பவன் தோன்றினான். அவனைத் தொடர்ந்து வந்தவன் 'மாந்தாதா'. அவன் பின் வந்தவன்

‘முசுகுண்டன்’. அடுத்து அம் மரபில் தோன்றியவன் ‘சிபிச் சக்கரவர்த்தி’. அவன் வழியில் வந்தவனே ‘சாகரன்’. அதற்கடுத்தவன் ‘பகீரதச் சக்கரவர்த்தி’. அவன் பின் வந்தவன் ‘ரகு மகாராஜன்’, அவன் பின்னவன் ‘அச மகாராஜன்’. அவன் புதல்வனே ‘தசரதன்’. அத் தசரதனின் புதல்வர்களே இவர்கள்’ எனக் கூறி, இராமனின் குலமரபை விரிவாய் உரைக்கிறார் முனிவர்.

அவ் வரலாற்றைக் கேட்டும் இராமஇலக்குவரைப் பார்த்தும் அவர்கள்மேல் விருப்பம் கொண்ட ஜனகன் அன்று நடக்க இருக்கும் தன் மகளின் சுயம்வரம் பற்றி முனிவருக்குச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

சீதையும் சிவதுணுகும்

**‘இராமகாதை’
பாலகாண்டம்**

உவப்போடு விஸ்வாமித்திரர் இராமனுடைய உயர்குலப் பெருமையை விரித்துச் சொன்னபிறகு, இராமனுடைய வீரத்தின் சிறப்பைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார். ‘**ஜனகனே!** இந்த இராமனுக்கு, பல அஸ்திரப் பிரயோகங்களை நான்தான் கற்பித்தேன். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! அந்த அஸ்திரங்கள் என்னிடம் இருக்கும்போது காட்டிய ஆற்றலைவிட, இராமனின் கைக்குச் சென்றதும் காட்டும் ஆற்றல், முன்பைவிடப் பன்மடங்கு பெருகி வெளிப்படுவதைக் கண்டு எனது மனமே பொறாமை கொள்ளப் பார்க்கிறது என்றால், இராமனின் வீரத்தை நீ உணர்ந்து கொள்வாயாக!’ என்று உரைக்கிறார்.

தொடர்ந்து இராமனின் பண்பாட்டை உரைக்கத் தலைப்படுகிறார் அவர். இராமனின் தன்கையாகிய தசரதனுக்கு அறுபதினாயிரத்து மூன்று மனைவியர்கள். ஒருவேளை இராமனிடமும் அத்தகைய

பலதார மணம் புரியும் இயல்பு இருக்குமோ? என ஜனகன் எண்ணுவானோ என நினைந்த விஸ்வாமித்திரர், 'ஜனக மகாராஜனே! தசரதன் இந்த இராமனைப் பெற்றெடுத்த அளவில் மட்டுமே அவனது தந்தையாவான். ஆனால் இந்த இராமனுக்கு அறங்களையும் ஒழுக்கங்களையும் ஊட்டி வளர்த்தவன் வசிட்டன் என்கின்ற மகாமுனிவன் என்பதை நீ அறிந்து கொள்வாயாக!' என்று இராமனின் ஒழுக்கப் பெருமைகளை உரைத்து முடிக்கிறார்.

இராமனது கம்பீரத்தைப் பார்த்தும், அவனது குலப் பெருமையைக் கேட்டும் அவனது வீரம், ஒழுக்கம் முதலியவற்றை அறிந்தும் ஜனகன் இராமன்பால் பெரும் ஈடுபாடு கொள்கிறான். இந்த அழகிய வீரனே என் மகளாகிய சீதைக்கு மணாளனாகத் தக்கவன் என்று அவன் உள்ளம் முடிவு செய்கிறது.

இராம, இலக்குவரை அழைத்துவந்த விஸ்வாமித்திரர் ஜனகனிடம், இராம, இலக்குவரைத் தான் இங்கு அழைத்து வந்ததன் காரணம் உரைத்தபோது, 'இவர்கள் உனது வேள்வியையும் காண்பார்கள், வில்லையும் காண்பார்கள்' என்று சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வர, உடனே ஜனகன் தன் மந்திரிகளை அழைத்து, சீதையின் திருமணத்தின் நிபந்தனையாகத் தான் வைத்திருக்கும் சிவதனுசைக் கொண்டுவரும்படி உத்தரவிட்டான்.

வலிமைமிக்க யானையை ஒத்த மேனியையும், கல்லெனத் திரண்ட தோள்களையும் கொண்ட அறுபதினாயிரம் அளவில்லாத ஆற்றல்மிக்க வீரர்கள், அவ் வில்லின் இடையிடையே மாபெரும் தண்டுகளைச் செலுத்தி, அதனைத் தமது தோளில் சுமந்துகொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்தனர்.

நெடுங்காலமாக அவ் வில்லைத் தாங்கிய முதுகின் நோவை ஆற்றிக் கொள்ளவும், உயர்ந்த மேருமலை இவ் வில்லின் பெருமையோடு ஒப்பிட்டுத் தனது அளவுபற்றி வெட்கமடையவும், மிதிலைநகர் மக்கள் சமுத்திரம் போலத் திரண்டுவந்து கூச்சலிடவும், உலகத்தில் இனி வெற்றிடம் இல்லை என்று மற்றவர்கள்

நினைக்கும்படியாகவும் அந்த வில் வந்து சேர்ந்தது. விஸ்வாமித்திரரும், இராம, இலக்குவரும் அந்தச் சிவதனுசை வியப்போடு பார்த்தார்கள்.

சீதையின் திருமணத்திற்குத் தான் விதித்திருக்கும் நிபந்தனை பற்றியும், அங்கு கொணரப்பட்ட சிவதனுசின் வரலாறு பற்றியும் அவர்களுக்குச் சொல்லுமாறு தன் குலகுருவாகிய சதானந்த முனிவரை ஜனகன் வேண்டிக் கொள்ள, அவர் அவ் விடயங்கள் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஒரு காலத்தில் சிவபெருமான் தன்னை நோக்கித் தவம் புரிந்த 'சதி' என்கின்ற தட்சனின் மகளை, அவனின் அனுமதியின்றித் திருமணம் செய்துகொண்டார். தட்சனின் மகளானபடியால் சதியை, பலரும் தாட்சாயினி என அழைத்து வந்தார்கள். பின்பொருமுறை நடந்தவற்றை மறந்து மகள்மேல் கொண்ட அன்பு மிகுதியால், தாட்சாயினியைக் காணும் விருப்போடு, அந்தத் தட்சன் கயிலைக்கு வந்தான்.

அப்போது சிவபிரானும், தாட்சாயினியும் தன்னை எதிர்கொண்டு வந்து உபசரிக்கத் தவறியமையால், கோபம் கொண்ட தட்சன், தன் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்று தனது மருமகனாகிய சிவபெருமானையும், மகளாகிய தாட்சாயினியையும் அழைக்காது மற்ற முனிவர்கள், தேவர்கள் முதலியோரை அழைத்து, பெரிய யாகம் ஒன்றினைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

அச் செய்தியை நாரதர் மூலம் அறிந்த தாட்சாயினி, சிவனிடம் வலிந்து வேண்டி அனுமதிபெற்று யாகம் நடக்கும் இடத்திற்கு ஆடம்பரத்தோடு வர, அவளைக் கண்ட தந்தையான தட்சன் ஆணவத்தோடு, 'உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது? நான் உங்களது கயிலைக்கு வந்தபோது நீயும், அந்தச் சுடலைச் சாம்பலை உடம்பெல்லாம் பூசித் திரியும் பித்தனான சிவனும் என்னை அவமதித்தீர்கள். அதனால் உனது கணவனான சிவனுக்கு, இந்த யாகத்தில் 'அவிர்பாகம்' வழங்க மாட்டேன்! நீயும் இவ்விடத்தில் நிற்காதே. போ!' என்று கூறி, அவமரியாதை செய்தான்.

அதனால் மனம் வருந்திய தாட்சாயினி, 'உன் யாகமும் அழிந்து, நீயும் அழியக் கடவாய்!' என்று சபித்துவிட்டு, கயிலைக்கு வந்து நடந்தவற்றைச் சிவனுக்கு உரைக்க. கோபம் கொண்ட சிவபெருமான் வீரபத்திரக் கடவுள் வடிவம் கொண்டு மேருமலையை வில்லாக வளைத்து அதனைக் கையில் ஏந்தியபடி தட்சனின் யாகசாலைக்குள் நுழைகிறார்.

கடும் கோபத்தோடு புறப்பட்டுவந்த வீரபத்திரர், சிவன் அழைக்கப் படவில்லை என்று தெரிந்தும், தட்சனின் அழைப்பை ஏற்று அந்த யாகத்தில் கலந்துகொண்ட தேவர்களையெல்லாம் துன்புறுத்தி, அவர்களுக்கு அங்கச் சேதங்கள் செய்தபின்பு அந்த யாகாக்கினியும் அழிந்து போகும்படி செய்கிறார்.

அதன்பின்பு தாட்சாயினி வேண்டிக்கொள்ள, சினம் நீங்கிய சிவனார், அந்த வில்லினைக் கையில் ஏந்தியபடி தாட்சாயினியோடு இடவாகனத்தில் ஏறிவந்து, இறந்துபோன தேவர் முதலியவர்களைப் பிழைப்பித்து அருள் செய்தார்.

சிவனார் கோபம்தணிந்தாலும், அவர் கையில் இருந்த வில்லினைக் கண்டு, அதனால் தமக்கு மீண்டும் ஆபத்து உண்டாகுமோ? ஏன் அஞ்சிநின்ற தேவர்களை, ஆறுதல் படுத்துவதற்காக சிவபெருமான் இந்த ஜனகனுடைய குலமுதல்வர்களில் ஒருவரான ஓர் அரசனிடம் அவ் வில்லினைக் கொடுத்தார்.

அந்தச் சிவனது வில், பல தலைமுறைகள் தாண்டியும் இந்த ஜனகனின் அரண்மனையில் இருந்து வருகிறது. அந்த வில்லினை யார் எடுத்து, வளைத்து, நானேற்றுகிறார்களோ அவர்களுக்கே இந்தச் சீதையைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக ஜனகன் அறிவித்திருக்கின்றான்' என்று கூறி நிறுத்திய சதானந்தர், ஜனகன் தனது மகளாகிய சீதையை அடைந்த வரலாற்றினையும் தொடர்ந்து கூறத் தொடங்குகிறார்.

முன்பொருமுறை, இந்த ஜனக மகாராஜன், வேள்வி ஒன்றைச் செய்வதற்காக யாகசாலை அமைக்கும் பொருட்டு, இரண்டு பெரிய

எருதுகளின் கழுத்தில் பளிங்கினால் செய்யப்பட்ட நுகத்தடியைப் பூட்டி, நிலத்தினை உழுத் தொடங்கினான். அங்ஙனம் அவன் நிலத்தை உழுத பொழுது, பூமிக்குள் இருந்து சூரியன் ஒன்று உதித்தாற் போல ஓர் பெண் குழந்தை வெளிப்பட்டது.

புமாதேவியே பெண் வடிவம் கொண்டு வந்தாற்போலவும், பாற்கடலிலிருந்த மகாலட்சுமியே குழந்தை உருவில் தோன்றினாற் போலவும் அக் குழந்தை, அழகினால் பொலிந்து நின்றது. ஆகாயத்திலிருந்து கங்காதேவி பூமிக்குவந்து ஆறாய் ஓடத் தொடங்கியபிறகு, பூமியிலிருந்த மற்றைய நதிகள் எல்லாம் ஒளி இழந்ததுபோல, பூமியில் வாழும் அழகு நிறைந்த பெண்கள் எல்லாம் அப் பெண் குழந்தையின் தோற்றத்தால் பொலிவிழந்து போயினர். மற்றைய பெண்கள் எல்லாம் தவம் செய்து அழகைப் பெறுவர். அந்த அழகே தவம் செய்து பெற்றவளாக அக் குழந்தை திகழ்ந்தாள்.

அத்தகைய அழகு மிகுந்த குழந்தைக்கு 'சீதா' என நாமமிட்டு, அன்போடு தன் மகவாய் அவளை வளர்க்கத் தொடங்கினான் ஜனகன். சீதை பருவமெய்தியதும் அவளது அழகு மேலும் மிளிர்ந்தொடங்கியது. பாற்கடலைக் கடைந்தபோது வெளிப்பட்ட மகாலட்சுமியை அடைவதற்குத் திருமாலைத் தவிர வேறு எவராலும் முடியாது என்று அறியாது அங்கிருந்த தேவர்கள் எல்லாம் அவளைத் தாமும் அடையவேண்டும் என நினைத்தது போல, சீதையை அடைவதற்காய் இராமன் அவதரித்துக் காத்திருப்பதை அறியாமல், பூமியில் வாழும் வேந்தர்கள் எல்லாம் அவளை அடைய வேண்டும் என ஆசைப்பட்டனர்.

சிவதனுசை வளைத்து, நானேற்றும் ஆற்றல் இல்லாத அவர்களில் பலர், ஜனக மன்னனுடைய நிபந்தனைப்படி அந்த வில்லை வளைக்க முற்பட்டு, அதனை அசைக்கக் கூட முடியாமல் போகவே அவமரியாதையுற்று மனவருத்தத்தோடு திரும்பினர்.

அதனால் தமக்கு நேர்ந்த அவமானம் பற்றி ஆத்திரமுற்ற அவர்கள், ஜனகன் மீது படையெடுக்க முயன்றனர். அவர்களை எல்லாம் ஜனகன் வெற்றிபெற்றான் ஆயினும், அதனால் அவனது

படைபலம் மெல்லமெல்லத் தேயத் தொடங்கியது. அதுபற்றி ஜனகன் கவலைப்பட அதனை அறிந்த தேவர்கள், ஜனகனுக்காக நால்வகை சதுரங்கப் படைகளையும் அனுப்பி வைத்தனர். அதனால் ஜனகனை இனி வெல்லமுடியாது என அறிந்த மன்னர்கள் புறமுதுகிட்டு ஓடித் தப்பினார்கள்.

அன்று முதல் இன்றுவரை, சிவனது அந்த வில்லின் அருகில்கூட எந்த மன்னரும் வந்தாரில்லை. அதனால் நம் சீதைக்கு இனித் திருமணமே நடைபெறாதோ? என ஜனகனும் நாட்டுமக்களும் நானும் வருத்தமுற்று நிற்கின்றோம். ‘விஸ்வாமித்திர முனிவரே! நீங்கள் அழைத்து வந்திருக்கும் இந்த இராமன், அந்தச் சிவனது வில்லை வளைத்து நானேற்றுவானானால் நாம் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுறுவோம். அதற்குத் தாங்கள் அனுமதிக்க வேண்டுமெனச் சதானந்த முனிவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

சதானந்த முனிவரின் கோரிக்கையை ஏற்ற விஸ்வாமித்திரர், இராமனை அழைத்துவந்த தனது உள்நோக்கம் நிறைவேறப் போகிறது எனும் மகிழ்ச்சியோடு, தனது சடாமுடியை அசைத்து மெல்லப் புன்னகைத்து, போர் செய்யக் காத்திருக்கும் இடபம் போன்று நின்ற இராமனின் விழிகளைநோக்கி, வாய் வார்த்தைகள் எதுவும் பேசாது, ‘நீ சதானந்த முனிவரது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவாயாக!’ என்று குறிப்பினால் உத்தரவிட, தனது குருவாகிய விஸ்வாமித்திர முனிவரது கட்டளையை ஏற்று இராமன் சிறிதும் அச்சமில்லாமல் அந்தச் சிவதனுசைக் கனிவோடு பார்த்தான்.

‘இராமகாலத்’ பாலகாண்டம்

எடுத்தது கண்டனர் இற்றது கேட்டார்!

உருவத்தில் மேருவை ஒத்திருந்த அந்தச் சிவதனுசு, சீதைக்குச் சூட்டப் போகிற மாலைபோல் தெரிய, குருவின் உத்தரவை ஏற்று அவ்வில்லை வளைப் பதற்காய் தன் இருக்கையைவிட்டு எழுகிறான் இராமன். யாகம் செய்யும் ஓமகுண்டத்தில் நெய்யினை வார்க்கும் போது அக் குண்டத்திலிருந்த அக்கினி ஓங்கி எழுவதுபோல, இராமன் எழுவது தோன்ற, ஊர் மக்கள் எல்லோரும் பேருவகை கொள்கிறார்கள்.

அதுவரை ஆரவாரத்துடன் இருந்த ஜனகனின் அரச சபை, இராமன் எழுந்ததும் ஊசிவிழும் சத்தமும் கூடக் கேட்குமளவு அமைதி அடைகிறது. அரச சபையிலிருந்த அத்தனைபேர் கண்களும் பூக்களை மொய்க்கும் வண்டுகள் போல, இராமனின் மேனி அழகைப் பருகுகின்றன. விண்ணுலகத்திலிருந்த தேவர் களும் மகிழ்ந்து ஆரவாரம் செய்கிறார்கள். பூவுலகத்தில் வாழும் முனிவர்கள் அனைவரும் இராமனின் முயற்சி வெற்றி பெற வேண்டும் என வாழ்த்துகிறார்கள்.

அமைதியாய் இருந்தசபையில் இப்போது பெண்கள் கூடியிருந்த பக்கத்திலிருந்து பேச்சுச் சத்தம் எழுத் தொடங்குகிறது. அங்கிருந்த மாதர்களில் சிலர், “இந்த வில் வலிமையுடையதே!” என்று சொல்லி ஏங்குகிறார்கள். வேறு சில பெண்கள், “இந்த இராமனின் கைகள் எங்கள் சீதையின் சிவந்த கைகளைப் பற்றாமல் போனால் எங்கள் சீதை நல்வாழ்வை இழந்து போவாளே!” என்று சொல்லி வருங்குகின்றனர்.

அங்கிருந்த இளம்பெண்களில் சிலர், கைகளைக் கூப்பித் தம் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிய, “மதயானை போன்ற கம்பீரத்தை உடைய இந்த இராமனும், வில்லை வளைக்காமல் விடுவானானால் சீதையோடு நாமும் இனி அக்கினியில் குதித்து மாள வேண்டியதுதான்” என்று சொல்லி ஒருவரையொருவர் பார்த்து ஏங்குகின்றனர்.

அவையிலிருந்த வயதில் முதிர்ந்த ஒரு மூதாட்டி கோபத்தோடு, “எங்கள் அரசனான ஜனகனுக்கு அறிவேயில்லை! இந்த அழகிய இராமன் தன்னுடைய மகளுக்குப் பொருத்தமான மணாளன் என நினைத்தால், அவளை அழைத்துக் கொண்டுபோ! என்று, இராமனுக்குக் கொடுப்பதை விட்டுவிட்டு, இந்த வில்லை வளைக்கச் சொல்வது எப்படி நியாயமாகும்?” எனச் சத்தமிடுகிறாள்.

அவள் அருகில் இருந்த இன்னொரு மூதாட்டி, சற்று நிதானத் துடன் முதல் பேசிய மூத்தவளைப் பார்த்து புன்சிரிப்புடன், “நீ ஏன் எங்கள் சக்கரவர்த்தி ஜனகனைத் திட்டுகிறாய்? அவர் சீதையின் திருமணத்திற்காக ஏற்கெனவே தான் விதித்திருந்த நிபந்தனைப் படிதானே, இந்த வில்லை வளைக்கும்படி சொல்கிறார். எத்தனை மன்னர்கள் முன்பு வந்து இந்த வில்லை வளைக்க முயன்று தோற்றனர் என்று நீ அறியாயா? அப்படியிருக்க நடுநிலையோடு இருக்கவேண்டிய நம் சக்கரவர்த்தி இராமனுக்கு மட்டும் எப்படி சலுகை வழங்குவதாம்?” என்று சொல்லி முதல் பேசிய மூதாட்டியை ஆறுதல் செய்கிறாள்.

தொடர்ந்து அவள், “நீ திட்டவேண்டியது எங்கள் சக்கரவர்த்தியை அன்று. இராமனை அழைத்துவந்த அந்த விஸ்வாமித்திர முனிவரையேயாம். துசரத குமாரனான இராமனைத் தன் யாகம் காப்பதற்காய் அழைத்துவந்த முனிவர், தன் யாகம் முடிந்ததும் இந்த இராமனை அவன் தந்தையாகிய தசரதனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியதுதானே! அதை விட்டுவிட்டு இங்கு அவனை அழைத்துவந்து, ஜனகனுடைய இந்தப் பெரிய வில்லை வளைக்கும்படி அவர் உத்தரவிடலாமா? மேருவை ஒத்த இந்தச் சிவதனுசினைத் தூக்குகிறபொழுது இந்தப் பிள்ளைக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் அவன் தந்தைக்கு இந்த முனிவர் என்ன பதில் உரைப்பார்? எனவே ஜனகனை நாம் குற்றம் சொல்லக் கூடாது. இந்த முனிவருக்குத்தான் வெட்கமில்லை.” என்று கூறித் தன் உரையை முடிக்கிறாள்.

எழுந்துநின்ற இராமன், முனிவரிடம் ஆசிபெற்று, அந்த வில்லைநோக்கி நடக்கத் தொடங்க, இப்பொழுது மீண்டும் சபையில் நிசப்தம் உண்டாகிறது. சிங்கம் ஒன்றும், நிமிர்ந்த ஒரு போர் எருதும், பெரியதோர் வலிய யானையும், குன்றாத மலை ஒன்றும் நடந்தாற்போல இராமன் நடந்துவர, அவனது நடை அழகைக் கண்டு மயங்கியவர்கள் மீண்டும் மௌனத்திற்கு ஆளாகிறார்கள்.

பொன்மயமான அந்தப் பெரிய சிவதனுசின் அருகில்ச் சென்ற இராமன், அந்த வில்லை சீதைக்குச் சூட்டப்போகிற மாலையை எடுக்குமாப்போல் மெல்லக் குனிந்து நிதானமாய் நிமிர்த்துகிறான். அதுவரை எவராலும் அசைக்கக் கூட முடியாமற்போன அந்த வில்லை, இராமன் மிகச் சாதாரணமாக எடுத்து நிமிர்த்துவதை, சபையிலிருந்த மிதிமை மக்கள் கண்ணிமைக்காமல் பார்க்கின்றார்கள்.

நிமிர்த்திய அந்த வில்லின் அடிப்பாகத்தைத்தனது காற்பெருவிரலால் அழுத்திக் கொண்டு அதில் நாணைப் பூட்டுவதற்காக, அந்த வில்லினை வளைக்கத் தொடங்குகிறான் இராமன். அப்போது அவ் வில் ‘படர்’ எனும் மாபெரும் சத்தத்துடன் முறிந்து இரு துண்டுகளாய் விழுகிறது. இராமன் வில்லை எடுத்ததைக் கண்ட அச் சபையினர், இடையில் நடந்த செயல்களையெல்லாம் காண்பதற்கு முன்னமே,

அவ் வில் ஓடியும் சத்தம் அவர்கள் காதில் விழுகிறது. இராமன் வில்லை எடுத்ததைக் கண்டவர் பின் அது இற்றதையே கேட்டனராம்.

அந்த வில் முறிந்தபோது இந்த அண்டகோளம் பிளந்ததோ என நினைக்கும்படியாய் பேரோசை கிளம்பிற்று. அவ் ஓசை கேட்டு மூவுலகத்திலிருந்தோரும் அஞ்சி நடுங்கினர். பூமியை எப்போதும் தாங்கி நிற்கும் ஆதிசேடன் எனும் பெரிய பாம்பும், தன் தலையில் இடி விழுந்துவிட்டதோ என மருண்டது.

தேவர்களும், மிதிலை நகரத்தாரும் மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடிக் கொண்டாடினர். தேவர்களுக்கு இராவணவதம் இனிநிகழும் என்பதால் ஏற்பட்ட பெருமகிழ்ச்சி. மிதிலை மக்களுக்குத் தம்முடைய சீதைக்குத் திருமணம் ஆகப்போகின்றதே என்ற மகிழ்ச்சி.

மிதிலை மக்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியின் நெகிழ்ச்சியால் மலர்ந்து, இராமனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பேசத் தொடங்கு கிறார்கள். சிலர் “தசரதன் மகன் இவன்” என்று பெருமையோடுகூற, வேறு சிலர் இராமனின் விரிந்த கண் அழகுகண்டு அவனை, “தாமரைக் கண்ணான்” என்று புகழ்கிறார்கள். இன்னும் சிலரோ, இராமனின் கரியமேனியால் இவனுக்கு “கார்மேகன்” எனும் பெயரே பொருத்தம் என்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் “இவன் மானுடனே அல்லன். திருப்பாற்கடலில் வீற்றிருக்கும் திருமாலேயாம்” என்றும் கூறி அழுகிறார்கள்.

இராமன் வில் முறித்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்த ஜனகன், தான் நேர்மையாகச் சேர்த்த, செல்வங்கள் நிறைந்த பண்டகசாலையைத் திறந்து, தமக்குத் தேவையான செல்வங்களை எடுத்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவிட, வறியவர்கள் தமக்குத் தேவையான செல்வத்தை அச் சாலையிலிருந்து அள்ளிச் செல்கின்றனர்.

தமது அன்புக்குரிய காதலருடன் ஊடல் கொண்டிருந்த அந் நகரத்துப் பெண்கள் வில் முறிந்த செய்திகேட்டுவந்த மகிழ்ச்சியால், அவ் ஊடலை மறந்து, தம் காதலரை இறுக அணைத்துக் கொள்கின்றனர்.

இங்ஙனமாய் வில் முறிந்த செய்திகேட்டு, மிதிலை மக்கள் மகிழ்ந்து கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தபோது.

யாரோ ஒருவன் சிவதனுசினை முறித்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டு, அந்தப்புரத்திலிருந்த சீதை நடுக்கமுறுகிறாள். முதல்நாள் மாலை வீதியால் நடந்துவந்த ஒரு ஆடவனைக் கண்டு என் மனம் மயங்கியது. இப்போது வில்லை வளைத்து முறித்தவன் அவனன்றி வேறொருவனாய் இருந்தால், நான் அக்கினியில் வீழ்ந்து மாய்வேன் என்று முடிவெடுக்கின்றாள் சீதை.

அப்போது அவளது தோழியாகிய நீலமாலை என்பாள், அரண்மனையிலிருந்து ஓடிவந்து, சீதையை நோக்கி, “முனிவர் ஒருவருடன் வந்த இரண்டு இளைஞர்களில், கருமைநிறமுள்ள ஒருவன் சிவதனுசினை மிகச்சாதாரணமாக வளைத்து நாணேற்ற முயன்றபோது, அவ் வில் முறிந்தது. இனி உனக்கு வதுவைதான்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூற, தான் முதல்நாள் கண்ட நாயகனே வில்லை முறித்திருக்கிறான் என்று உணர்ந்துகொண்ட சீதை, மகிழ்ச்சி மேலிட விம்மி அழுகிறாள்.

ஊடனடியாக விஸ்வாமித்திரருடைய ஆலோசனைப்படி, இராமன் வில்முறித்த செய்தியை, தசரதனுக்குச் சென்று உரைக்கும்படி சில தூதர்களை அனுப்புகிறான் ஜனகன். தூதர்கள் வந்து செய்தியினை உரைக்க, நடந்ததை அறிந்து தசரதனுடைய மனம் பேருவகை கொள்கிறது.

உடனடியாக மிதிலைநகர் செல்ல ஆயத்தம் செய்யும்படி தனது மந்திரி, பிரதானிகளுக்கும், நால்வகைச் சேனைகளுக்கும், நாட்டுமக்களுக்கும் அவன் அறிவிக்க, அயோத்தியே மிதிலைநோக்கி நகர்ந்ததுபோல அத்தனைபேரும் இராமன் திருமணத்தினைக் காணவென மிதிலை சென்றடைகின்றனர்.

தனது நகரத்தின் வாசலில் நின்று மகிழ்வோடு தசரதச் சக்கரவர்த்தியை வரவேற்கிறார் ஜனக மகாராஜன். தசரதன் சூரிய குலத்தவன். ஜனகன் சந்திர குலத்தவன். அவ்விருவரும் ஒருங்கே

நின்றது கூரியனும், சந்திரனும் ஒருங்கே நின்றாற் போல் காட்சிதர, அதுகண்டு இரு நாட்டு மக்களும் மகிழ்கின்றனர்.

ஜனகனுடன் வந்த இராமனை, தசரதன் அன்புமிகுதியால் ஆரத் தழுவிக் கொள்கிறான். அதுபோலவே தசரதனுடன் வந்த தனது தம்பியாகிய பரதனை இராமனும் தழுவிக் கொள்கிறான். இலக்குவனும், சத்துருக்கனும் இராமனதும், பரதனதும் அடியில் வீழ்ந்து வணங்குகின்றனர். அதன்பின் தசரதனது உத்தரவுப்படி இராமனும், அவனது சகோதரர்களும் தேர்களில் ஏறி மிதிலைக்குள் செல்கின்றனர்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

‘சீத்தா கல்யாண வைபோகமே!’

உலகமே உவகை கொண்டாடி மகிழ்கிறது. இராமனுக்கும் சீதைக்குமான திருமணநாள் நிச்சயிக்கப்பட்டதால், மிதிலை நகர் மக்கள் அந்நகரை இது சொர்க்கமோ என எண்ணும் படியாய் அலங்கரித்து மகிழ்கின்றனர். எங்கு பார்த்தாலும் பாட்டும், கூத்துமாய் நகரம் குதூகலித்துக் கிடக்கின்றது.

ஜனக மகாராஜனும், தசரதச் சக்கர வர்த்தியும் ஒன்றுகூடியதால், மிதிலை நகரம் வழமையை விட ஒளி வீசி நிற்கிறது. அந்நகரின் பெருமையைக் காணவந்த தேவர்களெல்லாம் வானில் கூடி நின்று பூமாரி பொழிந்தபடி இருக்கிறார்கள். அந்நகரின் அழகை வர்ணிக்க வார்த்தைகள் கிடைக்காது பெரும் புலவர்களெல்லாம் திண்டாடித் தவிக்கின்றனர்.

இராமனை அலங்கரித்துத் தேரில் ஏற்றி நகர் வலம் அழைத்து வரத் தொடங்குகிறார்கள். இராமனின் பேரழகைக் கண்டு மகிழுவென அந்நகரத்துப் பெண்களெல்லாம் வீதியோரங்களிலும் தம்

மாடமாளிகைகளின் கதவங்களிலும், யன்னல்களிலும் குவியத் தொடங்குகிறார்கள்.

அப் பெண்கள், விரிந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் தம் கூந்தலை எடுத்து முடியாமலும், அரைகுறையாகப் பூட்டப்பட்ட ஆபரணங்கள் விழுந்து சிதறுவதைக் கவனியாமலும், தமது தோள்களிலிருந்து சரிந்து விழும் பூப்போன்ற மெல்லிய சேலைகளை ஏந்தியிட நினைக்காமலும் 'வழிவிட்டு விலகுங்கள்! விலகுங்கள்!' என ஒருவரைப் பார்த்து மற்றொருவர் கூறிக்கொண்டு, ஒருவரையொருவர் இடித்துத்தள்ளியபடி இராமனைக் காண முந்துகிறார்கள்.

இராமன் அழகுற கம்பீரமாய் எழுந்து நிற்கும் தேர் அவ்வீதியினுள் நுழைகிறது. அங்கு நின்ற பெண்களில் ஒருத்தி, தாடகையை வதம் செய்த இராமனின் தோள்களைக் காண நினைந்து முந்தி வந்து, அதனை ஆசையோடு நோக்குகிறாள். அங்ஙனம் நோக்கியவளது கண்கள் அத் தோள்களைத் தாண்டிச் செல்லமுடியாமல் அத் தோள்களின் அழகில் மட்டும் மூழ்கி நிலைத்து நின்றுவிடுகின்றன.

அதுபோலவே மற்றொருத்தி, அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனம் கொடுத்த இராமனின் பாதங்களைக் காணவேண்டும் என நினைத்து, தாமரையை ஒத்த அவன் பாதங்களைப் பார்க்கிறாள். அவளது கண்களும் இராமனது பாதங்களின் அழகில் மூழ்கி அப் பாதங்களைத் தாண்டிச் செல்லமுடியாமல் நிலைத்து நின்று விடுகின்றன.

வேறொருத்தியோ, சிவதனுசை வளைத்து முறித்த பராக்கிரமம் மிக்க, இராமனின் வீரம் பொருந்திய கைகளைக் காணவென நினைந்து, அக் கைகளை விரும்பிக் காண்கிறாள். அவளது கண்களும் முன்னைய பெண்களின் கண்களைப் போலவே அக் கைகளின் அழகில் மயங்கி அவற்றைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாமல் நிலைத்து நின்றுவிடுகின்றன.

ஒன்றேயான கடவுளை தத்தமக்கென வரிந்து கொண்டு, வேற்றுமை காட்டி நிற்கும் வேறுபட்ட சமயத்தவர்கள், தாம்தாம்

அமைத்துக் கொண்ட வடிவமே இறைவனின் வடிவமென அறியாமையால் பேசி நிற்பது போல, தோள்கண்டார் இராமனின் தோளினை மட்டுமே கண்டு அதுவே இராமன் என மயங்கி நிற்க, தாள் கண்டார் அவன் தாளினை மட்டுமே கண்டு அதுவே இராமன் என மயங்கி நிற்க, தடக்கை கண்டார் நிலையும் அதுவே ஆயிற்றாம்.

கன்னிமாடத்தில் நின்று இராமனைக் கண்ட ஒருத்தி திடீரெனத் தன் கண்களை மூடிக் கொள்கிறாள். அங்ஙனம் கண்ணை மூடிக் கொண்டவளைப் பார்த்து, அருகில் நின்ற அவளது தோழி, 'மற்றைய பெண்கள் எல்லோரும் இராமனின் அழகை விழி மூடாமல் பார்த்து நிற்க, நீ மட்டும் இராமனைக் கண்டதும் ஏன் கண்களை மூடிக் கொள்கின்றாய்?' எனக் கேட்கின்றாள்.

அதற்கு முதற்பெண், 'இராமன் என் கண்வழியாக நுழைந்து நெஞ்சிற்குள் புகுந்து கொண்டான். என் கண்கள் திறந்திருந்தால் உள்ளே சென்ற இராமன் திரும்பவும் வெளியே சென்றுவிடுவான். அதனால்தான் என் கண்கள் என்கின்ற வாசலை 'சிக்கன' அணைத்துவிட்டேன்' என்று பதிலுரைக்கின்றாள். அது கேட்டு அவள் தோழியர்களெல்லாம் சிரிக்கின்றனர்.

அம் மாடத்தின் மற்றொரு புறத்திலே இருந்த ஒரு பெரிய யன்னல் வெளியினூடு, இராமன் அழகை ரசிக்கலாம் என நினைந்து ஓடி வந்த பெண்கள் பலர் அந்த யன்னலினை முழுமையாய் அடைத்துக் கொள்கின்றனர். அவர்களோடு போட்டி போட்டு ஓட முடியாத ஒரு குள்ளப்பெண், யன்னலின் வெளியை உயர்ந்த பெண்கள் எல்லாம் முன்னே சென்று அடைத்துக் கொண்டதால் இனி என்னால் இராமனைக் காண முடியாது என நினைந்து மனச்சோர்வோடு திரும்ப நினைக்கிறாள்.

அங்ஙனம் நினைந்தவள் தற்செயலாய் அந்த யன்னல் வெளியைத் திரும்பிப் பார்க்க அவள் முகம் மலர்கிறது. இராமனைக் காணத் தனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்து விட்டதை நினைந்து, அவள் மீண்டும் ஓடி வருகிறாள். அப்பெண்ணுக்கு எங்ஙனம் வாய்ப்புக் கிடைத்தது?

முன் சென்று யன்னலை நிரப்பிக் கொண்ட பெண்களின் இடைகள் உடுக்கினைப் போல் சுருங்கிக் கிடக்கின்றன. அத்தகைய இடைகளைக் கொண்ட இரண்டு பெண்கள் இணைந்து நிற்க, அவர்களுடைய சுருங்கிய இடைகள் ஒன்றிணைந்ததால், அவ்விடைகளுக்குள் ஒரு சிறு வெளி, யன்னல்போல் உருவாகிறது. அந்த யன்னலே அக் குள்ளப் பெண்ணுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பாம். சுருங்கிய பெண்களின் இடைகளால் உருவான அச் சிறு வெளியைத் தனக்கான யன்னலாய்க் கொண்டு அதனுடே இராமனைக் கண்டு ரசிக்கிறாள் அக் குள்ளப் பெண்.

இப்படியாக மானுடப் பெண்களன்றி, தேவப்பெண்களும் மயங்கும்படியாய் இராமபிரான் தனது தம்பியரோடு ஜனகனது சபா மண்டபத்தை வந்தடைகிறான். சபாமண்டபத்துள் அருகருகில் அமர்ந்திருந்த தமது குருநாதர்களான வசிட்டரையும், விஸ்வாமித் திரரையும் வணங்கிய பின், அங்கிருந்த முனிவர்களிடமும் பெரியோர்களிடமும் ஆசிபெற்று இராமனும், தம்பியர்களும் ஆசனங்களில் அமர்கிறார்கள்.

அதன்பின்பு வானத்தில் இருக்கும் ஒளி பொருந்திய சந்திரனின் பின்னால், அதனிலும் ஒளி குறைந்த நட்சத்திரங்கள் தோன்றுவது போல, தசரதச் சக்கரவர்த்தி அம் மண்டபத்திற்குள் நுழைய, அவன் பின்னால் மற்றைய சிற்றரசர்களும் அப் பெரிய மண்டபத்திற்குள் நுழைகின்றனர். வந்த அனைவரையும் ஜனகன் மகிழ்வோடு வரவேற்கின்றான்.

அனைவரும் வந்த பின்பு, சீதையை அழைத்து வருமாறு ஜனகனிடம் வசிட்ட மாமுனிவர் கூற, பல பெண்கள் அந்தப்புரம் சென்று சீதையை அலங்கரிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர்.

அப் பெண்கள் சீதைக்கு ஆளுக்கொரு அணிகலனாய் அணிவிக்கத் தொடங்குகின்றனர். கூந்தலுக்குப் பூமாலை சூட்டி, முன் நெற்றியில் அணிகின்ற பூட்டு, சூட்டி என்பனவற்றையும் குழை, ஆரம், கடகம், மேகலை, தாரகைச்சம்மை, சிலம்பு போன்ற

தான் பற்பல அணிகலன்களையும் பூட்டியபின், கஸ்தூரி சேர்ந்த சந்தனக்குழம்பினாலே அவளது மார்பகங்களில் ‘தொய்யில்’ எழுதியும், கண்களுக்கு மை பூசியும், நெற்றியில் திலகம் இட்டும் சீதையை அலங்கரித்த பின் அவளுக்கு விபூதியிட்டு, அக்கினி சுற்றி ஆரத்தி எடுத்து, அதன் பின் அவளைச் சபாமண்டபத்திற்கு அழைத்து வருகின்றனர்.

பொன்னின் காந்தியும், பூவின் நறுமணமும், சந்தனத்தின் குளிர்ச்சியும், மின்னலின் பளபளப்பும் பொருந்தித் தோன்றியது போல, அழகுறத் தோன்றுகிறாள் சீதை. சீதையின் அழகின் முன் தாம் தோற்றுப் போனதை நினைந்து அன்னப்பறவையும், தெய்வப் பெண்களும், அமிர்தமும் வெட்கப்படுகின்றன. மன்னர்கள் நிறைந்திருந்த அந்த அவையினுள் மாண்புடன் நுழைகிறாள் சீதை.

சீதையின் அழகு கண்டு அச்சபையிலிருந்தவர்கள் மட்டுமல்லாமல் வானத்திலிருந்த தேவர்களும் மயங்கி நிற்கின்றனர். வந்த சீதையைக் கண்ட இராமன், பாற்கடலில் தோன்றிய அமிர்தத்தைக் கண்டு இந்திரன் மகிழ்ந்தாற்போல் மகிழ்கிறான். இந்தச் சீதை மகாலட்சுமியின் அவதாரமே என நினைந்து மகிழ்கிறார் வசிட்ட மாமுனிவர். சீதையுடைய அழகைக்கண்டு வியந்த விஸ்வாமித்திர முனிவர், இவளது அழகில் மயங்கிய இராமன் ஜனகனது வில்லை முறித்ததில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமே இல்லை. இவளது அழகைக் கண்டபின் அவன் சிவதனுசை மட்டுமா, ஏழுமலைகளையும் கூட முறித்து விடுவானே என்று பெருமிதம் கொள்கிறார்.

உள்ளே நுழைந்த சீதையின் மனதிலோ இன்னும் பதற்றம். தான் முதல்நாளில் மாடத்தில் நின்று கண்ட ஆடவன்தானா இந்த இராமன்? எனத் தெளிவுற உறுதி செய்ய விரும்புகிறாள் அவள். அதனால் தன் கையிலிருந்த வளையல்களைத் திருத்துவதுபோல் மெல்ல முகத்தைத் திருப்பி, தன் கடைக்கண்களால் இராமனைப் பார்த்துத் தன் ஐயம் நீங்கப்பெற்று மகிழ்ந்து போகிறாள்.

மறுநாளே அவ்விருவருக்கும் திருமணம் செய்வதென

விஸ்வாமித்திரரால் முடிவு செய்யப்படுகிறது. அச் செய்தியை நகர மக்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி பறை அறிவிப்போர்க்கு உத்தரவிடுகிறான் ஜனகன்.

மறுநாள் அலங்கரிக்கப்பட்ட கல்யாண மண்டபத்திற்குள் அனைவரும் வந்து சேர்கின்றனர். அலங்கரிக்கப்பட்ட இராமனும், சீதையும் அங்கு அழைத்து வரப்பட்டு, மணத்தவிசில் உட்கார வைக்கப்படுகின்றனர். பங்குனி உத்தர தினத்தன்று வசிட்ட மாமுனிவர் திருமணச் சடங்கினை இயற்ற, ஜனகன் இராமனுக்குச் சீதையைத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கின்றான். அதன்பின் இராமன் சீதையின் கைபிடித்துத் தீ வலம் வருகிறான். சீதை அம்மி மிதித்து அருந்ததி காண, சீதா கல்யாணம் இனிதே நிறைவுறுகிறது.

அதே கல்யாண மண்டபத்தில் வைத்து ஜனகனது தம்பியான குசத்துவசனது மகள்களான மாண்டவி, ஊர்மிளை, சுருதகீர்த்தி என்போரை முறையே பரதனுக்கும், இலக்குவனுக்கும், சத்துருக் கனுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து அனைவரும் மகிழ்கின்றனர். திருமணம் முடிந்த பின் சில காலம் ஜனகனது மாளிகையில் தங்கி யிருந்து விருந்தேற்றபின் தனது மைந்தரையும் மருமகள்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அயோத்தி செல்லப் புறப்படுகிறான் தசரதன்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

பரசுராமர் வருகை

உலகமே மகிழும்படியாக இராமனதும், சகோதரர்களதும் திருமணம் நிறைவேறியது. தனது மகளான சீதையின் திருமணம் இனிதே நிறைவேறியதால் மகிழ்ந்த ஜனக மகாராஜன், அதுவரை தான் உலகத் தாரிடம் பெற்று வைத்திருந்த மதிப்பு, மரியாதை, புகழ் ஆகிய செல்வங்களைத் தவிர, தான் தேடிய மற்றைய செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் விரும்பிக் கேட்ட அனைவருக்கும் அள்ளிக் கொடுத்து மகிழ்ந்தான்.

ஜனகனுடைய வேண்டுகோளின்படி ஒரு சில நாட்கள் மிதிலையில் தங்கி விருந்தேற்று மகிழ்ந்த தசரதன், தனது குலகுருவோடும், மந்திரி பிரதானிகளோடும், தன் நாட்டு மக்களோடும் மீண்டும் அயோத்தி நோக்கிப் புறப்படத் தயாரானான்.

இராமனை மிதிலைக்கு அழைத்து வந்த விஸ்வாமித்திர முனிவர், தம் நோக்கம் நிறைவேறிய திருப்தியில்,

இராமன் ஆகியோரை வாழ்த்திவிட்டு, வடதிசையிலே இருப்பதான பெரிய இமயமலையை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் போனபின், தசரதன் முதலியோர் அயோத்தி நோக்கிய தம் பயணத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

அங்ஙனமாய் தசரதனும், அவனைச் சார்ந்தோரும், இராமனையும், பரத, லக்ஷ்மண, சத்துருக்கர்களையும் அவர்தம் மனைவியர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அயோத்தி செல்லும் வழியில் பயணிக்கத் தொடங்க, திடீரெனச் சில அபசகுனங்கள் நிகழத் தொடங்கின.

சகுனம் பார்ப்பது என்பது தமிழர்கள் மத்தியில், நீண்ட நாட்களாய் இருந்துவரும் ஒரு வழக்கமாகும். இது பற்றி நம் இளையோர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியம். இவையெல்லாம் அறிவியலுக்கு அப்பாற்பட்ட விடயம் எனச் சிலர் சொல்லி வருகின்றனர். அது தவறு.

தொடர்ந்த இயற்கை அவதானிப்பின் மூலம், ஓர் உண்மையை ஊகித்துக் கண்டுபிடிப்பதையே, சகுனம் பார்த்தல் என்று நம் பெரியோர்கள் சொல்லி வந்தனர். பின் நிகழ்ப்போகும் ஓர் சம்பவத் திற்கான முன்னறிவித்தலாய், சில நிகழ்வுகள் அமைவதை இன்றைய விஞ்ஞானிகளும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

ஆகாயத்தில் பறவைகள் எல்லாம் ஓரிடம் நோக்கிப் பறந்ததையும், திமிங்கிலங்கள் கரைக்கு வந்ததையும் எடுத்துக்காட்டி, அவை “சுனாமி” வருவதற்கான முன் அறிவுப்புக்களாய் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் என்று, விஞ்ஞானிகளே இன்று அறிவித்திருப்பதை நாம் அறிவோம்.

விஞ்ஞானிகள் இன்று சொல்லியிருப்பதைத்தான், அன்று நம் பெரியவர்கள் ‘சகுனம்’ என்று சொன்னார்கள். தமிழர்களின் இயற்கை சார்ந்த நுண்ணறிவுத் திறனான, சகுனம் பற்றி அன்றே இராமாயணக்கதை பல இடங்களில் சொல்லியிருப்பதை அறிந்து நாம் மகிழலாம். இனி, விட்ட இடத்திலிருந்து நாம் தொடர்வோம்.

தசரதன் முதலியோர் அயோத்தி நோக்கிய பாதையில் இறங்க, காகம் முதலிய சில பறவைகள் வலமிருந்து இடமாகப் பறக்கத் தொடங்கின.

கருடன், காடை, கழுகு, ஆந்தை, உடும்பு, கீரி, குரங்கு முதலியவை வலமிருந்து இடம் செல்வதும், நாரை, காக்கை, கிளி, கொக்கு, மயில், கோழி, ஓணான், புள்ளிமான், புனுகுப்பூனை, புலி, நரி என்பவை இடமிருந்து வலம் செல்வதும் நற்சகுனம் என்றும், இவை மாறி நிகழ்ந்தால் அவை தீச்சகுனமாய்க் கொள்ளப்படும் என்றும் “சகுனபல நிர்ணயம்” எனும் பண்டைய தமிழ்நூல் சொல்கிறது.

பயணத்தின்போது நிகழ்ந்த சகுனத்தடையைக் கண்ட தசரதன், உடனே பயணத்தை நிறுத்தி, தான் உடன்அழைத்து வந்த சகுன சாஸ்திரங்களை நன்கறிந்த நிமித்தகன் ஒருவனை அழைப்பித்து, “பயணத்தின்போது தோன்றிய இந்தச் சகுனங்களின் பலன்களை உரைப்பாயாக!” என்று கூற...

பறவைகள் பற்றிய நிமித்தங்களை அறியும் தகுதி பெற்ற அந்த நிமித்தகன், தசரதனை வணங்கிய பின், “இங்கு உண்டான மேற் சகுனங்களால் இப்பொழுதே நம் பயணத்தில் தடை ஒன்று ஏற்படப் போகிறது. ஆனால் அது நன்மையாகவே முடியும்” என்று உரைத்தான்.

அந்த நிமித்தகன் அதனைச் சொல்லி வாய்மூடும் முன்பாகவே, ஒளி வீசும் சடையையும், கோடாலிப் படையையும் உடையவரான “பரசுராமர்” என்பவர் பொன்மயமான மஹாமேரு மலை நடந்து வருகின்றதைப் போல, கண்களில் நெருப்பு உமிழ், இடியோசை போன்று முழங்கியபடி அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பரசுராமரது பெரும் சினத்தைக் கண்டவர்கள் இவரது சீற்றத்தால் உலகம் அழிந்து விடுமோ? என அஞ்சினர். “கடலிலிருந்து கொழுந்து விட்டெரியும் வடவைக் கனல்தான் பூமியின் மேல் எழுந்து நடந்து வருகிறதோ?” எனக் கூறி, அவர்கள் நடுங்கத் தொடங்கினார்கள். சர்வசங்கார காலத்தில் நடனம் செய்யும் சிவனைப் போல, கடுங் கோபத்துடன் பரசுராமர் தசரதனை நோக்கி வேகமாய் வந்தார்.

இராமாயணக் கதையைத் தெரிந்து கொள்ளும் பிள்ளைகள், இந்தப் பரசுராமர் எனும் முனிவரைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது

அவசியமாகும். இவர் 'ஐமதக்கினி' முனிவர் என்று சொல்லப்படுகிற மஹா முனிவரின் புதல்வராவார். ஐமதக்கினி முனிவர் சிவனின் அம்சம் உள்ளவராய்க் கருதப்பட்ட ஒருவர். அம் முனிவரது புதல்வரான இந்தப் பரசுராமரையும் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்றாகவே கொள்கிறார்கள்.

அக்காலத்தில் 'கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்' என்கின்ற யதுகுல மன்னவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் நாராயணனின் அம்சம் கொண்டவரான 'தத்தாத்திரேய' மகாமுனிவரை வழிபட்டு, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால், ஆயிரம் தோள் களைப் பெற்றிருந்தான். சகல உலகங்களும் கொண்டாடும் மகாபுருஷனாய் விளங்கிய அவன், தனது 'மாகிஷ்மதி' பட்டணத்தை பலகாலம் ஆண்டு வந்தான்.

ஒருநாள் 'நருமதை' ஆற்றில் நீராடிவிட்டு, மதுகுடித்து அவன் மகிழ்ந்திருக்கையில், திக்கு விஜயம் செய்துவிட்டு அந்தப் பக்கமாக வந்த இராவணன், கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை எதிர்க்கத் தொடங்கினான்.

அதனால் ஆத்திரமுற்ற கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் இராவணனைச் சிறைப்பிடித்து, தனது அரண்மனையில் அடைத்து வைத்தான். பின்னர் அவனது மூதாதையாகிய 'புலஸ்திய' மகா முனிவருடைய வேண்டுகோளின்படி இராவணனை விடுதலை செய்தான். அதனால் அவனுக்கு "இராவணஜித்" என்கின்ற பட்டப்பெயர் உண்டாயிற்று.

இந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஒருமுறை காட்டிற்கு வேட்டையாட வந்தபோது, பரசுராமரது தந்தையான ஐமதக்கினி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தில் இருந்த, 'காமதேனு'ப் பசுவைக் கவர நினைந்தான். அதனால் முனிவரின் புதல்வரான பரசுராமர் கோபம் கொண்டு, அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை தனது கோடரிப் படையால் வெட்டிக் கொன்று வீழ்த்தினார்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் பரசுராமரால் கொல்லப்பட்டதை அறிந்து ஆத்திரமடைந்த அவனது புதல்வர்கள், பழிக்குப் பழி வாங்க நினைந்தார்கள். அதனால் பரசுராமர் இல்லாத சமயம் பார்த்து,

ஐமதக்கினி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தினுள் நுழைந்து அவரது தலையை வெட்டிச் சென்றார்கள்.

பின்னர் அங்கு வந்த பரசுராமர் தந்தைக்கு நடந்த கொடுமையை அறிந்து பெரும் சினம் கொண்டார். ஐமதக்கினி முனிவருடைய தலையைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுன குமாரர்கள் வெட்டியபோது, முனிவருடைய மனைவியும் பரசுராமருடைய தாயுமாகிய ரேணுகா தேவி தனது மார்பில் இருபத்தொரு முறை அடித்துக் கொண்டு புலம்பினாள்.

அதனைக் கண்ட பரசுராமர் “சத்திரிய வம்சத்து அரசர்களை இருபத்தொரு தலைமுறை வரை நான் அழிப்பேன்” என கூளுரைத்து, அதன்படி இருபத்தொரு தலைமுறை அரசவம்சத்தினரைக் கொன்று தீர்த்தார். பின்னர் கொல்லப்பட்ட அவ் அரசர்களது இரத்தத்தால், “ஸ்யமந்த பஞ்சகம்” எனும் ஐந்து தடாகங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றில் தனது தந்தைக்கு, தர்ப்பணம் செய்தார்.

இருபத்தொரு தலைமுறையாக அரச வம்சத்தை அழித்து வந்தவரான இத்தகைய வீரியம் மிகுந்த பரசுராமர், ஆத்திரம் பொங்க எதிரே வந்தது கண்டு தசரதச் சக்கரவர்த்தி அதிர்ச்சியுற்றான். தனது அன்பு மகனான இராமனுக்கு இந்தப் பரசுராமரால் ஏதேனும் தீங்கு விளையுமோ? எனப் பயந்த தசரதன் தனது தேரிலிருந்து இறங்கிச் சென்று பரசுராமரைப் பணிந்தான்.

ஆத்திரத்தோடு வந்தவரான பரசுராமரைக் கண்டும், பெரு வீரரான தசரதச் சக்கரவர்த்தி அப் பரசுராமரின் முன் பணிந்து நின்றதைக் கண்டும் வியப்புற்ற மக்கள், பரசுராமரது பெருமையை உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

ஆத்திரம் கொண்டு நிற்கும் அவரால், சகுனங்கள் உணர்த்தியபடி ஏதேனும் தீமை விளைந்து விடுமோ? என அவர்கள் அஞ்சி நிற்கப் பரசுராமரை நோக்கித் தசரதச் சக்கரவர்த்தி பேசத் தொடங்கினான்.

‘இராமகாதை’ பாலகாண்டம்

மீண்டும் வில் வளைத்தான் இராமன்

உலகமே நடுங்கும்படி சினந்து வந்தவரான பரசுராமர், தசரதனது பணியை ஏற்காமல் அருகில் இருந்த இராமனை நோக்கி, பேர் இடி முழங்கி னாற் போல, “யார் இவன்?” என்று கேட்க, அவரது கோபத்தைக் கண்டு பயந்த தசரதன், தான் முந்திச் சென்று பரசுராமரை ஆராதித்து, அவரது அடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

தசரதனது வணக்கத்தை அலட்சியம் செய்த பரசுராமர் இராமனை நோக்கி, “முன்னமே முறிந்திருந்ததான சிவதனுசின் தன்மையை நான் அறிவேன். அதனை முறித்ததை நினைந்து நீ பெருமையுறாதே! உண்மையில் உனது தோள் வலிமை என்ன? என்பதை ஆராய்வதற்காகவே நான் வந்திருக்கின்றேன்” என்று கூறி, ஆணவத்தோடு பெரும் சத்தம் எழு நகைத்தார்.

அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பயந்துபோன தசரதன், அவரது கால்களில்

வீழ்ந்து, “எனது உயிரினும் மேலாக நான் கருதும் இந்த இராமனை உமக்கு அபயமாக்குகிறேன். சுவாமி! இந்த இளையவனான இராமன்மீது ஆத்திரம் கொள்ளாது அவனை நீங்கள் ஆசீர்வதித்து அருள வேண்டும்!” எனக் கேட்டுக் கொண்டான்.

தசரதனது வார்த்தைகளைச் சிறிதும் கவனியாதவர் போல, பரசுராமர் இராமனை நோக்கிச் செல்ல, இராமனுக்குத் தீங்குவந்ததே எனப் பயந்த தசரத மன்னவன் மூர்ச்சையாகி நிலத்தில் வீழ்ந்தான். அவன் வீழ்ந்ததைக் கவனியாது இராமன் முன்சென்று நின்ற பரசுராமர், அவனை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கினார்.

“இராமா! ஒரு காலத்தில் ‘விஸ்வகர்மன்’ என்று சொல்லப்படுகிற தேவதாசன், மிகப் புகழ் கொண்ட மேருவை ஒத்ததான இரண்டு பெரிய விற்களைச் செய்தான். அந்த விற்களைக் கண்ட சிவபெருமான் அதில் ஒன்றினைத் தான் விரும்பி எடுத்துக்கொண்டார். மற்றையதனைத் திருமால் எடுத்துக் கொண்டார். அப்போது “இவ்விரண்டு விற்களில் எது அதிகம் வலிமை உடையது?” எனக் கேட்டு, சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும் இடையில் பிரம்மதேவன் போட்டியை உண்டாக்க, அது காரணமாக சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும் இடையில் பெரும் போர் மூண்டது.

அப் போரில் சிவனின் கையில் இருந்த வில்லில் வெடிப்பு ஏற்பட்டுவிட, அந்த வில்லைச் சிவன், தேவர்களின் தலைவனான இந்திரனின் கையில் கொடுத்தான். அதேபோல திருமால் தனது வில்லை ‘இரிசிகன்’ என்னும் முனிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான்.

ஜனகனிடம் இருந்த சிவதனுசு பற்றிய வரலாற்றை உங்களுக்கு முன்பு நான் சொல்லுகையில், அந்த வில்லைக் கொண்டு ‘திரிபுர’ சங்காரம் செய்தும், தக்கன் வேள்வியை அழித்தும், வெற்றி கொண்ட சிவனார், அதன்பின்னர் ஜனகனது மூதாதையனான ‘தேவராதன்’ என்னும் அரசனிடம் சிவன் அந்தவில்லைக் கொடுத்தார் எனச் சொல்லியிருந்ததை வாசகர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்.

இப்போது சொல்லப்படுகிற இந்தக் கதை, அதனோடு முரண்படுகிறதே என வாசகர்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் அது முரணன்றாம்.

உண்மையில் சிவனார் விஸ்வகர்மாவிடம் பெற்ற வில்லைக் கொண்டு, அதன் உதவியால் 'திரிபுர' சங்காரம் செய்தபின்னர், அதைக் கொண்டு தக்கன் வேள்வியை அழித்தார் எனவும், அதன் பின்னரே பிரம்மதேவனால் சிவனுக்கும், திருமாலுக்குமான போர் மூண்டது என்றும், அப் போரிலேயே சிவதனுசு பின்னமுற்றது என்றும். அப் பின்னமுற்ற வில்லையே ஜனகனது மூதாதையரிடம் சிவன் கொடுத்துவைத்தார் என்றும் கொண்டால், நான் முன்சொன்ன இவ் வில் பற்றிய கதைக்கும், இப்போது பரசுராமர் சொல்லும் இவ் வில் பற்றிய கதைக்கும் இடையில் முரண்பாடு வராது என நாம் கொள்ளலாம்.

மேற்சொன்னதான வில்லின் வரலாற்றை உரைத்த பரசுராமர், இராமனை நோக்கி, “காத்தவீரியார்ச்சனனைத் தான் அழித்ததால் ஆத்திரம் கொண்ட அவனது புதல்வர்கள், எனது தந்தையைக் கொன்றுவிட, அதனால் கோபமுற்று இருபத்தொரு தலைமுறை அரசர்களை நான் அழித்தேன். பின்னர் என் கோபத்தை அடக்கிப் பெரிய தவங்களை இயற்றியவண்ணம், ‘மகேந்திரமலை’யில் தங்கியிருந்தேன். அப்போது நீ சிவதனுசினை உடைத்த சத்தம் என் காதில் விழுந்தது. அதனால் கோபம் கொண்டு உன்னைக் காணவென இங்கு சீறி வந்தேன்.

இராமா! ஊனமுற்ற வில்லை உடைத்துவிட்டு, உலகத்தார்க்கு உன்னை வீரனாய்க் காட்டிக் கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. உண்மையில் நீ வீரனாய் இருந்தால், என் கைவசம் இருக்கும் ஊனமுறாத திருமாலின் வில்லை வளைத்து நாணேற்றி, அம்பு தொடுத்துக் காட்டுவாயாக!” என்றார்.

பரசுராமர் கூறியதைக் கேட்டு எவ்வித பதற்றமும் அடையாத இராமன் அவரை வணங்கி, புன்சிரிப்போடு “அந்த வில்லை என் கைவசம் தாருங்கள்” என்று கேட்டான். உடனே பரசுராமர் தான் வைத்திருந்த விஷ்ணுதனுசை எடுத்து நீட்ட, அதனை இலகுவாகத் தன் கையில் வாங்கிய இராமன், அவ் வில்லையும் வளைத்து அதில் நாணைப் பூட்டி அதனில் இராம பாணத்தைத் தொடுத்தான்.

அதுகண்டு பரசுராமர் நடுநடுங்கிப் போனார். வில்லில் அம்பைப் பூட்டிய இராமன், அந்த அம்பினைப் பரசுராமருடைய மார்புக்குநேரே நீட்டி, “தாங்கள் எங்கள் அரச வம்சத்தை இருபத்தொருதலைமுறையாக அழித்தவர். ஆனாலும் தாங்கள் வேதத்தைக் கற்றவரான ஜமதக்கினி முனிவருடைய புதல்வர். அதனால் இந்த அம்பை உங்கள் மேல் நான் தொடுக்கமாட்டேன். வில்லில் பூட்டிய அம்பினை மீளஎடுத்தல் வீரருக்கு அழகில்லை. எனவே இவ் அம்புக்கான இலக்கினைத் தாங்களே காட்டுங்கள்” எனக் கூறிப் புன்னகைத்து நின்றான்.

அதுகேட்டுச் செயலற்றுப் போன பரசுராமர், இராமனின் அவதார உண்மையை உணர்ந்துகொண்டு, அவனைப் பணிந்து துதித்தபின், அவனை நோக்கி, “இராமா! நீ சொல்லியது உண்மை, வில்லில் பூட்டிய அம்புக்கு இலக்கினைக் காட்டவேண்டியது ஒரு வீரனின் கடமையே. நீ நினைத்திருந்தால் அவ் அம்பினை இரக்கமின்றி என்மேல் செலுத்தியிருக்கலாம். அங்ஙனம் செய்யாமல் உனது பெருந்தன்மையை நீ நிரூபித்தாய். அதற்காக உன்னை மீண்டும் நான் வாழ்த்துகிறேன்” என்று உரைத்துவிட்டு, இராமனை நோக்கி, “இதுவரைகாலமும் நான் செய்த தவபலன்கள் அனைத்தையும் உனது அம்புக்கான இலக்காக நீ ஏற்றுக்கொள்.” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அவரது வேண்டுகோளை ஏற்ற இராமன் இராமபாணத்தைப் பற்றியிருந்த தனது கையைச் சற்று நெகிழ்ச்செய்ய, அந்த இராமபாணம் பாய்ந்துசென்று பரசுராமரின் தவவலிமை அனைத்தையும் வாரிக் கவர்ந்துகொண்டு இராமனிடம் மீளவும் வந்து சேர்ந்தது.

தன் தவவலிமை முழுவதையும் இழந்த பரசுராமர் மீண்டும் இராமனை வாழ்த்திவிட்டுப் பழையபடி தவம் செய்வதற்காகத் தன் இருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தார்.

பரசுராமரையும் திருமாலின் அவதாரங்களில் ஒன்றாய் முன்னர் கண்டிருந்தோம். இராமனும் திருமாலின் அவதாரம் என்றே காவியம் சொல்கிறது. அப்படியாயின் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு அவதாரங்கள் இருந்தது எப்படி? என இவ்விடத்தில் வாசகர்களுக்கு ஓர் ஐயம் ஏற்படலாம்.

அவதாரங்கள் என்பவை இறைவனே அல்லவாம். இறைவனுடைய சக்திபடிந்த வடிவங்களே என நாம் அறிதல் வேண்டும். குறித்த நோக்கத்திற்காக அந்த வடிவங்கள் தோன்றிச் சில காரியங்களை நிறைவேற்றுகின்றன. அங்ஙனம் தோன்றிய அவதார வடிவங்களில் ஒருவராய்த்தான் பரசுராமரை நாம் கொள்ளவேண்டும்.

அறம் மீறி ஆணவப்பட்ட சத்திரியர்களின் இருபத்தொரு தலைமுறையை அழித்து அவர்களைச் செம்மை செய்ததோடு பரசுராமரின் அவதார நோக்கம் நிறைவுறுகிறது. உலகத்தில் அறம் காக்கத் தோன்றியது இராமாவதாரம். அந்த அவதார வடிவாய் இராமன் வந்ததும் அவனுக்குரிய விஷ்ணுதனுசினை அவ் அவதார நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக அவனிடம் சேர்ப்பித்துப் பரசுராம அவதாரம் ஓய்வுபெறுகிறது என்பதனை நாம் அறிந்து கொண்டால் மேலே தோன்றிய நம் ஐயம் தீரும்.

மயங்கி வீழ்ந்திருந்தவனான தசரதன், மெல்ல, மெல்லச் சுய உணர்வு பெறுகிறான். சுய உணர்வுபெற்ற தந்தை தசரதனின் முன் சென்ற இராமன், நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்ல, அதுகேட்டுத் தசரதன் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான். பரசுராமரை வென்ற இராமனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கேட்டு, வியப்புற்ற தசரதன் அவனைக் கட்டி அணைத்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்து மகிழ்ந்தான். பின்னர் மீண்டும் அயோத்தி நோக்கிய பயணத்தை அவர்கள் ஆரம்பித்தனர்.

அப்போது ஸ்ரீ இராமன் வருணதேவனை அழைத்து, “இந்த வீரியம் மிக்க விஷ்ணுதனுசைத் தாங்கள் ஏற்றுக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொள்ள அதன்படி வருணதேவன் அவ் வில்லினைப் பெற்றுச் சென்றான். அதனைக் கண்டு வியப்புற்று, தசரதனது சேனைகள் எல்லாம் “ஜெயகோஷம்” செய்து மகிழ்ந்தனர்.

(பாலகாண்டம் நிறைவுற்றது)

